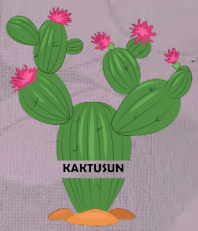
NEW YORK TIMES BESTSELLER

CATHERINE BYBEE

Aşk Eski Bir Yalan

nemesis
KİTAP

KAKTUSUN

Hayatını romantik komedi kitapları yazarak kazanan Dakota Laurens, mutlu sonların sadece yazdığı romanlarda gerçek olabileceğine inanır. Ona göre hayal ettiği aşkı yaşaması imkânsızdır. Çünkü gerçek aşk sadece bir kurgudan ibarettir.

Ancak hayat Dakota için büyük bir sürpriz hazırlamaktadır. Beklenmedik bir anda karşısına çıkarak aklını başından alan Doktor Walt, unuttuğu güzel duyguları ona yeniden hissettirir. Bu hislerinin karşılığının da olduğunu fark eden Dakota için bir şeyler değişmeye başlamıştır. Mutlu son yakında bir yerlerden göz kırparken bir tercih yapması gerekecektir. Ya duvarlarını yıkıp aşkın yolunu açacak ya da *aşk eski bir yalan* diyerek aşkı sadece yazdıklarında bulmaya devam edecektir.

nemesiskitap
www.nemesiskitap.com
www.kitap365.com

nemesis
KİTAP

ISBN 978-605-2164-32-7

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aşk Eski Bir Yalan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası **420**

Aşk Eski Bir Yalan Catherine Bybee

Kitabın Özgün Adı *Not Quite Forever*
Çeviren Nihal Akcan

Yayın Koordinatörü Hasret Parlak Torun
Editör Mustafa Güdük
Düzelti Merve Mumcu

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap, 2018 © Catherine Bybee

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-32-7
1. Baskı : Eylül 2018

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:34191

BELONGS TO KAKTUS TEAM

CATHERINE BYBEE

Aşk Eski Bir Yalan

Çeviren: Nihal Akcan

nemesis
KİTAP

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Serinin bu kitabını Angelique'e ithaf ediyorum.
Sana duyduğum hayranlık kelimelerle ifade edilemeyecek denli büyük.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

"Bir polis arabasının arka koltuğunda oturuyoruz! Benim araştırma anlayışım bu değil!"

"Neşelen!" Dakota, Mary'nin söylediklerine aldırış etmediğini biliyordu. "Havaalanını işgal etmekle suçlanmamız imkânsız. Bombamız *olduğunu* söylemedin... sadece bomba *sözcüğünü* kullandın."

Mary'nin asık suratı Dakota'ya annesinin onu bakışlarıyla gömmek istediğinde yüzünde beliren ifadeyi anımsattı.

"*Senin sözlerini* tekrarladım, Dakota."

"Pek de *kısık bir sesle* tekrarladığın söylenemez. Bir havaalanında bomba diye bağırılmayacağını ben bile biliyorum."

Alandan geçici olarak tahliye edilen yolcular terminale geri alınırken ekip otosunun dışındaki üniformalı polisler kendi aralarında konuşuyordu.

"Ben bağırmadım." Mary başını hızla geri attı; bu sırada sarı, kıvırcık bir saç tutamı gözlerinin üstünden arkaya doğru kaydı.

Dakota histerik bir kahkaha patlattı. "Yanımızdaki yaşlı kadın bağırdı."

Doğruydu; mavi saçlı acuze, Mary ile Dakota'nın konuşmalarından sadece tek bir kelimeyi yakalayabilmişti. Eğri büğrü parmağıyla onları işaret ettiğinde dışarıdan bakanlar, ikisinin de bagaj teslim alanından ellerinde kalaşnikof veya makineli

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tüfekle geçtiğini zannedebilirdi. Dakota arkadaşını sakinleştirmeye çalışarak başlarına gelen her şeyin araştırma için kullanılabileceğini söylemişti. Havaalanı güvenliğinin ortaya çıkıp onları kelepçeledikten sonra pek de *dost canlısı olmayan* avuçlarıyla bacaklarını boylu boyunca yokladığı andan itibaren Dakota bu alıştırmayı sürdürmeye çalıştı.

Bir yazarlar konferansı için Florida'ya gidiyorlardı. Pekâlâ, konferanstan ziyade bir tür toplantıydı. Bir sürü parti, çok sayıda hayran ve bolca eğlence... Normalde polisin dahil olmadığı bir eğlence olacaktı. Elbette, kelepçeler isteğe bağlıydı.

Dakota insanları tutuklayan memurların, kitaplarından birinde bir bölüm vermeye değmesini isterdi. Ama ne yazık ki, onu kelepçeleyen kadın memur eğlenmiyordu ve ortağının bir sonraki romanında profilini çizebileceği bir kahramanla alakası yoktu.

Dakota kendine hâkim olamayarak ekip otosunun küçük arka koltuğuna göz attı, ön koltukları arka koltuklardan ayıran kafesi, polislerin kullandığı telsizleri ve diğer ekipmanları fark etti.

Bu arabada ondan önce kim oturmuştu acaba? Ayakkabıları ayaklarının altındaki zemine takıldı. Daha önce yer döşemesi olmayan bir arabada bulunduğunu hatırlamıyordu. Kolonya, sigara ve ona ne yazık ki kusmuğu hatırlatan kötü bir koku karışımı burun deliklerini doldurmuştu.

Araştırma işi buraya kadarmış. Geceyi kodeste geçirme — arka koltukta daha önce oturan kişilerle aynı yerde uyuma— düşüncesi midesini alt üst etti. Orada kaldıkça baş dönmesi artıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Mary.

Dakota toparlandı. "Sakin ol, Mary... ve Tanrı aşkına, kapıyı tekrar açtıklarında konuşma işini bana bırak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tanrı iyiliğini versin ama Mary lezbiyenlerle dolu bir gay bardan konuşarak kurtulacak cesarete veya sokak adabına sahip değildi. Hayır, söz konusu hayali lezbiyenlere çocuklukları hakkında sorular sormaya ve kadınları gerçekten çekici buluyorlar mı yoksa tek dertleri ebeveynlerini mi kızdırmak, bunu öğrenmeye çalışırdı. Mary gündüzlerini, bazen de gecelerini ona sorunlarını dinlemesi için ödeme yapan özel bir müşteri tabanıyla geçirirdi. Evlilik ve aile terapisi dalında yüksek lisansı bulunduğundan Dakota'nın fikirleri için önemli bir deneme tahtasıydı. Şu andaysa zavallıcık muhtemelen hapse düşerse işine devam edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Dakota'nın kapısı açıldığında ve memurlardan biri içeri doğru eğilip ikisini işaret ettiğinde Mary irkildi. "Hanginiz Dakota Laurens?"

Dakota yutkundu. "Benim."

Şişman, kel adam selam bile vermeden onu arabadan çekip çıkardı. Adam onu iki memurun yanında durduğu ikinci bir arabaya doğru çekiştirirken Dakota'nın kucağındaki Lakers kepi yere düştü. Yanlarında duran ve onu daha önce kelepçelemiş olan kadın memur anlaşılan kasılmayı kesmişti, çünkü Dakota'ya gülümsedi.

Dakota gerginliği azaltma çabasıyla kaşlarını kaldırıp sırıtmaya çalıştı.

"Hepsi koca bir yanlış anlaşılmadan ibaret." Dakota konuşmasına birazcık Güney aksanı eklemeyi ihmal etmedi.

Bay Kelaynak elini kaldırıp onu susturdu ve kadın memura başıyla işaret etti. "Bu o mu?"

Kadın iyice yaklaşarak başını eğdi. "Mathew ve Cassidy kim?"

Dakota'nın beyni bir an için kısa devre yaptı. "Ne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadınsa öylece bakıyordu.

"*Bana Teslim Ol*?" Dakota'nın dudaklarından çok satanlar listesindeki son kitabının adı dökülünce memurun gözleri parladı.

"Sanırım bu o," diye mırıldandı kadın memur.

Memurlar bakışırken Dakota konuşmaya devam etti... sonuçta, yazmak dışında en iyi yaptığı iş konuşmaktı. "Arkadaşım ve ben bir konferans için buradayız. Morrison Oteli, Kitapseverler Toplantısı'na ev sahipliği yapıyor. O ufak tefek, tatlı ve yaşlı hanımefendi arkadaşımın söylediğini yanlış duymuş o kadar. Bomba filan yok." *Bomba* kelimesini fısıldayarak söyledi ve etrafa bakındı.

Dakota'nın bakışı iç çamaşırları da dahil her şeyin kaldırıma yayıldığı valizine takıldı, birkaç köpek valizin içindekileri kokluyordu. *İşte bu durum bir kitapta yer almalı.*

"Bayan Laurens, bir havaalanında bomba diye bağırmanın ciddiyetini anlıyorsunuz, değil mi?"

Dakota, üniforma giymeyen tek adamın kara gözlerine baktı. "Elbette anlıyorum. Arkadaşım ve ben asla bağırmadık."

"Bayan Leland bir çantayı gösterdiğinizi ve—"

"Ben bir yazarım, Bay... "

"Hansen."

Dakota gülümsedi. "Bay Hansen. Bir yazar olarak ilham perimin sıradan insanlarınkinden biraz daha fazla dolanmasına izin veriyorum. Görünüşe göre arkadaşımla ikimizin valizleri uçağın en arka kısmındaydı ve birkaç dakikalığına valizlerimizin kayan bantta hiç görünmeyeceğini düşündük. Bir yazar olarak düşündüm ve "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi... buralarda bir yerde bir bomba olabilirdi, alanı boşaltmak zorunda kalabilirlerdi ve otele gitmek için çok daha uzun süre beklemek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zorunda kalabilirdik," dedim. Arkadaşım Mary elimi itip bombalardan bahsetmememi söyledi. Hatırladığım bir sonraki şey, Bayan Lealand'ın, Tanrı onu korusun, bizde bir bomba olduğunu haykırmasıydı. Olan biten bundan ibaret. Büyükannemin mezarının üstüne yemin ederim." Dakota sağ elini kaldırdı ve büyükannesinin onu ölmeden mezara soktuğunu duyduğunda veya bir gün duyarsa kızmamasını umdu.

Göz ucuyla baktığında Mary'nin birkaç polis memuruyla konuştuğunu gördü.

Şu âna dek... Florida konferansı berbat geçiyordu!

Kadın, salona girip bar tezgahının kenarına otururken Lakers kepi Walt'un dikkatini çekti. Esmer kadın bulunduğu yerin Lakers diyarıyla alakası olmadığını anlamış gibi poposu minderli tabureye değdiği anda kepini çıkardı. Parlak, siyah saçlarında şapka izinin olduğu yerde saçları dolaşmıştı, yüzünde hiç makyaj yoktu. Çok güzeldi.

Walt viskisini yudumlayarak sonu gelmek bilmeyen ve sürekli düzeltmeler yapılması gereken hasta bakım kitapçıklarına göz attı, not aldı ve tekrar bara bakındı.

Oturduğu yerden kadının ne sipariş ettiğini duyamamıştı, fakat barmen birkaç buz küpüyle kehribar rengi bir sıvının bulunduğu kısa bir bardak getirdi.

Dolaşık saçlı, Lakers kepli kız içkiyi tepesine dikti ve içkinin yarısını tek yudumda midesine indirdi.

Güzel!

Miami Morrison Otel'in ev sahipliğini yaptığı toplantılar yüzünden bar bir çarşamba gecesi için fazlasıyla kalabalıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asıl soru, Lakers kepli kızın hangi toplantıya katıldığıydı. Walt o gün daha önce otele geldiğinde devasa afişlerle karşılaşmıştı ve konferans salonunun ikinci katının tamamı kucaklaşan yarı çıplak erkek ve kadın resimleriyle doluydu. İlk başta, kalabalık konferansın yetişkin filmleriyle ilgisi olduğunu düşünmüştü. Sorduğunda ise bir yazarlar toplantısının hafta sonu boyunca oteli zapt edeceğini öğrenmişti. Oysa, onun katıldığı konferanstaki insanların sayısı diğerine nazaran devede kulak kalıyordu. Otel kısa süre içinde yazarlarla, okuyucularla, yayıncılarla ve ajanslarla dolup taşacaktı. Seçilen tür ise romantik kitaplardı. Akılda mutlu son dışında bir şey olmadan yazılan kitaplar.

Walt romantik kitapları öne çıkaran bir konferansın oteli dolduracağını hayal etmekte zorlanıyordu. Zaman gösterecekti.

Başını kaldırıp baktığında Lakers kepli kızın kulaklıklarını taktığını ve devasa çantasından bir defter çıkardığını gördü. *"Beni tavlamaya kalkışma"* diyen daha iyi bir sinyal olamazdı.

Walt yine de onu izlemeye devam etti. Erkekler ve kadınlar bara girip çıkmaya devam ederken Lakers kepli kız ikinci içkisini yudumladı. Omuzları içe doğru kıvrıldı ve sessizce gülmeye başladı. Biraz not aldıktan sonra tamamen hareketsiz kaldı, fakat sonra tekrar güldü.

Walt dikkatini işine geri çevirerek konsantre olmaya çalıştı. Kâğıdın kenarına rastgele karalamalar yaparken gözlerinin işinden uzaklaştığını fark etti.

Kız tekrar gülüyordu, bu kez neşesini içinde tutmaya çabalıyormuş gibi yüzünü eliyle kapatmıştı. Walt onu neyin güldürdüğünü bilmiyordu, fakat kendisinin de gülümsediğini fark etti ve kızla birlikte gülmek istedi.

Klasörü kapatıp bar bölmesinden kalktı, tezgâhtaki boş taburelerden birine geçti. Oturduğu yerden bir içki daha ısmarla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dı ve Lakers kepli kız saçlarını kulağının arkasına sokup bir not daha alırken Walt belli etmeden onu izledi. İçgüdüsel olarak kızın sol eline baktı ve yüzüğü olmadığını gördü.

Aslında önemi yoktu. Bu tür barlarda evli oldukları halde konferanslara katıldıklarında yüzük takmayan birçok kadınla tanışmıştı. Evden uzakta geçirdikleri zamanı kaçamak yapmak için kullanan kadın, hatta erkek sayısı az değildi.

Walt'un tahminine göre Lakers kepli gülen kız o kategoriye girmiyordu, çünkü barmenle hiç göz teması kurmuyordu.

İki koltuk geride çekici bir sarışın şekilli poposunu bir tabureye yerleştirdi ve bir kadeh şarap sipariş etti.

Lakers kepli kız kadını fark edince arkasını döndü. Saniyeler içinde adamın biri iki kadının arasındaki boş yere geçti ve sarışınla sohbet etmeye başladı. İkisinin yanında, Lakers kepli kız hızla bir şeyler yazıyordu ve alt dudağını emiyordu. Kahkahasını kendine saklamaya çalışsa da birkaç çift gözün dikkatini çekmişti.

Kız bir an için barın karşısındaki Walt'un bakışını yakaladı ama dikkatini not defterine geri çevirdi. Kız başını çevirir çevirmez Walt tekrar baktı.

Barın loş ışığında bile Walt kızın kahverengi gözlerindeki altın rengi egzotik parıltıyı görebiliyordu. Gözlerini ortaya çıkaran hafif bir makyaj yaptığını, yakut kırmızısı ruj sürdüğünü hayal etti. Salon birden ısındı. Kızın içindeki neşenin gözlerine yayılarak onu daha çekici kıldığını fark etti. Walt ona dik dik baktığının farkındaydı ama bunu umursamıyordu.

Kız, bardağını dudaklarına götürüp içkisini bitirirken Walt'un bakışlarına karşılık verdi.

Walt en son ne zaman barda kadın tavladığını hatırlamıyordu. Muhtemelen üniversitedeykendi. Barlardan bulduğu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kadınlar ağzında acı bir tat bırakırdı, fakat şu anda bunu yapası vardı. Varsın acı olsun, diye düşündü.

"Demek buradasın!"

Tanıdık bir ses dikkatini çekince dudaklarında bir tebessüm belirdi.

Çiçeği burnunda pratisyen hemşire Monica Fairchild, kocası Trent'in yanında duruyordu ve selamlaşmak için kollarını açmıştı.

"Mo!" Walt Monica'ya sarıldı ve sonra geri çekilerek Trent'in elini sıktı. "Erken geldiniz!"

Monica kocasının omzunu dürttü. "Kontrollerin arkasındaysan rötarsız uçuşlar daha kolay oluyor." Trent Fairchild ve iki ağabeyi Fairchild Charters şirketini idare ediyordu. İrili ufaklı bir jet filosuyla insanın sayamayacağı kadar çok helikopterin bulunduğu özel bir uçak kiralama şirketleri vardı; zaten o yüzden Uluslararası Acil Tıp konferansına katılıyorlardı. Bu konferansta profesyoneller dünya çapındaki doğal afetlere acil durum müdahalesini iyileştirmek için çalışıyorlardı. "Glen de sizinle mi?" Glen, Trent'in ağabeyiydi ve hastalarla yaralılar için hava yolculuğunun sabit kanatlı uçak kısmının irtibatını sağlıyordu.

"Daha sonra gelecek," dedi Trent.

Monica bara bakınarak üçünün de oturabileceği boş bir masayı işaret etti.

Yerleştiklerinde Trent garsona eliyle işaret etti.

"Görünüşe göre burası sakin bir haftaya göre fazlasıyla kalabalık." Monica'nın sözleri Walt'un düşüncelerini dile getirmişti.

"Tüm bu posterler ne için?" diye sordu Trent.

Walt düzenlenen ikinci konferanstan bahsedince Monica'nın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Aşk romanları mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt gözlerini devirerek, "Sakın o saçmalıkları okuduğunu söyleme," dedi.

"Yargılama. Dünyada yeterince şiddet var. Kitaplar kaçmama yardım ediyor."

Trent ona baktı. "Herkesin bir kusuru vardır. Ayrıca, uçuş sırasında faydası oluyor."

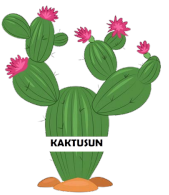
Bir pilot ve uçma korkusu olan bir kadın nasıl olmuştu da bir araya gelmeyi başarmıştı... Walt bunu asla anlamayacaktı.

"Okumak bir kusur değildir," diye düzeltti Monica.

Trent bar bölmesinde karısını kendine doğru çekip onu yanağından öptü.

Walt'un bakışları bar tezgâhının ucuna kaydı ve Lakers kepli kızın gitmiş olduğunu fark etti. Tezgâhta sadece boş bir bardak duruyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

Walt konferans salonunun önünde kuyrukta bekleyen kadın gruplarının yanından geçerken elinde olmadan bir düzine kadar gözün ona doğru döndüğünü hissetti. Kuyruktaki kadınların acil durum tıbbı alanındaki tıbbi araçları iyileştirme hakkında sürükleyici konuşmasını dinlemek için beklemediklerinden emindi. Omuzlara asılmış, üzerlerinde yarı çıplak bedenlerin bulunduğu keten çantalar ile belli bir yazarın başarılarına dair tişörtlere basılmış övgülerin ve isimlerin arasından geçerken yanlış salona girdiğini biliyordu.

Çift kanatlı kapıdan girmeden önce el kitabına göz atarak saati ve salonu doğruladı.

Sandalyeler onlu sıralar halinde dizilmişti ve aralarında bir koridor oluşturulmuştu, bu sayede seyircilerin oturması için yüzden fazla yer kapasitesi sağlanmıştı. Salonun ön kısmında, gür sarı bukleleri sırtına inen sarışın bir kadınla düz, uzun çikolata kahvesi saçları olan başka bir kadın tek bir masanın yanında Walt'a sırtları dönük halde duruyordu. Kadınlar üç parçalı takım elbise giyen tıknaz bir adamla konuşuyordu. *İşletme idaresi.*

Walt onlara yaklaşıp defterini göğsüne bastırdığında adam ona döndü. "Siz Doktor Eddy olmalısınız."

Walt evrak çantasını masaya koydu. "Doğru."

"Ben Robert Cruise." Adam elini uzattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O anda esmer kadın sivri topuklularıyla arkasını döndü.

Walt kendini yavaş ve ölçülü bir hızla kadının görüntüsüne kapılırken buldu. Kadının ayak tabanının seksi kemeri on santim topuklularla komik görünmeliydi. Acaba bu kadın, topuklarında çivilerle gezmenin bir kadın için ne kadar kötü olduğunu biliyor muydu? Bu düşüncesi çok kısa sürdü ve sonra aklından, *kesinlikle evet, Tanrı var ve Tanrı kadınları bantlı ayakkabılarla seviyor,* düşüncesi geçti. Bileklerinden itibaren pürüzsüz, bronz teni şekilli baldırlarına uzanarak basenlerini mükemmel oranda sergileyen yırtmaçlı bir etekle buluşuyordu.

Kadının bordo eteği kalçalarını sararak belini kavrıyordu. Göğüslerinin hemen üstündeki iyi kapanmamış düğmeleriyle beyaz, ipek gömleği ise kombinini oldukça iyi bir şekilde tamamlamıştı.

Walt gözlerini iki kez kırpıştırarak bir gece kulübünde değil bir konferansta olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Anlaşılan bir karışıklık olmuş."

Walt gözlerini konuşan dudaklara çevirdi. Kadının sesi gerçekten çaresiz veya hasta insanlara hizmet sunan profesyonel bir telefon operatörüne mahsus olması gereken buğulu bir kıvamdaydı. Yine de önünde duran kadında hiçbir şey -kesinlikle hiçbir şey- ters görünmüyordu.

Kadının koyu kırmızı dudakları belli belirsiz gülümserken gözleri kahkahayla gülüyordu.

Otel temsilcisi, "Anlaşılan bu hafta bazı salonlara çifte rezervasyon yapmışız," diye açıkladı. "Aynı anda iki konferans düzenlendiğinde böyle şeyler olur."

Walt Bay Cruise'a, "Oturumum on dakika içinde başlayacak," dedi.

"Sizi ağırlamak için başka bir salon arıyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt bir an için Robert'ın kadına ve birkaç adım gerilemiş görünen sarışın arkadaşına hitaben konuştuğunu düşündü.

"Beni ağırlamak için mi?" Walt parmağıyla kendi göğsünü gösterdi.

"Evet, Doktor Eddy. Çok özür dileriz. Otelin bu kanadının sadece roman toplantısına gelen konukları ağırlaması gerekiyordu. Tıp mesleğindekilerin hepsinin üçüncü kata yerleştirilmesi gerekiyordu." Robert elinin tersiyle alnını silip kıpırdandı. "Bilgisayarda bir hata olmuş... "

"Anlıyorum," dedi Walt. Adama sıkıntıdan kalp krizi geçirtmeye gerek yoktu. Robert'ın bel ölçüsüne ve aniden terlemeye başlamasına bakılırsa kalp krizi geçirmeye çoktan başlamış olabilirdi.

Esmer kadının yarım ağızlı sırıtışı tam bir kahkahaya dönüştü.

Walt başını eğerek kadına odaklandı. Kadın, sunum masasının etrafından dolandı, kıkırdamaya devam ediyordu. Kadın neşesini kontrol etmeye çalışırken Walt onu tanıdı.

Lakers kepli kız. Ereksiyon tetikleyici kıyafetlerini, ağır makyajını ve beraberindeki tüm süslerini çıkardığınızda işte oydu. Dün gece barda oturup viskisini içerek diğer müşterilerin konuşmalarını dinleyen kız karşısına çıkmıştı... Tam da durdukları yer için Walt'la kapışıyordu.

"Bunu komik mi buluyorsunuz, Bayan... ?"

Kadının gözlerini Walt'un gözlerine dikti ve masanın üzerine eğilerek iki elini de masaya sertçe koydu. "Laurens. Ve evet, komik buluyorum."

O sırada yanlarına yaklaşan sarışın bir kadın, kendini Laurens diye tanıtan arkadaşının koluna dokundu. "Dakota!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota... havalı, bir isimden ziyade milli bir yer simgesi... hayat dolu bir kadın. Evet, ismi ona uyuyordu.

"Ne var?"

"Belki de başka bir salona geçmeliyiz." Sarışın kadın Bayan Laurens'tan çok daha uzlaşmacı bir tutuma sahipti.

"Kanaatime göre burada beni dinlemeye gelen kadınların sayısı iyi bir doktoru dinlemek için gelen profesyonellerden daha fazladır."

Walt'un gözünün önüne kuyruktaki kadınlar geldi. Dakota'nın haklı olduğundan şüphesi yoktu.

Başka zaman olsaydı Walt bu duruma gülüp geçer ve salondan çıkardı, fakat Dakota Laurens'taki bir şey Walt'un içinde bir şeylerin fitilini ateşlemişti ve onu sinir etmek istemesine sebep olmuştu. Bir şeyler Walt'a kadının gülmeyi kesmesini ve... onu fark etmesini istetmişti.

Elindeki telefon çalınca Robert onlara arkasını döndü ve sessizce konuştu.

Walt, "Aşk romanları topluluğundan mısınız?" diye sordu, aslında öyle olduğunu zaten biliyordu.

Dakota çantasından bir kâğıt yığını çıkarıp kâğıtları hizaya sokmak için yığının kenarlarına vurdu. "'Aşk romanları topluluğu' sözleri ağzınızdan bir hastalık ismiymiş gibi çıkıyor, Doktor... Eddy'ydi, değil mi?"

"Walt. Ayrıca giysilerin parçalanarak çıkarıldığı erotik romanlar hakkında toplantıların olduğunu bilmiyordum."

Sarışının uzlaşmacı tebessümü soldu, Dakota ise iç geçirdi. Kadının dudaklarındaki sinir bozucu sırıtış hâlâ yerinde duruyor olsa da Walt iyi laf soktuğunun farkındaydı. Babası ne zaman sırf annesini kızdırmak için bir şey söylese annesinin yüzünde de aynı ifade belirirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün hangi konuda sunum yapacaksınız, Doktor Eddy?" Dakota omuzlarını geri atıp çenesini savunmacı bir tavırla öne uzatarak dikleşti.

"Elinizde sadece diş ipliği ve kürdan varken bunlardan doğaçlama olarak tıbbi araç gereç yapma sanatını paylaşacağım. Ya siz?"

Dakota'nın gözleri kahverengi olarak sınıflandırılabilirdi ama lanet olsun, tepesi attığında resmen siyah görünüyordu. Ayrıca Walt onu iyi tanımasa da... mutlu görünmediğini anlayacak kadar tanımıştı. Dakota'nın gözleri bir saniye içinde daha yumuşak bir renge büründü, balla karışık eritilmiş çikolataya benziyordu. Dudaklarının kenarında muzip bir tebessüm belirdi.

Walt kendine karşılık olarak dudaklarını yalamaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı.

"Tatmin edici cinsel aşk sahnesi oluşturma sanatı."

Walt dudaklarını yaladı... gözlerini iki kez kırpıştırıp kaşlarını çattı. "Affedersiniz?" Yakasını çekiştirdi, oysa salonun sıcak olmadığının farkındaydı.

Dakota aralarındaki masaya kalçasını dayadı ve Walt'un ancak dekoltesinin derinliğini görebileceği kadar öne doğru eğildi.

"Etkili biçimde tanımladığınız gibi *erotik romanlar* yazıyorum, Doktor Eddy. Romanlarımda giysilerin birkaç kez tatmin edici şekilde parçalandığını söylememin sakıncası yoktur herhalde... Sizce de öyle değil mi?"

Walt kapıyı işaret etti. "Tüm o kadınlar da bundan bahsetmenizi dinlemek için mi kuyrukta bekliyor?"

Dakota Laurens cevap vermek yerine kaşını kaldırarak gülümsedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kısa bir süre bakıştılar.

Berabere kaldılar.

Belki de bu sadece Dakota'nın gücü elinde tutma yöntemiydi... fark etmezdi, Walt bu konuda Dakota'nın ağzının payını vermeye çalışmayacaktı. Bunu yapmaya uğraşırsa muhtemelen sonsuza dek utanç duyacağı bir şey söylerdi.

Robert yanlarına döndü, cep telefonunu cebine soktu. "Bir salon bulduk... "

Salonun kapıları açıldı ve kadınlar ön sıradaki yerleri kapmak için içeri akın etti.

Walt gördüğü sahne karşısında büyülenerek geri çekildi. Birkaç kadının onu dürterek yanından geçmesini ve Bayan Dakota Laurens'a kitaplarını uzatmasını izledi.

"Bunu imzalayabilir misiniz?"

Dakota masadan uzaklaştı, aceleyle sandalyeye oturdu. Kitabı hızla eline alırken yanında duran sarışın arkadaşı ona bir kalem uzattı.

"Adınız nedir?"

Walt duyamadı... sadece Dakota'nın ona bakıp *kıçımı öp* der gibi gözlerini kıstığını fark etti.

Walt kesinlikle denemek için bir şans istiyordu.

❀

Walt mu? Walter'ın-kısaltması mıydı? Ayrıca hangi anne baba çocuğuna Walter adını koyardı?

Dakota bunun eski, sıkıcı bir isim olduğuna karar verdi. Geleneklere takılıp kalmış eski kafalı ebeveynler yüzünden olmuş olmalıydı. Tahmininde biraz daha ileri gidince, Doktor Walt

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eddy'nin ebeveynlerinin de doktor olduğu ya da en azından oğullarına uzun zaman önce ölen sevgili büyükbabalarının adını veren fiyakacı seçkinler olduğu sonuçlarına vardı. Muhtemelen her iki düşüncesi de doğruydu.

Tarihi aşk romanları hakkındaki o aristokrat küstahlığı da neydi öyle?

Salla onu. Ve güçlü çeneli, kısa saçlı, ela gözlü sevimliliğini de öyle. Sıkıcı bir doktor değil de onun yerine belki gizli bir vücut geliştiriciymiş gibi giydiği takımı doldurması önemli değildi. Onunkiler gibi omuzlarda uyarı etiketi bulunmalıydı.

Dakota onun gibi bir erkekten etkilenmemesi gerektiğini biliyordu. Önceki gece barda yanına güzel bir sarışın ile muhtemelen kadının kocası, kocası değilse bile en azından ihtiyatlı bir sevgili olduğu belli olan bir adam geldiğinde Dakota onu bir an için fark etmişti.

Adamın sevgili tercihi nasıl olurdu acaba? Dakota bunu o zaman merak etmişti... Şu anda ise daha da fazla merak ediyordu.

Adam kesinlikle çok eğlenceliydi. Onu kızdırmak Dakota'yı canlandırmıştı.

Dakota anlamlı cinsel yakınlık kurma sanatı hakkındaki dersini bitirince daha fazla kitap imzaladı, bayıldıkları bir sonraki yazarla şahsen tanışmak için sonraki derslerine koşuşturan kadın seliyle birlikte salondan dışarı çıktı.

O gün iki randevusu daha vardı. Editörüyle bir toplantı yapacaktı ve otel barında kafayı bulmak için bir grup yazar arkadaşıyla buluşacaktı. Fakat fazla vakti kalmamıştı.

"Dakota?"

Arkadaşı Mary arkasından seslenince Dakota yavaşladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arkadaşı konferansla ilgili çantayı omzunda biraz daha yukarı kaldırarak, "Çok acelen var gibi," dedi.

"Kahveye ihtiyacım var." Gerçekten vardı. Otelin konferansların yapıldığı katta birkaç içecek masasına yerleştirdiği büyük kahve makinelerinde vermeyi sevdiği su gibi kahvelerden istemiyordu. Bir veya iki fincan espresso gözkapaklarının arkasındaki bitkinlikle savaşmasına yardım edebilirdi. Zemin kattaki Starbucks onu çağırıyordu.

Koridorlar boşalıp konferanstaki kadınlar hunilerden boşalan su gibi şahsi odalarına akın ederken Mary, Dakota'nın yanında yürümeye başladı.

"Bu konferanslarda tükettiğin onca kafeine rağmen uyumayı nasıl başarabildiğini anlamıyorum."

Dakota kısa bir kahkaha attı. "Şunu akşam yemeğiyle bir kadeh viski yapalım." Asansörlere giden köşeyi döndüler ve Dakota üçüncü kata çıkan bir asansöre bindi.

"Kahve istediğini sanıyordum." Mary de asansöre binerek az önce ayrıldıkları kata baktı.

"Şu doktoru arıyorsun." Mary etrafına bakınarak sesini alçalttı.

"Sarı saçlarının ima ettiğinden çok daha zekisin."

Mary omzunu iterek şakayla kaşlarını çattı. Dakota Mary'ye saçları hakkında her fırsatta takılırdı. Sinir bozucu yorumları sırf kıskançlığından kaynaklanıyordu. Mary saçlarının özgürlüğünü ilan ettiğinden yakınabilirdi, fakat saçlarının her santimi çok güzeldi ve birçokları tarafından kıskanılırdı.

Bir paket yığını ve kayıt formları bulunan küçük bir masada iki gönüllü oturuyordu.

Dakota yapmacık bir gülümsemeyle masadaki kadınlara döndü. "El kitapçığımı kaybettim," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadın hiç soru sormadan doktor konferans kitapçığını alıp Dakota'ya verdi. "Hiç sorun değil, Doktor... "

Dakota isim vermedi, kitapçığı alıp kadına teşekkür etti.

Dakota arkadaşını çekiştirerek uzaklaştırırken Mary, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi nasıl yapıyorum?" Dakota konferans programını açıp doktorların listesine göz attı. Tek bir isme odaklanmıştı. Walt ismi listede, bir oda dolusu köpeğin arasında kalan bir kedi gibi göze çarpıyordu.

"İnsanlara olmadığın halde bir yere ait olduğunu düşündürtmeyi."

Elbette, Doktor Walt Eddy'nin programlanan ilk dersi Dakota'nın salonundaydı... fakat onu sonrasında nereye almışlardı? Dakota etrafına bakındı, ana salonda el yazısıyla *toplantı yeri değişikliği* yazılı bir ilan panosu buldu.

"Aitim." Arkasını dönüp otelin Doktor Eddy'yi taşıdığı salona doğru yürümeye başladı.

Dakota salonu bulup döndü. "Uzun sürmez. Duble latte içmek için on dakika sonra aşağıda buluşalım mı?"

Mary kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Adama karşı oldukça kabaydın."

"Bu demek oluyor ki yalakalık yapıp biraz kıç öpmem gerekecek."

Mary güldü. "Sen kimsenin kıçını öpmezsin."

Yeterince şirinse öperim.

"On dakika sonra, kahve dükkânında."

"Anlaştık!" Mary topuklarının üzerinde arkasını döndü ve el salladı. "Uslu ol, Doktor Laurens."

Dakota gülerek kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

Salon tıklım tıklımdı ve anlaşılan Doktor Eddy'nin de epey takipçisi vardı. Sandalyeler dolu olduğundan bazı insanlar duvar kenarlarında ayakta duruyordu.

"... yani kanamayı durdurmak için selo bant kullanmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Soru beşinci sıradaki bir adamdan gelmişti.

Doktor Eddy ayaktaydı ve masaya yaslanmıştı. Ellerini iki yanında kenetlemişti, soruyu soran adama baktı.

"Oradaki tek kişi sizseniz ve selo bant hastanızı hayatta tutacaksa onu kullansanız iyi edersiniz, diyorum."

"Ama bandın çıkarılması... "

"Cilt sorunlarının ölüler için pek önemi yoktur, Doktor."

Dakota'nın arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve konferans gönüllü çalışanlarından biri içeri girerek Doktor Eddy'nin süresinin dolduğunu işaret etti.

Walt'un ela gözleri gönüllü çalışandan kayarak doğrudan Dakota'ya odaklandı.

Bir an için duraksadı ve tartışmaya duyduğu vahşi tutku sönmeye başladı.

"Süremiz doldu. Bireysel sorularınızı cevaplandırmak için konferans boyunca dışarıda müsait olacağım."

Komikti, sınıfa hitap ediyordu ama Dakota'ya bakıyordu.

Dakota'nın kollarındaki tüyler ürperdi.

Tıpkı onun panellerinde de olduğu gibi bazı insanlar salondan dışarı çıkarken bazıları orada takılmaya devam etti.

Doktor Eddy olduğu yerde kalarak gözlerini Dakota'dan çevirip yanına gelenlere baktı.

Dakota salonun ön kısmına ilerledi, yanından geçenlere gülümseyerek minnetle baktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Konferansa katılanlardan biri Doktor Eddy'nin elini sıkarken, "Teşekkür ederim... " dedi. "Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılma konusunda en büyük endişelerimden birini giderdiniz."

Dakota geride kalarak sohbeti dinledi.

Malzemelerini toplayıp evrak çantasına koyarken Doktor Eddy'nin onu göz ucuyla izlediğinin farkındaydı.

"Neden acil durum tıbbını seçtiniz, Doktor... ?"

"Daniels. Klişe gelecek ama çaresizlere çare olmak istedim. Ciddi kriz durumundakilere."

"Tahmin edeyim... hasta için doğru şeyi yapmanızda politikalar, sigorta... yanlış uygulamalar... her şey yolunuza mı çıkıyor?"

Doktor Daniels uzunca iç çekti. "Aynen öyle!"

Doktor Eddy, Doktor Daniels'ın gözlerine baktı. "Salondaki diğer doktorlardan hiçbir farkınız yok. Bir yılda hayatınızın birkaç haftasını feda edeceksiniz ve ihtisas döneminde sırf kahve tüketerek ayakta kalmış olmanızın sebebini hatırlayacaksınız." Genç doktora bir kart uzatarak adamın elini sıktı. "Kendi politikalarımız var, fakat maaşlı işindekilerle uzaktan yakından ilgisi yok."

Doktor Daniels karta bakıp gülümseyerek uzaklaştı.

Takım elbiseli başka bir adam, muhtemelen başka bir doktor, Dakota'ya Doktor Eddy ile görüşme sırasının onda olduğunu bildirmek için elini kaldırdı.

Walt doğruldu, çantasını kapattı ve bekledi.

"Sanırım size bir içecek borçluyum, Doktor."

Walt'un içinde bir tebessüm oluştu... ama yüzüne yansımadı.

"Alkol almak için biraz erken, Bayan Laurens."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adını hatırlıyordu. Bunu düşününce Dakota gülümsememek için kendini zor tuttu.

Yanlarında, Walt'la konuşmak için bekleyen adam onları izliyordu, Dakota bu manzaraya ve şüphelenmeyen bir izleyiciye nasıl görünebileceğine aşinaydı.

Hepsi... her saniyesi romanlarından bir sahne olarak beyninde kayıtlıydı.

Bazen hayat gerçekten sanatı taklit ediyordu.

"Kahve de bir içecektir."

İşte, Walt sırıtıyordu.

Kahretsin, çok çekiciydi.

"Kahveden mi bahsediyorsunuz?" Walt ikna olmuşa benzemiyordu.

Dakota kol saatine baktı. "Editörümle toplantım var... belki daha kuvvetli bir şey... daha sonra olur mu?"

Walt'un tüm yüzüne yayılan gülümsemesi Dakota'nın içini yaktı.

"Bana gerçekten borçlusunuz."

Dakota çenesini kaldırdı. "Yedi iyi mi?"

Doktor Eddy başını hafifçe eğerek onayladı ve Dakota arkasını dönüp uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üçüncü Bölüm

Öğrenmeliydi... Kendine hâkim olamayıp ikinci katta küçük bir yürüyüşe çıktı.

Holler ve koridorlar yazarları ve yazarların eserlerini sergileyen devasa posterlerle dolup taşıyordu. Duvar kenarlarına üzerlerinde kitap ayraçları, kalemler ve kartpostallar bulunan masalar sıralanmıştı. Walt elini bir sepete soktu ve dışına bir yazarın internet sitesinin basıldığı renkli prezervatif paketleri çıkardı. *Sexy Swag to Live By*. Walt kendini birkaç eşantiyonu ceplerine doldururken buldu, bir taraftan da kendine bunları Kaliforniya'da birlikte çalıştığı arkadaşları için aldığını söylüyordu. Dudak parlatıcıları, tırnak törpüleri, yumuşak stres topları, her ebatta ve aromada ıvır zıvır... aşk romanı yazarları sağlıklı bir hayal gücüne sahipmiş. Başka bir koridora döndüğünde oranın da aynı şeylerle dolu olduğunu gördü.

Bu, Dakota Laurens'ın dünyasıydı. Yarı çıplak bedenlerin fazlalığı nedense alandaki sıcaklığı arttırıyordu. Walt beş metre öteden Dakota'nın ismine dikkat kesildi. Sayfaya sarmal bir şekilde yazılan D harfi, başını geriye atan ve siyah saçları sırtına uzanan çıplak bir kadının kalçaları kitabın kapağını kaplamıştı. Başlığın üstüne "*New York Times* En Çok Satan Yazar" yazılmıştı.

Bana Teslim Ol.

Başlığı okudu ve bir nüshasını almak üzere en yakındaki kitapçıyı bulmak için güçlü bir arzu hissetti.

Kadınlar ve birkaç erkek konferans salonlarından yavaşça çıkıp koridorda yığılmaya başladı.

"Doktor Eddy?"

Walt adını duyunca ona seslenen kişiye doğru döndü.

"Yine salonunuzu mu karıştırmışlar?"

Dakota'nın arkadaşı sarışın kadın, Walt'un arkasına doğru bakıp sırıtmaya başladı.

Suçüstü yakalanmıştı.

"Hayır... ah, üzgünüm, beni gafil avladınız. Adınızı duymamıştım."

Kadın soyadını söylemeden, "Mary," demekle yetindi. "Harika bir kapak... sizce de öyle değil mi?"

Walt, Dakota'nın afişine doğru döndü. "Göze çarptığı kesin."

"Bugüne kadarki en çok satan kitabı. Bu da boş olmadığını gösteriyor."

Birileri çarpınca Walt kadınların geçmesi için kenara kaydı.

Kırklı yaşlarda iri yapılı bir kadın aniden durdu ve Walt'a doğru gülümsedi. "Ah, mankenlerden biri misiniz?"

"Affedersiniz?"

"Alice!" dedi yanındaki kadına. "Onunla resmimi çek." Çantasını hızlıca diğer koluna atıp arka cebinden bir cep telefonu çıkardı.

"O aslında—"

Alice araya girdi ve Walt aniden kadının kolunun beline dolandığını hissetti. Doğaçlama paparazzi anı bir flaşla sona erdi.

Walt tam da belinin aşağısında belli belirsiz bir çimdik hissettiğinde kadın, "Teşekkürler," diyebildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt gözlerini defalarca kırpıştırdı ve kadınlar köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onlara baktı.

Mary gülmeye başladı, önce kısık sesle başlayan gülüşü kahkahaya dönüştü. Walt kendisini ona eşlik ederken buldu. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Eğlenceliydi! Kesinlikle öyleydi. Dakota buna asla inanmayacak."

"Hayır, gerçekten mi? Ne?"

Mary Walt'a yaklaştı. Koridorda kadınlardan adım atacak yer kalmamıştı ve kadınların bazıları masalardaki eşantiyonlara ulaşmak için Mary ile Walt'un arasından itişerek geçiyordu.

"Toplantıya ev sahipliği yapan derginin getirdiği bir düzine kadar manken ortalıkta dolanıyor. Fotoğraf çektirmek için kadınlarla poz veren kapak modeli tipler."

Mary'nin yanındaki biri *fotoğraf* kelimesini duyduğu anda onlara doğru döndü. Önceki kadından daha saldırgan ve Walt'a göre aşırı makyajlı kızıl saçlı bir kadın dikkatini Walt'a çevirdi. "Ah, senin adın ne bakayım?"

Kadın kendini ona doğru bastırırken Walt kadının sıska bedenine aldırış etmemeye çalışarak gayri ihtiyari, "Walt," dedi.

Kadın, adı yüzünden ona iki kez bakması gerekmiş gibi gözlerini kıstı. "İş adamı tarzında takılıyorsun. Çok seksi." Walt'a yaslandı, cep telefonuyla bir fotoğraf çekip öpücük atarak uzaklaştı.

Tüm bunlar olurken Mary sürekli gülüyordu.

"Sanırım buradan çıkmalıyım." Walt bunları yüksek sesle söylemişti, fakat ayakları kıpırdamıyordu.

"Hey, Mimi," diye seslendi Mary omzunun üzerinden.

"Fotoğrafımızı çekebilir misin?" Cep telefonunu Mimi'ye verdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary onu istediği yere götürerek poz verirken Walt'un tebessümü soldu. "Gülümse, Doktor," dedi Mary. "İşyerindeki arkadaşların bunu görmek isteyecektir."

Kesinlikle isterlerdi.

Walt gülümsedi.

Editörü Loretta salata siparişi verirken Dakota'nın telefonu çaldı. "Şarap için çok mu erken?" diye sordu kadın.

Dakota gülerek garsona döndü. "Bir şişe şampanya ve iki kadeh alalım."

"Elimizde pek çok seçenek var—"

Dakota elini havada sallayarak adamın sözünü kesti. "Yüz elli doların altındaki en popüler şampanyanız olsun."

Loretta ufak tefek bedenini konforlu sandalyeye yerleştirerek, "Seni sevmemin birçok sebebinden biri de bu işte," dedi.

"Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor... faturayı yayıncı ödediğinde onlara şarabı ismiyle istediğimi söyle. Ne yapacaklar... hayır mı diyecekler?" Dakota bir öğle yemeği buluşmasında karşılarına çıkacak faturanın akşam yemeğinin yarısı bile tutmayacağını biliyordu. Loretta genç bir anneydi, Dakota'yı resmen "ele geçiren" ve kontrolünü pek sık kaybetmeyen muhteşem bir editördü. İlişkilerinin başında onun damarına basmaktan endişelen kişi Dakota'ydı. Satışları tavan yaptığında ve birçok yayıncı ile bu yayıncıların tanıdıkları ajansını arayıp sonraki üç kitabını istediğinde rolleri tersine döndü. Mumford Yayıncılık Loretta ile Dakota'nın iş ilişkisini sürdürmesine olanak veren yedi haneli özel bir anlaşmayla en son aldığı fiyatın da üstüne çıkmıştı. O kadar çok sıfırı elin-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

den çıkarmaya hevesli bir yayıncı bir şişe köpüklü şampanyanın lafını etmezdi.

Ancak Dakota, Loretta'nın dostluğuna gerçekten değer verdiğinden öne doğru eğilerek, "Bu öğle yemeği buluşmalarını azaltmamız konusunda *ufacık bile olsa* baskı görürsen bana bildir," dedi.

"Ah, Dakota."

Loretta her yönüyle profesyoneldi; fakat onu çözmek, kilidi kâğıttan yapılmış bir günlüğü okumak kadar kolaydı.

Telefonu tekrar çaldı ama Dakota telefona bakmadı.

"*Bana Boyun Eğ* resmen kabul edildi. Zaten şüphem yoktu."

Dakota bir krakerin ucunu kırdı. "Asla emin olamıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Hayranların bu serinin sonu için yaygara koparıyor."

Gerçekten öyleydi. Asıl soru sırada neyin olduğuydu.

"Mumford, serileri uzatmanı istiyor."

Dakota iç geçirdi. Bunu zaten bekliyordu. Temsilcisi Desi daha önce bir konuşmalarında biraz çıtlatmıştı.

Garson içkilerini getirdi, ikisi için de birer kadeh doldurdu. "*Boyun Eğ*'in şerefine," diye kadeh kaldırdı Dakota. "İnşallah o da diğerleri gibi başarılı olur."

Loretta kadehin yarısını tek dikişte içti. "Sıradaki kitabına."

"Bu seri sona erdi. Mathew ve Cassidy birleşti... bebekleri yolda." Tanrı biliyor ya kitaplarda başka bir nesil garantilemek için yeterince zorlamışlardı.

"Hayranların... "

"Yarısı devam etmesine memnun olacaktır, diğer yarısı seriden başka bir kitap daha çıkartmak için zorladığım seçeneğini işaretlemiş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Harcadığın zamana değmesi için seninle ve Desi ile çalışacağımızı biliyorsun."

Dakota elini kaldırdı. "Kes şunu. Tamam... anlıyorum. Cinsellik yeni kan emici ve daha fazlasını istiyorsunuz. Şu anda erotik şeyler dışında bir şey yazmam neredeyse imkânsız... ama yeni insanlar üzerinde çalışmak istiyorum. Yeni karakterler. Kim bilir... Mathew ve Cassidy'den daha fazla ses getirebilirler."

Telefonu tekrar çalınca dikkati dağılan Dakota telefonunu çantasından çıkardı.

Facebook mesajı vardı.

Mary... tüm sarışınlığıyla son derece seksi Doktor Walt Eddy'nin yanında duruyordu ve arkalarında Dakota'nın afişi vardı. Fotoğraftaki başlıkta Dakota etiketlenmişti ve *"Evde en sevdiğimiz yazarı soruşturan bir doktor buldum,"* yazıyordu.

Dakota'nın her şeyi anlayan beyni hızla çalışmaya koyuldu. Bekâr bir doktor... bir gönüllü... temel dürtüsü ne? Neden bekâr? Otuzlarında olmalı. Otuzlu yaşların ortalarında veya başlarında... biraz tutuk ama fatura kodları ve büyük miktarda para için yaşayan, serbest doktorluk yapan tiplerden değil.

"Dünyaya dön Dakota."

Loretta elini sallıyordu.

"Özür dilerim." Dakota kadehini aldı. "Nerede kalmıştık?"

❀

Doktor Eddy toplantının en popüler adamı olmuştu. Dakota *#seksidoktor* etiketli Twitter uzantısını izlediğinde toplantıya katılanların çektiği çeşitli fotoğraflara denk geldi. Mary fotoğrafa ismini de eklediğinden Dakota konferanslarındaki doktoru takip eden dedikodulara kolayca erişebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakota barda iki adım atar atmaz kendini sadece toplantılarda gördüğü arkadaşlarla, meslektaşlarla ve vefalı hayranlarla sarılmış halde buldu. Zorunlu içki randevusu için Doktor Eddy ile buluşmadan önce yaklaşık otuz dakika oyalandı.

Önceki gecenin aksine bu gece insanlar barda üç sıra oluşturmuştu ve söz konusu içkileri almak zor olabilirdi. Takım elbiseli doktor tiplerden epey vardı, adamların kravatları yoktu ve nikah yüzükleri ceplerine sokuşturulmuştu.

Yüzük parmaklarındaki izleri gerçekten göremeyeceğimizi mi sanıyorlar?

Doktor Eddy'de o izden yoktu... yine de ten rengi Dakota'ya adamın bol güneşli bir yerde yaşadığını gösteriyordu. *Evliyim ve aldatıyorum* davranışı Walt'un yaydığı enerjiye uymuyordu. Elbette Dakota Walt'un havasına hayran değildi, fakat insanları saran enerji hakkında çok şey söylenebilirdi.

"Jed Adkins'i duydun mu?" diye sordu arkadaşı Cherry.

"Bir şeyler duymuştum." Dakota bara biraz daha yaklaştı.

"Süitinde bir parti vermiş ve aşırı gürültü çıkarmaktan az kalsın otelden atılıyormuş," dedi Cherry.

"Dün gece mi?"

"Hayır... yaklaşık bir saat önce."

"Saat daha erken." Akşamın bu erken saatindeki bir parti yüzünden kim şikâyetçi olmuştu acaba?

"Biliyorum. Tam kitaplara yakışacak bir durum."

Dakota kalabalığın arasına sızarak barmen geçerken adama el salladı. "Whiskey on the rocks."

Adamın tek tepkisi elini hızlıca sallamaktan ibaretti.

Mary elinde şarap kadehiyle yanına geldi. "İşte buradasın."

"Selam. Bugün epey meşgulmüşsün."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gördün mü?"

"Belirli bir doktorla ilgili ipin ucu kaçmış mesaj dizisini mi... evet, gördüm."

"Walt tam bir eğlence kaynağı oldu." Mary arkasını dönüp Cherry'ye hızlıca sarıldı.

"Artık Walt mu oldu?"

"Adı bu. Doktor diye hitap edilmekten hiç hoşlanmıyor. Ona babasını hatırlattığını söyledi."

Biliyordum! Babası da bir doktormuş. Onun da adı Walter olabilir mi?

"Hanımefendi?" Barmen Dakota'ya bir içkiyle adisyon uzattı. Dakota kâğıdı imzaladı, oda numarasını yazdı ve ilgilenilmeyi bekleyen başka bir toplantı katılımcısı yerine geçebilsin diye bardan uzaklaştı.

"Walt'un ikinci katta gerçekten ne işi varmış?" Dakota bardağı dudaklarına götürdü, sıvının boğazını ısıtarak akmasının tadını çıkardı. *Güzel.*

"Onu bulduğumda senin afişine bakıyordu." Mary iki parmağını kaldırarak birbirinin üstüne koydu. "İzci yemini."

Hangi kadın bir erkeğin onu anlamak için çok uğraştığı düşüncesinden hoşlanmazdı ki?

"Gelip geçen kadınlar onu durdurup fotoğraf çekti. Buralarda nasıl olduğunu bilirsin."

"Bu kadınların bazıları kaçık," dedi Cherry.

Dakota bardağını Cherry'ye doğru kaldırdı. "Bunlardan yeterince içince sen de deliriyorsun."

Cherry inkâr etmek yerine şerefe kadeh kaldırdı. "O kim?" diye sordu Cherry.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Diğer konferanstaki doktorlardan biri," dedi Mary. "Otel bu sabah Dakota'nın salonuyla onunkini karıştırmış."

Mary sabah yaşanan aksiliği anlatmaya koyuldu. "Ah... " diyerek Dakota'yı dürttü, az kalsın içkisini döküyordu. "Şunu dinle. Otelde nüfuzlu tanıdıkları var. Özel konuk veya öyle bir şey."

Dakota şaşırmadı. Doktorlarda şeytan tüyü vardı. En azından Dakota öyle düşünüyordu. "Nasıl yani?"

"Söylediğine göre... tanıdığı birinin tanıdığı biri varmış." Mary elini havada salladı, elindeki içki az kalsın Dakota'nın boş midesine çarpıyordu. "En üst katta bir süitte kalmak. Bunun nesi havalı?"

Dakota kaşının kalktığını fark etti. Otel, Florida'nın bu kısmındaki en iyi otellerden biriydi. Bu tür bir yerde en iyi kalite asla fena olmazdı.

Cherry, Mary ile Dakota'dan ayrılarak başka bir arkadaş grubunun yanına gitti.

"Affedersiniz?"

Dakota sesi duyduğu anda omzundaki eli hissetti. Arkasında nedense tanıdık gelen sarışın bir kadın gülümseyerek elini çekti. "Siz Dakota Laurens mısınız?"

Dakota kadına doğru döndü. "Evet."

"Bara erken gelirsem kitaplarını okuduğum biriyle karşılaşmayı başaracağımı biliyordum."

Bir hayran. "Bir konferanstayken bu söylediğinizi yapmak çok kolay. Yazar mısınız... yoksa bir okuyucu mu?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Aslında bir okuyucuyum, fakat kitap toplantısının bir parçası değilim."

Sarışın kadın dizlerinin biraz üstünde, ince askılı ve hoş göğüs dekolteli siyah bir elbise giyiyordu. Bir otel barında takıl-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

maktan ziyade alemlere akmak için dışarı çıkan birine benziyordu. Dakota kendine baktı, kendi kırmızı elbisesinin de otel barına pek uygun olmadığını fark etti.

"Trent?" Sarışın kadın omzunun üzerinden seslenerek kavalyesinin dikkatini çekti. İkisine birlikte bakınca Dakota onları nereden tanıdığını hatırladı. Önceki gece, barın karşı tarafında... Walt'la oturuyorlardı. "Biriyle tanışmanızı istiyorum."

Dakota çifte yapmacık bir tebessümle bakıp yakışıklı adama elini uzattı. "Dakota Laurens," dedi.

Adamın yüzü ifadesizdi. Şaşkınlık belirtisi yoktu. Kitaplarını okumadığı belliydi. "Trent Fairchild."

"Ben Monica," dedi sarışın. "Özür dilerim."

"Memnun oldum," dedi Dakota ve söylediğinde ciddiydi. Hayranları ve dillerinin tutulması asla eskimezdi.

Monica yanındaki adamı dürttü. "Hatırlasana, Yalın Ayak. Houstan'a son gittiğimizde... mola verdiğimizde."

Monica eğilip kulağına sessizce bir şeyler fısıldayana kadar adamın yüzü ifadesiz kalmaya devam etti.

Sonra Trent'in yüzündeki sırıtış çok daha muzip bir ifadeye dönüştü. "*O* Dakota Laurens mı?"

Monica ellerini kaldırıp başıyla onayladı. Trent'in yanakları kızarmıştı.

Ayrıca *o Dakota Laurens* tepkisi de Dakota'yı asla şaşırtmazdı.

"Size tuhaf bir şekilde teşekkür etme gereksinimi hissediyorum," dedi adam. Kendini tutamayıp güldü.

Monica yüzünü sakladı, fakat utancı uzun sürmedi.

"Doktorlar toplantısı için mi buradasınız?" diye sordu Dakota.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle. Barda böylesine neşeli bir kalabalığı ilk kez görüyorum."

Mary eğilerek araya girdi. "Aşk romanı yazarları parti yapmayı sever."

Dakota Mary'yi takdim etti ve havadan sudan konuşmaya başladı. "İkiniz de doktor musunuz?" diye sordu Mary.

Trent kolunu Monica'ya dolayıp onu kendine doğru çekti.

"Pratisyen hemşire. Trent ise bir pilot."

"Bir pilotun konferansınızda ne işi var? Toplantı tıbbi kriz gibi bir konuda değil miydi?"

Trent cevap veremeden onunla kesinlikle aynı DNA'ya sahip, güçlü çeneli, biraz daha uzun boylu bir adam yanlarına geldi. "İşte buradasınız. Bu yer tam bir tımarhane."

Dakota etrafına bakındı. Tam bir izdiham vardı. Gürültü yüzünden konuşmak neredeyse imkânsızdı.

Aralarına yeni katılan kişi Trent'in ağabeyi Glen'di. Adamın bakışı Mary'nin üstünde küçük gruplarındaki diğer herkesten biraz daha uzun süre takılı kaldı. Anlaşılan duyguları karşılıklıydı. Mary hafifçe dönerek eliyle kendini serinletti.

Glen başını çevirdiğinde Mary Dakota'nın bakışını yakaladı ve dudaklarını oynatarak *ateşli* dedi.

Dakota arkadaşının arkasını kollama çabasıyla birkaç imalı soru sordu. "Sen de pilot musun, Glen?"

"Evet."

"Karın da burada mı?"

Glen kaşını kaldırdı. Mary'ye baktı. "Evli değilim."

Dakota içkisini bitirdi, bardağını yakındaki bir masaya bıraktı ve gruba doğru dönmeden önce Mary'ye göz kırptı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın boynundaki tüyler diken diken oldu. Salonun karşısındaki tek bir adamın yol açabileceği uyarılma sırtını ürpertti. Onu mu izliyordu? Bakışı kalçalarının kıvrımında mıydı... bedeninde sıcaklığın yüzeye çıkmaya başladığını hissettiği tam da o kıvrımını mı izliyordu?

Dakota gözlerini yere çevirerek elini omzunun üstüne doğru salladı.

Barın girişinde duruyordu, kadınlar etrafında dolanarak onu süzüyordu. Gözleri Dakota'nın vücudunda dolandı, kelimelerin anlatamayacağı kadar çok şey ifade eder gibi alt dudağını dişlerinin arasına almıştı.

Walt yakası düğmeli ipek bir gömlek ve gündelik bir pantolon giymişti. Kısa süre önce aldığı belli olan duştan dolayı saçları hâlâ nemliydi. Onlara doğru ilerlediği sırada birileri onu durdurmaya çalıştı ama Walt onları başından savıp ilerlemeye devam etti.

Walt onları duyabileceği kadar yaklaştığı anda Monica, "Selam," dedi. "Randevundan önce seni görebilecek miyiz diye merak ediyordum."

Dakota *randevu* kelimesini duyunca kaşlarını kaldırdı.

"İçki, Mo. Randevu değil."

Monica'nın yanında duran Mary kıkırdadı.

"İçki içmek de randevu sayılabilir. İddiaya varım kitaplarının bazılarında içki randevuları vardır... yanılıyor muyum, Dakota?"

"Aklıma içki randevusuyla başlayan en az bir kitap geliyor."

Walt gerçekten yerinde kıpırdanıyordu. Ayrıca yüzü mü kızarmıştı?

Çok şirin.

Monica başlarının üzerinden bakındı. "Peki nerede o?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary'nin kıkırtısı kahkahaya dönüştü.

"Seni utandırmayacağım," dedi Monica.

"Çok geç," diye mırıldandı Mary.

Dakota arkadaşının yan boşluğuna dirseğiyle vurdu. "Burada sakince içki içmek mümkün olmayacak," diye bildirdi Dakota.

"Görebiliyorum."

Barda bekleyenler artık dört sıra olmuştu ve sıcaklık birkaç derece artmıştı.

"Blokun biraz aşağısında birkaç bar var," diye önerdi Walt.

"Bana uyar," dedi Monica.

Anlaşılan doktorla baş başa bir şeyler içmek için beklemek zorunda kalacaktı.

"Gidelim." Dakota izin istemeden Walt'un koluna girdi.

Walt hiç tereddüt etmedi, Dakota'nın kolunu tutup yürümeye başladı.

"Bekle. Walt'un flörtü sen misin?" diye sordu Monica.

Dakota başını salladı. "Hayır, sadece içki. Doğru mu, Doktor?"

Walt güldü.

Sıcak ve nem Florida'nın ayrılmaz parçalarıydı. Oteldeki serinlik ve o serinliğe alışan vücutlar, dışarıdaki sıcak havanın ağırlığını daha yoğun hissediyordu.

Gri bulutlar güneşi örtmüştü ama sıcaklığın yirmi yedi derecenin altına düşmesini sağlamamıştı.

Klimalı barın rahat ortamına daldıklarında Trent arkalarından, "Fırtına kopacak sanırım," dedi.

"İyi ki uçmuyoruz," dedi Monica.

"İyi, fırtınaları severim. Kaliforniya'da pek fırtına olmuyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Glen Mary'ye "Oralı mısınız?" diye sordu.

"Evet. Çok uzun süredir yağmur yağmadı, öyle ki yuvarlanan kuru çalıların bile nesli tükeniyor."

Hepsinin sığabileceği büyüklükte bir masa buldular ve yerlerini aldılar. Walt Dakota için sandalyesini çekti, bu hareketi Dakota'ya iki şey ifade ediyordu. Birincisi, Walt bunu *cidden* bir randevu olarak görüyordu, ikincisi... annesi ona bir kadına nasıl davranması gerektiğini öğretmişti.

Mary bir bar menüsüne uzanarak menüyü karıştırmaya başladı. "Umarım kızartma dışında bir şeyleri vardır. Açlıktan ölüyorum."

"Yemek yemedin mi?"

"Toplantı yemeği."

Monica güldü. "Peynir, kraker ve kuyruğa erken girebilirsen meyve."

"Aynen," dedi Dakota.

Monica kocasına baktı. "Acaba Jack toplantı menüleri konusunda öneriye açık mıdır? Bu tür şeylerle doğrudan ilgilenmediğini biliyorum, fakat kraker ve peynirden daha iyi şeyler olmalı."

Mary masadaki fıstıklara uzandı ve birinin kabuğunu kırdı. "Jack kim?"

Aynı soru Dakota'nın da dilinin ucuna gelmişti.

"Morrison. Jack benim eniştem olur."

Bağlantıyı hemen kuramadılar.

Walt öne doğru eğildi. "Jack Morrison, yani otellerin sahibi."

Dakota nefesini tuttuğunu fark etti. "Cidden mi?"

Monica başıyla onaylarken garsonlardan biri masaya geldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçkilerini sipariş ettikten sonra konuşmaya kaldıkları yerden devam ettiler. "Peki nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu Dakota.

Trent, Monica ve Glen Northeast'te yaşıyordu; şaşırtıcıydı ama Walt, Dakota'nın Orange County'deki dairesinden yaklaşık elli kilometre uzakta yaşıyordu.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Dakota.

"Eskiden Walt'la birlikte Pomona'da çalışırdım. İkimiz de Jamaika'daki yardım girişiminde gönüllü olmuştuk. Trent'le de orada tanıştım."

Dakota bir kalem bulup not almak için yanıp tutuşuyordu. Monica'nın anlattıkları bir hatırayı... bir hikâyeyi anımsatmıştı... "Fairchild ve Morrison. Bekle, siz ikiniz kapalı kalıp öldüğü düşünülen çift misiniz?"

"Evet onlar," dedi Glen.

Dakota hikâyeyi okumuştu, haberlerde onları duymuştu. Bir hemşireyle yerli halktan biri kaybolmuştu, otel ailesiyle ve bir uçak kiralama şirketiyle olan bağlantılarından dolayı isimleri ünlüydü.

"Haberleri hatırlıyorum. Vay canına, hayatta kaldığınız için şanslısınız."

Monica kocasının elini tuttu. "Öyleyiz."

"Hayatta kaldılar ve sonunda evlendiler. Hikâyelerinden bir aşk romanı çıkar," dedi Glen.

"Romantizm her yerdedir," diye hatırlattı Dakota arkadaşına.

İçkileri geldi ve canlı müzik grubu yavaşça bara girerek hazırlanmaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota son derece ilgi çekiciydi. Walt, etrafındaki hayatları öğrenirken Dakota'nın beyninde yeni bir hikâye yazan bilgisayarı duyar gibiydi. Monica ondan daha fazla bilgi edinmeye çalışsa da Dakota kendinden kısaca bahsetmekle yetinmişti.

Walt ilk başta iki kişilik buluşmaları altı kişilik bir gruba dönüştüğü için hayal kırıklığı hissetmişti. Ama burada, diğerlerinin merakı sayesinde Dakota hakkında çok daha fazla şey öğrenebilirdi. Dakota bir yazar olmuştu, "çünkü iyi olduğu tek konu buymuş." Yine de Walt dinledikçe Dakota'nın muhtemelen belirli gerçekleri atladığını veya sadece başarısını önemsiz gösterdiğini anladı.

Çoğu kadının istediği ama çok azının başarabildiği bir güven duygusuna sahipti.

Ateşliydi! Dar kırmızı elbisesiyle, stiletto ayakkabılarıyla, sadece güneşli bir iklimde yaşayan birinin sahip olabileceği bronz teninde göze çarpan koyu renk badem gözleriyle öylesine seksiydi ki, Walt kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu. Dakota size bakmazdı... tek bir kaçamak bakışla sizi içine çekerdi, gözleriyle sizi yiyip bitirirdi, bakışıyla sizi ele geçirirdi.

Dakota Laurens kesinlikle Walt'un yatağında istediği türden bir kadındı ama Walt bu konuya girmeye cesaret edemiyordu. Kendini her zaman güçlü bir erkek olarak görmüştü... kendine yeten, saygı duyulan... çok iyi bir doktordu. Bu kadın onu tüketebilirdi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Bunun için hatırlatma notuna gerek yoktu.

Yine de bir içki daha içerek Dakota'nın havaalanı polisi ve kötü kokulu polis arabaları hakkındaki renkli hikâyesini dinledi.

"Bekle!" Glen elini kaldırdı. "Yere inmek yerine Miami'nin üstünde neredeyse bir saat daireler çizmemin sebebi siz ikiniz misiniz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota içtiğinde kıkırdardı ve Güneyli aksanı ortaya çıktı. "Bunun için sarışını suçla. *Bomba* diye bağıran oydu."

Mary gülmemek için kendini zor tuttu. "Bağırmadım." Sesini alçaltıp tekrar konuşmayı denedi. "Bağırmadım, Glen. Tam o anda ufak tefek, yaşlı bir kadın konuşmamıza kulak misafiri oluverdi."

"Bir saatten fazla bir ekip otosunun arka koltuğunda kaldık. Bizi çırılçıplak soyup üstümüzü arayacaklarını sandım."

"Komik değildi." Mary gülüyordu. "Hiç değildi."

"Komik sayılırdı." Dakota masadaki herkes ona katılana kadar gülmeye devam etti.

Müzik grubu sahneye çıktı, hazırlandıkları bir saat zarfında salonu doldurmayı başaran kalabalığı selamladılar. İlk şarkıları birkaç kişiyi küçük dans pistine sürükleyerek konuşanların seslerini bastırdı.

Salondaki ses yüzünden diğerleriyle sohbet etmek mümkün olmadığından Walt sandalyesini Dakota'nın yanına itip ona doğru eğildi.

"Umarım arkadaşlarla içki içmenin senin için sakıncası yoktur."

"Arkadaşların iyi insanlara benziyor." Dakota arkasına baktı ve ikisi de Mary'nin Glen'in kulağına söylediği bir şeye güldüğünü fark etti.

Grup daha canlı bir parçaya geçtiğinde Monica ile Trent masadan kalkıp dans pistindekilere katıldı.

Şarkı hızla değişti ve Walt, Dakota'nın ayaklarıyla tempo tuttuğunu fark etti. Başıyla dans pistini işaret ettiğinde Dakota gülümseyerek onayladı.

Dakota dans etmeyi seviyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt ise onun yüzündeki tebessümü sevmişti. Gözlerini kapatmasını, müziği hissetmesini ve müziğin içine girmesini sevmişti.

İki saatten uzun süre yediler, içtiler... dans ettiler. Dansların hiçbiri yavaş değildi ve muhtemelen böylesi daha iyiydi. Bardaki insanlar dans pistinde salınacak tiplere benzemiyordu, fakat Walt, Dakota'nın elinden başka bir yerine dokunmak için bir mazereti olmasını çok isterdi.

İyi bir fikir olmadığını bilmesine rağmen bir tur daha içki sipariş etmek üzereyken salondaki ışıklar titreşmeye başladı ve ses sistemi yüksek bir cızırtı çıkararak bozuldu.

Işıklar geri geldi, fakat elektriğin bir kısmının geri gelmediği belliydi.

Sahnedeki solist mikrofona hafifçe vurdu ve mikrofondan uzaklaşıp işe yaramayan hoparlörden sesini yükseltti. "Anlaşılan tropik basınç alanı hava tahmincilerinin söylediğinden biraz daha yakın."

Walt haberlerde alçak bir basınç sisteminin Körfez'e yöneldiğinden bahsedildiğini hatırlıyordu, fakat Miami yakınlarında olabileceği aklına gelmemişti.

Elektriğin geri gelmeyeceği belli olduğunda Monica odalarına dönmeyi teklif etti.

Otelde herhangi bir elektrik sorunu yok gibi görünüyordu, fakat zemin kattaki sesler kısık bir homurtudan ibaretti.

Mary süite adımını attığında, "Yüce Tanrım!" diye bağırdı. "Burası sizin odanız mı?"

Monica çantasını sehpaya atıp mutfağa geçti. Ana oda neredeyse yüz metrekareydi, içinde bir mutfak, on kişilik bir yemek odası, oturma odası, bir piyano ve antre vardı. Üç yatak odası alandan ayrılmıştı ve şehrin kuşbakışı manzarası tümüyle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ayaklarınızın altındaydı. Çatı katı süiti bir aileye göre inşa edilmişti. Glen en üst kattaki dairenin iki fazladan yatak odasından birini almıştı. Walt'un odası koridorun sonundaydı ve diğerlerinin yarısı kadardı. Yine de bir çatı katı süiti asla karşılayabileceği bir şey değildi ve Morrison ailesiyle konuşurken hayır diyememişti.

Monica iç çekerek, "Ablama buna gerek olmadığını söyledim," dedi.

"Dairemden daha büyük," diye bağırdı Mary.

Dakota hemen uyum sağladı. "Çok güzel."

Trent devasa pencereye giderek perdeleri açtı. Dışarıda, yağmur cama vurmaya başlamıştı. Ellerini ceplerine sokup topuklarının üstünde geriye doğru sallandı.

Walt arkadaşının yanına gitti, yağmur yüklü kasvetli bulutlara baktı. "Kötü görünüyor."

"Jamaika'da fırtınalardan nasibimi aldım."

"Sence bu da onlardan biri mi?"

Trent omuz silkti. "Fırtınaların rotasının kilometrelerce saptığı sık görülen bir durum değildir. Ancak, güçlerini arttırdıkları doğrudur."

Monica odanın diğer ucundan, "Tatlım?" diye seslendi.

Trent ona doğru döndü.

"Bir içki daha ister misin?"

Trent eliyle istemediğini işaret etti. "Böyle iyiyim."

Trent'in akşamın bu kadar erken bir saatinde içkiyi reddetmiş olması Walt'u duraksattı. Meydana gelmelerinin ardından birçok felaketle uğraşmıştı, fakat hiçbir felaketin meydana gelişi sırasında büyük bir parçası olmamıştı. En yaklaştığı an Jamaika'daki ikinci büyük depremdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Âni bir rüzgâr ve sicim gibi yağan yağmur cama çarparken Walt Trent'e havanın daha da kötüleşeceğini mi düşünüyor diye sormak üzereydi.

"Dışarısı berbat görünüyor." Dakota arkalarından yaklaştı.

"Bunun gibi havalar arkalarında pek iyi bir şey bırakmaz."

"Sanırım sen bunu çoğu kişiden iyi biliyorsundur," dedi Dakota Walt'a. "Ne zamandır Sınır Tanımayan Doktorlarla gönüllü olarak çalışıyorsun?"

"Beş yılı biraz geçti."

"Bu işi seviyorsun." Bir soru değildi, sadece Walt'un çok az tanıdığı birinin gözlemiydi.

"İnsanlığa olan inancımı yeniliyor. Dışarıda acı çeken ve olabilecek her türlü yardımı kabul etmeye hazır olan insanlar var. Her şeyini kaybetmiş olan ve sırf yanlarındaki yatakta yatan kişiden daha iyi durumda oldukları için başkalarına yardım etmek isteyen insanlar var. Elimizden geleni yapmak için giden bizler bunu insaniyet namına yapıyoruz."

Dakota devasa pencereye yaslanarak iç çekti. "Ayrıca *yardım etmek* için senin gibi kendi güvenliğini hiçe saymaya hazır olan insanlar var. Bu da seni bir kahraman yapıyor, Doktor Eddy."

Walt kahkahayla güldü, elinde içkisi olmadığı için minnettardı, yoksa alkolün acısını burnunda hissederdi.

"Gülüyorsun," dedi Dakota. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bir uçağa atlıyorum, çılgınca yerlere gidiyorum ve işimi yapıyorum. Bu beni bir kahraman yapmaz."

Dakota bakışını ayakkabılarına indirdi, sonra yavaşça kaldırarak Walt'un gözlerine baktı. "Burada yazar olan benim, Doktor. Bir kahraman karşılığında bir şey almadan fedakârlık yapan kişidir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt'un tebessümü soldu. "Karşılığında çok şey alıyorum." Hastalarının yüzlerindeki gülümseme, bir fark yarattığını bilmesi. Acil tıbbı seçmesinin sebebi de buydu.

Televizyonun gürültüsü odayı doldurunca ikisi de döndü ve Florida meteoroloji ekibinin fırtına hakkında bilgi verdiğini gördüler.

"Tropik alçak basınç alanı büyüyerek tropik bir fırtınaya dönüştü, Küba'dan ayrılıyor ve hızını arttırıyor." Haberlerdeki muhabir sicim gibi yağan yağmura karşı duruyordu ve normalde mükemmel olan yüzüne çarpan yağmur damlalarının etkisi akşam haberleri için yeterince dramatikti.

"Tropik fırtına kasırga kadar kötü değildir, haksız mıyım?" diye sordu Mary.

"Kasırgadan biraz daha küçüktür," dedi Trent. Daha küçük ülkelerde sorun yaratabilir, fakat burada o kadar korkutucu değil. Elbette çok uzun sürmedikçe ve beklenmedik seller görülmediği sürece."

"Veya elektrik kesintisi mi?" diye sordu Dakota.

Monica yanına gelerek Dakota'ya içkisini verdi. "Otel bu tür şeyler için hazırlıklıdır."

"Olabildiğince," dedi Dakota. "Elektrik kesilirse sanırım... sekizinci kattan yukarısına su verilemez. Su pompalamak için elektrik gerekli."

Walt'un ilgisini çekti ve Dakota'nın verdiği istatistiğin doğru olup olmadığını merak etti.

"Şu kıyamet senaryoları şovunu gereğinden fazla izliyorsun, Dakota."

"Doğru olsun veya olmasın. Asıl önemli olan şu: elektrik kesilirse burada, yirmi sekizinci katta veya bizim kaldığımız on yedinci katta... suyumuz olmayacak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt kendini hayatta bir gözlemci olarak görürdü. İzlerdi, dinlerdi ve zamanı geldiğinde kritik kararlar verirdi. İşteki uzun vardiyalar dışında bir şeye hazırlanmak hayatının bir parçası değildi. Eğer fırtına kötüleşirse odadakiler gerektiğinde oradan ayrılabilirdi. Özel helikopterlere ve uçaklara erişimi olan iki pilotun ellerinin altında bulunması iyi bir şeydi. Elbette, Dakota ile Mary'yi de aralarına alabilirdi, fakat oteldeki diğer insanlar ne olacaktı?

"Buzdolabında bir süre yetecek kadar içme suyumuz ve yiyeceğimiz var," dedi Monica.

"Ya sifonu çekmek gerektiğinde ne olacak?" Dakota kolay pes etmiyordu.

Walt kendini gülümserken buldu.

Monica'nın yüzü asıldı. "Hiç aklıma gelmemişti."

Dakota bardağını Monica'ya doğru kaldırdı. "Hemen küveti doldur. En kötü ihtimalle yarın sabah geri boşaltırsın."

Glen omzunun üzerinden baktı. "Kötü bir fikir değil, Dakota."

Yağmur, süitteki devasa camları dövmeye devam ediyordu, Monica banyoya doğru gözden kayboldu ve akan suyun sesi odayı doldurdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah, küvetteki su boşaltıldı çünkü tropik fırtına kötü bir şeye yol açmamıştı. Sadece ışıklar bir kez titreşti ve Dakota ile Mary'yi sabah birden sonra alt kattaki odalarına dönerken merdivenleri kullanmak zorunda bıraktı. Yeni arkadaşları Monica ve Trent süitlerinde kalmalarını önerdi, fakat Dakota ve Mary odaları sadece birkaç kat aşağıda olduğundan yürümeye karar verdi.

Yeni günün ilk saatlerine girerken Dakota'nın içini hafif bir hoşnutsuzluk kapladı. Dün gece küçük gruplarıyla ettikleri sohbet dışında Walt'la pek bir şey konuşamamıştı.

Dakota onu sabah dersini bitirdiği salonun dışında bulunca dudaklarında bir tebessüm belirdi ve kalbi duracak gibi oldu. Walt bugün sıradan bir pantolon ile sade bir kazak giymişti. Takım elbisesi, parlak ayakkabıları ve evrak çantası yoktu.

"Merhaba."

"Selam. Bugün eve mi dönüyorsun?" diye sordu Dakota, oysa Walt'un iki gün daha kalacağını çok iyi biliyordu.

"Gidiyorum ama eve değil."

Dakota gülümsemeye devam etmek için kendini zorladı. "Affedersin?"

"Fırtına," Walt tüm hava olayları yanı başında gerçekleşiyormuş gibi başını yana eğdi. "Fırtına... birkaçımızın hasta önce-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lik sıralaması yapmak için Keys'teki bazı adalara gitmemize bir fırsat yarattı."

Dakota gözlerini iki kez kırptı. "Gidiyor musun?"

"Bizi Trent götürecek. Muhtemelen oradan West Coast'a döneriz."

Dakota'nın beyniyle akciğerlerinin arasında bir yere şiddetli bir sancı girdi ve geçmek bilmedi. "Ah."

"Ben, şey, gitmeden önce veda edeyim dedim."

Walt gözlerini ayırmadan Dakota'ya bakıyordu.

Dakota söyleyecek bir şey bulamadığı için geveledi. "Adalar mı? Onlar... oralarda ciddi bir durum mu var?"

Walt başını salladı. "Şüpheliyim. İyi bir eğitim çalışması. Yanımızda birkaç pilot ve çok sayıda deneyimli personel olduğundan faydalanabileceğimiz bir durum."

"İşin bu... değil mi?"

"Evet. Düşündüm de... "

Walt cümlesini tamamlamayınca Dakota onun aklından ne geçmiş olabileceğini düşündü. İkisi de normal yaşantılarına dönmeden önce birbirlerini biraz daha yakından tanıma fırsatları olabilirdi diye düşündü.

Dakota odasının dışındaki masaya uzanarak masada duran son kitabının birkaç nüshasını buldu. Çantasından bir kalem çıkararak kitabın kapağını açtı.

Kitabı Walt'a verdi ve gülümsedi. "Programım seninkinden daha esnek, Doktor."

Walt Dakota'nın eline tutuşturduğu kitaba baktı.

Dakota, Walt'un telefonunun cebinde titrediğini duydu. Walt takdir edilecek bir tavırla telefonuyla ilgilenmedi. Sadece Dakota'ya bakmaya devam etti. Gözlerindeki arzu belliydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Dakota'nın içindeki güvenin bir kısmının cızırdayarak ona doğru meyletmesine sebep oluyordu.

Walt'un telefonu tekrar çaldı. "Beni bekliyorlar... " Gökyüzünü işaret etti.

"Çatıda mı?"

"Doğru."

"O halde gitsen iyi olur."

Ancak, Walt kıpırdamadı. İnsanlar derse gitmek veya sonraki etkinliklerine katılmak için yanlarından geçiyordu.

"Walter." Dakota tam adını kullanınca Walt gözlerini kırpıştırdı. "Kitabı oku. Beni ara."

Walt avucundaki karton ciltli kitaba hafifçe vurdu ve sonunda ayrıldı. "Tamam. Pekâlâ." Uzaklaştı.

Dedikleri gibi, top artık ondaydı. Los Angeles'a döndüğünde Dakota'yla iletişime geçmek isterse numarasına sahipti. Dakota'nın hoşça kal demekten başka diyebileceği bir şey yoktu ve nedense bu hiç doğru gelmemişti.

Dakota çantasını omzunda iyice kaldırıp geriledi.

"İyi uçuşlar, Dakota."

"Sana da Doktor."

"Walt," diye düzeltti gülerek.

Dakota birkaç adım geriledi. "Walter... İkinci mi yoksa Üçüncü Walt mu?"

Walt uzaklaşmıştı, ikisi de etraflarını saran insanların arasından konuşuyordu.

"Üçüncü. Nasıl bildin?"

Dakota güldü. "Önsezi. Büyükbaban da bir doktor muydu?"

Walt cevap vermek için ağzını açtığında Dakota elini kaldırarak onu durdurdu. "Daha sonra anlatırsın," dedi. "Keys'te iyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

eğlenceler, Doktor Eddy. Yılın bu zamanında çok güzel olduğunu duymuştum."

Dakota bunun üzerine arkasını dönerek Walt'u orada öylece dikilirken bıraktı.

❀

Walt gözlerini açık tutmaya çalışarak ve ağırdan alarak o geceki son sözlü talimatlarını bitirdi. Dışarıdaki ışık ambulans alanından içeri sızıyordu. Sabah şimdiden sıcak olmaya başlamıştı. Kaliforniya güneşinin tek iyi özelliği kuru olmasıydı. Yine de otuz beş derecenin üstündeki tüm sıcaklıklar daha fazla kaza, daha fazla saldırı ve daha fazla karmaşa anlamına geliyordu. Florida yolculuğundan sonra üst üste üç uzun gece vardiyasının ardından izinli geçireceği geceye hazırdı. Kesintisiz uykuyla geçecek bir gece kulağına cennet gibi geliyordu.

Walt talimatlarını bitirdi, telefonu kapattı ve çalışma çizelgelerini imzaladı.

Anahtarlarını bıraktığı doktor odasına yöneldiğinde gündüz vardiyası görevlisi Nancy, "Walt?" diye seslendi.

"Efendim?"

"2748'de telefonun var."

Walt anladığını belirtmek için elini kaldırdı, o gün için son dakika konuşmalarını bitirirken en azından yorgun başını ellerinin arasına alabilmek için özel odaya gitti.

Özel odadaki bozulmamış yatağa oturdu ve çağrıyı kabul etti. "Doktor Eddy."

"Telefona cevap verirken tıpkı babana benziyorsun."

Walt annesini severdi, fakat zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. "Merhaba, anne."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, sesinde, *çok yorgunum ve yanlış zamanda aradın,* tonu var." JoAnne Eddy bir doktor eşiydi. Geç biten mesailer ve uyku gereksinimi hakkındaki her şeyi bilirdi.

"Az önce üst üste üç gecelik vardiyamı bitirdim, anne. Ne oldu?"

"Telefonunu kapatacağını bildiğimden seni işten aradım."

Walt gözlerini kapattı. "Mesaj bırakabilirdin, seni sonra arardım."

Annesi iç çekti. Walt annesinin aşırı spreyli saçlarını ve mükemmel makyajını gözünün önüne getirdi. "Telefonda kovalamaca oynamaktan nefret ettiğimi bilirsin. Anneler genellikle geri aranacak son kişi olurlar. İyi bir anne olduğumu sanıyordum... tek oğlundan daha fazla ilgiyi hak eden bir anne."

Walt annesinin ona suçluluk hissettirmesini dinleyemeyecek denli yorgundu. "Anne. Yorgunum. Hareketli bir geceydi. Eve dönerken arabamda uyuyakalmamı istemezsin... " Suçluluk hissettirme oyunlarına karşılık vermeyi en iyisinden öğrenmişti.

"Ah, bu çok zalimce. Fakat konuya geleyim. Babanın doğum günü kutlamasına iki hafta kaldı. Gelmekten vazgeçmedin, değil mi? Seni bir yerlere sürükleyecek saçma bir domuz gribi salgını filan patlak vermedi, değil mi?"

Domuz gribi mi? Boş zamanlarını geçirme şeklinden duydukları rahatsızlık ailesiyle konuşurken daima bir nefes uzağındaydı. İnsanlara ücretsiz hizmet etmesi nedense ailesine ve onu tıp fakültesine göndermek için harcadıkları her kuruşa hakaretmiş gibi geliyordu.

"Geliyorum."

Annesi bir saniye bekledi. "Yanında birini getirecek misin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Geleceğini bildiği bir dizi soruyu engellemek için yapabileceği bir şey yoktu. Dakota'nın görüntüsü ve başından sonuna kadar okuduğu kitabından bir paragraf aklına geldi. Onu gerçekten araması gerekiyordu. Dakota'ya şehre döndüğünü bildirmeliydi. Ebeveynlerinin sürekli sorduğu soruları engellemek için öğrenebileceği birkaç ağdalı lafı olabilirdi.

Kadının kelimelerle arası çok iyiydi.

"Hayır."

"Duraksadın."

"Duraksamadım. Yalnız geleceğim."

"Kim o?"

Walt esnedi. "Kimse yok."

"Yine duraksadın."

"Esnedim. İki hafta sonra görüşürüz." Walt saatine baktı. *Şimdiden sekizi geçmiş mi?* Trafik sıkışık olacaktı.

"Söz mü?"

"Dünyanın en büyük depremi olmadıkça ve uçaklar havalanmaya devam ettikçe söz."

"Öyle deme," diye takıldı annesi. "O Tanrının cezası yerde yaşamandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Colorado'nun da kusurları var ama en azından burada büyük depremler olmuyor."

Walt, *fakat ikiniz oradasınız,* demek istedi, yine de bir şey söylemedi.

"Hoşça kal, anne."

Walt dairesine girdiğinde, hastaneden ayrıldığı haline göre çok daha kendindeydi. Trafikle parlak güneş yüzünden kafası uykunun biraz daha bekleyebileceğine karar vermişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Anahtarlarıyla cüzdanını kapının yanındaki çanağa attı ve mutfağa yöneldi. Koca bir kâse dolusu gevrek ile süt ona uyuması için gereken enerjiyi sağlayacaktı. En azından öyle umuyordu. Birkaç saat bile uyuyabilirse akşamı daha iyi geçerdi.

Buzdolabı bomboştu. Süt tazeydi, fakat neredeyse bitmişti. Eğer büyük bir deprem olursa birkaç bira ve bir demet solmuş marul sayesinde hayatta kalabilirdi.

Annesi neden o görüntüyü zihnine yerleştirmişti? Walt normalde o tür şeyler için endişelenmezdi. İşin doğrusu, eğer deprem güney bölgesini sallarsa günlerce acil serviste kalması gerekirdi. Yiyecekleri de kafeteryadan temin etmek zorunda kalırdı.

Tezgâha yaslanarak aşırı tatlı gevrekleri bir kâseye boşalttı. Gözlerini Dakota'nın tezgâhta duran kitabına dikti. Şimdiden birkaç sayfanın köşesini kıvırmıştı. Bir paragrafın şehvet dolu olduğunu itiraf etmeliydi... ancak diğerleri nükteli metinlerdi veya ona kendi geçmişini sorgulatan yazılardı.

Etkilenmişti. Walt Miami'den ayrıldığından beri Dakota zihnini her gün meşgul ediyordu. Vivian'dan beri tek bir kadın bile zihninde öyle bir yer edinmemişti. Şu anda, yıllar sonra bile... Vivian'ın adı zihninde birlikte oldukları anların görüntülerini çağrıştırıyordu.

Walt aynı şeyi tekrar yapmak istemiyordu. Hayat kırılgandı, hem de acı verici şekilde. İnsanların hayatla mücadelelerini kaybetmelerini her gün izleyen bir acil servis doktorundan daha iyi kim bilebilirdi bunu?

Sonra, Dakota'nın kitabını okumuştu. Farklı hayatları, farklı geçmişleri olan iki insan... çoğu insanın başına gelmeyecek ve anlamayacağı sorunları olan iki insan. Birbirlerinden fiziksel olarak etkilenmeleri sıra dışıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt muhtemelen biraz da olsa kendi etkilenmesinden bahsettiğinin farkındaydı. Sözcükleri böylesine açık ve duygusal açıdan etkili yazan bir kadının Lakers kepi ve iğneleyici dış görünüşü altında tutkulu bir harikalar diyarı dışında bir şey olması nasıl mümkün olabilirdi?

Şehvetli aşk romanları yazarı Dakota olarak tanıdığı kadının mucizesinin hayatından çıkıp gitmesine izin vermeden önce onu biraz daha yakından tanımalıydı.

Walt kitabı açarak telefonunu aldı.

Dakota ikinci çalışta telefona cevap verdi.

"Alo?"

"Dakota." Dakota'nın sesi uykuluydu. İnsanın aklına sabahın erken saatlerini ve uzun akşamları getiriyordu.

Walt telefonu avucuna alarak boş gevrek kutusunun kartonuyla oynamaya başladı.

"Doktor Eddy. Arayacak mısın diye merak ediyordum."

"Merak mı yoksa ümit mi ediyordun?"

"Vay canına... çok belirleyici bir soru. Kadın da hırıltılı bir sesle... Ah, Doktor, ben de araman için yanıp tutuşuyordum mu der?" Dakota'nın sesine daha önce tek bir içkiden sonra duyduğu belli belirsiz Güney aksanı hâkimdi. "Yoksa kadın tarafsız bir ses tonuyla... Doktor kim dediniz? Sizi tamamen unutmuştum mu der?"

"Kafanda sürekli senaryolar mı dönüyor?"

"Kitabımı okudun... sen söyle."

"Kitabını okuduğumu nereden biliyorsun?"

Dakota güldü ve Walt'un içinde bir şeyler filizlendi. "Çünkü Miami Los Angeles uçuşu çok uzun sürer. Keys nasıldı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzeldi. Küçük çaplı hasar, yerel hastanelerde ufak tefek sorunlar vardı."

"Hayal kırıklığı olmuş ve oraya uçmaya harcadığınız yakıta değmezmiş."

Walt güldü. "Trent ve Glen'le mi konuştun?"

"Hayır. Ama sanırım böyle söylerlerdi."

"Haklı olabilirsin."

"Ben bir insan gözlemcisiyim, Doktor. Sanırım ikimizin ortak noktası."

Walt kutuyla oynamayı bırakıp kâseye süt döktü. "Beni affetmelisin. Yemem gerekiyor ve yemeğimi ağzıma tıkmadan önce anlaşılan bu sohbeti sona erdiremeyeceğim."

"Ah, dürüstlük. Takdire değer. Bütün gece çalıştın mı?"

"Evet." Walt ona son üç gecesini, hastalarının hayatları halini alan, asla sonu gelmeyen hikâyelerden birkaçını anlattı. Dakota yorum yaparken Walt birkaç kaşık daha tıktı ağzına.

"Not alıyorum," dedi Dakota.

"Acil servisin anlatılmayan hikâyeleri mi?"

"Hayır, o dediğin yapıldı. Bezgin doktor meleği düşünüyorum. Karakter profili. Seni kullanıyorum Doktor, baştan söyleyeyim."

"Ah, dürüstlük. Takdire değer." Walt, Dakota'nın sözlerini tekrarlamıştı ve Dakota'nın kahkahası Walt'un sırtını bir kez daha ürpertti.

"Programım çılgınca," dedi Walt.

"Benim programımsa gayet esnek."

Walt bitiremediği gevreğini yana itti, Dakota'nın kitabını önüne çekti. "İki kişinin öylece flört etmesiyle başlayan bir hikâyen var mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır. Aslına bakarsan, genellikle karmaşa ve dram olur."

"Flört etmek çok mu basit?"

"Öyle de denebilir."

Walt'a göre de öyleydi.

"Yarın gece. Adresin gerek."

Dakota sustu.

Walt'un kalbi hızlandı.

Dakota sayılar ve bir cadde ismi söylemeye başladı.

Walt adresi yazmak için telaşlandı, yarı dolu gevrek kâsesi yan yatarak yere düştü.

Kahretsin.

"Saat kaçta, Doktor?"

"Altı," dedi Walt.

"Peki, nasıl giyinmeliyim?"

"Günlük." Çünkü Walt'un aklında nereye gideceklerine dair net bir fikir yoktu.

"Konuşurken bir taraftan neresi olabilir diye düşünüyorsun."

"Belki."

Dakota'nın gülüşü Walt'u da gülümsetti. "Yine dürüstlük. Eskiden bunun bir erkekte istenebilecek bir nitelik olacağını düşünmezdim."

"Sizin için bu karakter profilini değiştirebildiğime sevindim, Bayan Laurens. Yarın gece görüşürüz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum, Doktor."

"Dakota?" Walt onu telefonu kapatmadan yakalayabildi.

"Efendim?"

"Adım Walt. Walter değil... Doktor değil. Sadece Walt."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen nasıl istersen... "

Walt bekledi, onun bu kadar kolay söz dinlemeyeceğini biliyordu.

"Doktor." Dakota telefonu kapattı.

❀

Sıradaki kitabının adı *Pizzanın Baştan Çıkarıcılığı* olabilirdi.

Pizza ve bowling.

Bowling oynayan kalmış mıydı?

"Bir kadın, ayakkabılarıyla gurur duyar." Dakota pahalı kot pantolonuna ve ipek gömleğini tamamlayan beş santim topuklu ayakkabılarına baktı.

Walt çorap otomatına birkaç banknot soktu. "Bowling ayakkabıları geçmişte kaldı."

Dakota makineye uzandı, sade beyaz çorapları aldı ve çoraplarla Walt'un göğsüne vurdu. "İyi ki şirinsin."

"Hadi ama." Walt onu az önce parasını ödediği bowling bandına doğru çekti. "*Başarılı ilk buluşmayı* küçük, dostça bir müsabakadan daha iyi gösteren bir şey yoktur."

"Ya ortalama puanımın iki yüz olduğunu söylersem?"

Walt durdu ve Dakota ona tosladı. "Az önce bowling hakkında söyleniyordun."

"Bu mükemmel oynamadığım anlamına gelmez." Mükemmel değildi. En azından son oynadığında. En son üniversitedeyken oynamıştı, beş yıldan daha uzun zaman önceydi.

Birbirlerini yaklaşık on saniye süzdükten sonra Dakota kıpırdadı, dudaklarına bir tebessüm yayılmasına izin verdi.

"Blöf yapıyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota Walt'un yanından geçti, çantasını bantlarına ayrılan masaya koydu.

"Seni kandırmak çok kolay."

Walt iç geçirirken Dakota bowling toplarının bulunduğu rafa gitti, eline uyan ve kontrolünü kaybedeceği kadar ağır olmayan bir top seçip arkasına attı.

Walt içecek bir şeyler almak ve pizza sipariş etmek için bir süre gözden kayboldu. Bowling sahasının yaklaşık on bandı bir tür bowling kulübü tarafından işgal edilmişti. Dijital panolardaki skorlara bakılırsa kulüp oyuncuları oyunları konusunda son derece ciddiydi.

Dakota ayakkabıları ayağından iterek çıkaran önceki umursamaz bowling oyuncusundan kalan düğümleri açmak için ince bağcıkları çekiştirdi.

Bağcıkları bağladı, takılıp düşmemek için pantolonunun paçalarını kıvırarak kendi kendine bowling ayakkabılarının gerçekten hayranlık duyulacak birçok özelliği olduğunu söyledi.

Walt içecekleriyle döndüğünde dijital panoda isimleri yanmaya başladı.

Walt penye kazak ile kot pantolon giymişti. Bir süre plajda kalsa açılacakmış gibi görünen açık kahverengi saçları vardı. Dakota Walt'un gözleri mavi yeşil tonunda mı yoksa sarımsı yeşil mi karar veremiyordu. Sonunda ela olduğunda karar kıldı. Asıl soru renk değişimini tetikleyenin ne olduğuydu.

Walt içeceklerini küçük masaya bıraktı. "Pizza otuz dakika içinde hazır olacak."

"Balık hariç tüm malzemelerden mi?"

Walt gülümsedi. "İnsanın pizzasında neler istediği önemlidir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota topunu alıp bandın başına geçti. "En az ne içtikleri kadar önemlidir." İlk atışında iki lobut devirdi.

"En son ne zaman oynamıştın?" diye sordu Walt.

"Lisedeyken. Ya sen?"

"Birkaç yıl önce."

Topu geri geldi ve sıra Walt'a geçmeden önce Dakota üç lobut daha devirdi.

Walt'un topu bantta ses hızıyla ilerleyip sekiz lobutu birden devirdi. "Tıp fakültesindeyken biraz oynamıştım. Sanırım geç saatlere kadar çalışmaktan ve ucuz eğlence arayışı yüzündendi."

Sağ taraflarında kulüp oyuncuları içlerinden birinin tüm lobutları defalarca tek atışta devirmesini izlerken bağrışlar yükseliyordu.

"Tıp fakültesindeyken herhangi bir kulübe katıldın mı?"

Walt ikinci topunu attı, fakat kalan iki lobutu da ıskaladı. "Hayatımın o noktasında hiçbir şey için vaktim yoktu."

"Ama istemişsindir."

Kısa bir tereddüt oldu ve Dakota topunu almak için Walt'un yanından geçti. "Golf dışında bir şey."

"Klişeden uzak mı dursaydım?" Sonraki top öncekinden birkaç tane daha fazla lobut devirdi. Belki de ikinci oyunlarında Dakota yüz puanı geçebilirdi.

"Golf oynayan doktorlar... bana göre değil."

"Tahmin edeyim... baban da golf oynar."

Walt'un gözleri biraz daha koyu bir renk aldı. "Nereden bildin?"

"O da bir doktor, öyle değil mi?"

Dakota hayal mi görüyordu yoksa Walt'un topu bandın sonundaki lobutları gerçekten devirmiş miydi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt Dakota'nın yanına otururken, "Şanslı atış," dedi.

Dakota içeceğinden bir yudum aldı. "Baban da doktor, değil mi?"

"Kardiyolog. Büyükbabamın işini devraldı ve büyüttü."

Walt'un söylediklerinde bir şeyler eksikti, Dakota bunun üzerine bahse girebilirdi. "Ama?"

"Kardiyoloji bana göre değildi. Acil servis vakaları... iyidir. Ama bu işi her gün yapmak mı? Olmaz... bana uymaz. Hayatının on yılı boyunca bir araba motorunun nasıl çalıştığını öğrenmek için okula gittiğini ve her şey sona erdiğinde hayatını benzin pompasına adadığını farz et."

"Benzin pompaları önemlidir."

"Öyle. Eninde sonunda her birinin yenilenmesi veya tamir edilmesi gerekecektir, aksi takdirde araba çalışmaz. Ancak arabanın çalışmasını sağlayan daha pek çok unsur var."

"Acil durum tıbbı veya beş parasızlık."

Walt güldü. "Öyle de denebilir."

"İddiaya varım annen ve baban seninle gurur duyuyordur."

Walt içeceğini yudumladı... Dakota'nın gözlerine bakmadı.

"Duymuyorlar mı?" Dakota'nın ağzı açık kalmıştı.

"Babamın muayenehanesini devralmamı istiyorlardı... eninde sonunda."

Dakota bunun geldiğini görmemişti. "Ama sen bir doktorsun. İnsani yardım girişimlerinde gönüllü oluyorsun. Bir ebeveyn bundan mutluluk dışında bir şey hissedebilir mi?"

"Hadi ama Dakota, eminim karakterlerinin bazıları çok da mükemmel olmayan ebeveynlere sahiptir."

"Kurgudan ibaret." Hikâyelerinin kurgusu Dakota'nın tanıştığı insanlardan topladığı gerçeklere, kişilik özellikleri üzerine araştırmalarına sadece genel hatlarıyla bağlıydı.

"Hikâyem eşsiz değil. Babam onun izinden gitmemi istedi, tam anlamıyla. Ben de doktor oldum ama olmamı istediği türden bir doktor değilim. Annem oldum olası babamın eşi olmuştur. Onun arzularını desteklemiştir."

Bunun üzerine Dakota kendine hâkim olamayarak kahkaha attı. "Gerçekten mi? Annen babandan önce yok muymuş?"

"Yaşama amacı sadece babamın hayatında var olmaktır."

Dakota gözlerini devirerek ayağa kalktı ve topunu aldı. Topu yuvarlarken Walt'un söylediklerini düşündü.

"Annen üniversiteye gitmiş mi?"

"Evet."

"Ne okumuş?"

Walt bir şey demeyince Dakota Walt'un annesinin Doktor Walter Eddy II ile evlenmeden önce ne istediğine dair en ufak fikrinin olmadığını anladı.

Çok etkilendiğinden ikinci topunun bandın kenarındaki kanala düşmesini bile umursamadı.

"Eminim annenin aklında babanın eşi olmaktan başka şeyler de vardır."

Walt başını salladı. "İki gün önce babamın doğum günü kutlamasını hatırlatmak ve gideceğimden emin olmak için beni aradı. Sadece bu tür şeyler için arar. Babamsa hiç aramaz."

"Yani kısacası... doktorluğu sevdiğin için doktor oldun ve aile işini devam ettirmediğin için anne ve babanı kızdırdın. Tahmin edeyim... ailen yakınlarda oturmuyor."

Walt kaşlarını çattı. "Colorado."

Walt yedi lobutu daha devirip geri döndüğünde kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sohbetten dolayı gerildiği belliydi, Dakota bunu cidden istemiyordu ve Walt'un da istemediğini düşünüyordu. "Benim annem ve babam da beni onaylamaz. O konuda yalnız değilsin."

Ağzının açık kalma sırası Walt'a gelmişti. "Çok başarılı bir yazarsın. *New York Times* en çok satan yazar... milyonlarca okuyucu."

Dakota güldü. "Biyografimi okumuşsun."

Walt elini kaldırdı. "Suçluyum."

"Hepsi doğru, hatta müthiş para kazanıyorum. Buna rağmen, annem ve babam resmen dehşet içinde." Dakota en etkili Güneyli aksanına geçmişti ve sesini alçaltarak fısıldıyordu. "Şu porno kitaplarını yazıyor."

"Dalga geçiyorsun."

Dakota başını salladı, yüzü gülümsüyordu, fakat ailesinin kınamasını uzaktayken bile hissettiği belliydi. Bu konuda alenen gülebilirdi, fakat içinde, derinlerde bir yerde...

Walt uzanarak elini tuttu. Gözlerinin rengi sarımsı kahverenginin soluk bir tonuna dönmüştü. Dakota'nın koluna sıcaklık yayıldı, kukalara vuran topların gürültüsünün ve heyecan çığlıklarının bir kısmı yok oldu.

Walt ona baktı. "Okuduğum şey pornografi değildi. Daha önce okuduğum her şeyden daha ayrıntılıydı, fakat klişe değildi. Karakterlerin cidden berbat durumdaydı, ciddi sorunları vardı ve sonunda halletmelerini umuyordum. Elbette başarıp başarmadıklarını öğrenmek için sonraki kitabın çıkana kadar altı ay beklemek zorundayım."

Dakota sıcak bir kahkahayla sarsıldı. "Bir aşk romanından söz ediyoruz, Doktor. Her şey yoluna girecek... eninde sonunda." Pizza yemeye koyuldular ve bitirmeleri gereken tek oyunları kalmıştı. İkisi de bowling oynamakta berbattı. Aslında Walt

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha iyiydi ve Dakota'nın bir tahminde bulunması gerekirse, Walt kanala düşen son iki topunu bilerek oraya atmıştı.

İkisi de ikinci içkilerini içiyordu ve Dakota ilk randevu için bowlingin harika bir fikir olduğunu itiraf etmeliydi. Aslında, Miami'de arkadaşlarıyla içtikleri içkileri sayarsa ikinci randevuları sayılırdı.

"Eve ne sıklıkla gidiyorsun?"

Dakota uzun bir peynir dilimini diliyle kıvırarak, "Annemlere mi?" diye sordu.

Dakota'nın bu davranışı dikkatini çekince Walt duraksadı.

Randevuyu kabul etmesine sebep olan çekim Dakota'nın sırtını ürpertti. Teninin karıncalandığını hissetti ve sebebinin bowling salonundaki basınçlı hava olmadığını biliyordu. Ağzındakini çiğnemeye odaklanmalıydı.

"Güney Carolina, değil mi?"

"Evet." Dakota lokmasını hızlıca çiğnedi. "Olabildiğince az."

"O kadar kötü mü?"

"Tahmin bile edemezsin. Güney çok kötüdür. Ve kadınları. Tanrı aşkına... kadınlar elli santim uzağındayken bile senin dedikodunu yaparlar. Kaliforniya çok daha kolay."

"Burada kimsenin umurunda olmaz."

"Çok doğru!" Dakota pizzasını Walt'a doğru tutarak bir yudum daha ısırdı. "Veya doğrudan sana bakarlar ve sana sürtük diyebilirler. Uğraşması çok daha kolay."

"Ailenin onaylamadığına inanamıyorum."

Dakota omuz silkti. "İlk kitabım yayınlandığında anlaşılan kasabamdaki herkes bir nüshasını edinmeyi başarmış ve aynı anda okumuşlar. Onuncu bölüm ağızdan ağıza dolaşırken telefonum çalmaya başladı. Annem çok kızmıştı. İlkokuldan beri tanıdığım yakın arkadaşlarımdan bazıları ileri geri konuşmaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başladı." O zamanların hatırası üstüne çökmeye başladı Dakota'nın. İlk romanı için çok heyecanlıydı, fakat arkasında duracağından emin olduğu kişiler ona sırtını dönmüştü.

"Seni herkes mi dışladı?"

Dakota başını salladı. "Herkes değil. Ancak, oradan ayrılmama yetecek kadar olumsuz bir ortam vardı. O sırada Savannah'ın biraz dışında bir dairede kalıyordum. Kararımı verdim ve buraya taşındım, Güney aksanımdan kurtulmak için çok çalıştım. Zorunlu olduğumda geri gidiyorum. Tatillerde falan. Eski arkadaşlarımdan bazıları eserlerimin başarısını kabullendi."

Walt gülümsedi. "Konuşurken Güney aksanına kayman hoşuma gidiyor."

Dakota güldü. "Bazen ağzımdan kaçıyor. Sürekli böyle konuşmaya devam edersem" —Dakota aksanını her hecesinde kullanıyordu— "kimse beni ciddiye almaz."

"Ve sen ciddiye alınmak istiyorsun."

Dakota içeceğini yudumladı. "Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım. Bir aksan yüzünden veya yazdığım türe karşı önyargılar yüzünden kimsenin çabalarımı değersizleştirmesini istemiyorum."

"Sanırım aşk romanlarına *erotik kitap* diyerek bam teline bastım."

Dakota gözlerini kısınca Walt geriledi, ellerini havaya kaldırdı.

"Artık eğitimli bir okuyucuyum... o hataya bir daha asla düşmem."

Dakota parmağını ona doğru salladı. "Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan yapmazsın."

Dakota gülmeyi kestiğinde plastik sandalyesine yaslandı ve iç çekti. "Çok ortak noktamız var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt bardağını kaldırdı. "Ebeveynlerimizden uzak durmaya."

Dakota bunun şerefine içebilirdi. "Peki, babanın doğum günü partisi ne zaman?"

Walt gözlerini devirdi. "İki hafta sonra."

Dakota kendini onun adına sızlanırken buldu. "Çok mu korkunç olacak?"

"Ağız cerrahisi bile daha iyi olabilir. Partiler ailelerin konuşmasını sağlar."

"Dört yanın sarılmış olacak."

"Evet. Annem benim için bir tanışma randevusu ayarlamazsa ucuz kurtulmuş sayılırım."

Dakota, Walt'un eline hafifçe vurdu. "Ah, Walt, bu korkunç, aynı zamanda çok komik."

"Annemle kadınlar konusundaki zevkimiz bundan daha farklı olamazdı."

"Hakkını vermelisin. Eğer seni yerli bir kızla baş göz ederse eve geri dönebilirsin ve babanın muayenehanesini devralabilirsin."

Walt elini saçlarında gezdirip içeceğini aldı. "Kendimi sadece torun istediğini düşünmeye zorluyordum ama muhtemelen haklısın."

"Torunla suçluluk hissettirmekten bahsetme. Bir de kadın olmayı dene. Annem kadınlarının rahminin otuz yaşından önce kullanılmazsa büzüşüp düşeceğini düşünüyor."

Ağzındaki içecek öksürükle karışık bir kahkahaya yol açınca Walt'un gözleri sulandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Beşinci Bölüm

Bowling oyununu asla bitiremediler. Sonunda kahveyle turta için sokağın karşısındaki küçük lokantaya geçtiler. Dakota'yla sohbet asla duraksamıyordu. Ebeveynlerini çekiştirdikten sonra bowling salonunda ayağa kalkıp oyunu bıraktıklarında şaşkına dönenlere geçtiler.

Dakota'nın konuşma konusunda sınırları yoktu. Walt bundan hoşlanmıştı. Her şeyi gördüğü gibi söylüyordu ve bunun birilerini kızdırıp kızdırmamasını umursamıyor gibiydi.

"Poposundan ne çıkardım dedin?" diye sordu Dakota, kara gözlerini Walt'tan bir saniye bile ayırmıyordu.

"Bir salatalık, fakat ben çıkarmadım. Zavallı çocuğun bayıltılması gerekti ve sindirim sistemi uzmanı çıkardı."

"Çocuk kaç yaşındaydı?"

"On altı." Acil servis hikâyeleri onunla birlikte görev yapmayan arkadaşlarını asla sıkmazdı.

"Vay canına. Anne babası da orada öylece dikildi mi?"

"Çocuğun mu yoksa ebeveynlerinin mi daha çok utandığından emin değilim."

"Acildeki işin müthiş eğlenceliymiş, Doktor. Kimin aklına gelirdi?"

Walt sonunda hesabı ödeyerek Dakota'yı arabasıyla evine götürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dairesine varmalarına beş dakika kala Dakota ciddi bir yüz ifadesiyle Walt'a doğru döndü. Kırmızı ışıktaydılar ve Walt da ona baktı. "Ne oldu?"

"Neden evli değilsin?"

Walt'un kalbi sıkıştı. Cevap vermek yerine sorusunu Dakota'ya iade etti. "*Sen* neden evli değilsin?"

"Çok kolay. Açık sözlüyüm, dik kafalıyım ve haberin yoksa söyleyeyim, porno yazıyorum. Bu da yanlış erkeklere davetiye çıkarırken doğru adamları uzak tutuyor. Ayrıca çıktığım çoğu erkekten daha fazla kazanıyorum ve bu durum gözlerini korkutuyor ya da sırf para için mi etrafımdalar diye merak etmeme yol açıyor."

Işık yeşile döndü ve Walt yola devam etti. "Bu konuyu epey düşünmüşsün."

Dakota iç çekti. "Pek sayılmaz. Sadece annem her sorduğunda bel bağladığım çalışılmış bir cümle."

"Gerçeklere dayanan bir cümle mi?" Çünkü Walt'un bu randevuda Dakota hakkında öğrendiklerine bakılırsa az önce söylediği hiçbir şey uydurma değildi.

"Bazıları. Sanırım. Sorunlu iki insanın tanıştığı, deli gibi âşık olduğu ve birlikte olmak için her şeyi yapabilecekleri kitaplar yazıyorum. Öyle bir şey peşinde değilim, en azından şu noktada. Bekâr olmaktan mutluyum."

Walt Dakota'nın sokağına döndü.

"Soruma cevap vermedin," dedi Dakota.

Walt cevap vermek için acele etmedi, arabayı park etti ve Dakota'nın kapısını açtı. Arabanın dışında durduklarında, "Ben de bekâr olmaktan memnunum," dedi.

Dakota'nın verandasından yansıyan ışık yüzüne vuruyordu. Dakota arabaya yaslanarak başıyla onayladı. "Hesap verecek kimse yok." Dakota'nın sözleri Walt'a doğru gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üçüncü dünya ülkelerine gitmek zorunda olduğumda endişelenmem gereken kimse yok."

"Sabahın ikisinde kalkıp çılgınlar gibi yazdığımda sinirlenecek kimse yok."

"Uzun bir gece mesaisinden sonra beni uyandıracak kimse yok."

Dakota'nın tebessümü cılızdı ve Walt'un görebildiği tek şey dudaklarıydı.

"Hiç kimse... " diye mırıldandı Dakota.

Walt uzanarak Dakota'nın yanağını tuttu. Teninin sıcaklığı ve yumuşaklığı yüzünden ona daha da yaklaştı. Dakota'nın dudakları aralandı ve Walt onun ilk kez tadına baktı. Öpücüğünde elmalı turta ve kahve tadı vardı ve bu tat Walt'a işledi.

Walt bedenini ona doğru bastırdığında Dakota'nın elinin beline dolandığını hissetti ve hayatında *hiç kimsenin* olmaması konusunda duyduğu arzu yitip gitmeye başladı.

Dakota inleyip kendini daha fazlası için açınca basit ilk öpücükleri yön değiştirdi. Bu öpücük doğrudan Walt'un beyninde çınlamıştı, ayak parmaklarına kadar inmişti... ah, orta kısmında durup kot pantolonunun sıkmasına yol açmıştı ama Walt bunu zaten bekliyordu.

Öpüşmelerini basit tutmak çok zordu, geri çekilmek imkânsızdı. Miami'de barda o ilk gece otelde konuşabilselerdi ve bu şekilde sonuçlansaydı belki Dakota'nın içinde olmanın nasıl bir his olduğunu çoktan öğrenmiş olurdu. İsimsiz kadınlarla basit kaçamaklar zevkli, duygusuz bir boşalmadan ibaretti. Şu anda kollarında olan kadın ise o tür bir ilişkiye hiç uymuyordu. Walt onu *o* kategoriye koymayacak kadar iyi tanıyordu.

Dakota'nın eli Walt'un belinden kalçasına doğru indi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt dudaklarını geri çekti. "Bir beyefendi gibi davranmamı zorlaştırıyorsun."

Dakota elini çekmedi, buğulu gözleri seksi sesine karışmıştı. "Sen de bir hanımefendi gibi davranmayı zorlaştırıyorsun."

Walt onu tekrar öptü... şehvetle, utanmadan öptü.

Walt Dakota'nın kolları omuzlarına dolanmadan önce çantasının kaldırıma düştüğünü duydu.

İki kelime... iki kelime ve sonunu getirebilirlerdi.

İçeri gelebilir miyim? Bunu daha önce söylemişti, tekrar söyleyeceğinden şüphesi yoktu...

Walt Dakota'nın başını ellerinin arasına aldı, Dakota'nın kendini ona doğru bastırmasının tadını çıkardı.

Dakota nefes nefese kalmış halde geri çekildi. "Seni içeri davet etmek istiyorum... " Bu bir davet değildi, teslimiyetti.

"Davetini kabul etmek isterdim... "

Dakota alnını Walt'un göğsüne dayadı ve derin bir nefes aldı.

Walt onu kendine doğru çekip ona sarıldı.

❀

Mary ertesi sabah erkenden uğradı, son iki yıldır olduğu gibi kapıyı anahtarıyla açıp içeri girdi. "Gece kalmadı mı?"

Dakota başını kahvesinden kaldırıp somurttu. "Kapıyı çalmaz mısın sen?"

Mary kahve demliğinin yanına gitti, bir fincan aldı ve rahatına baktı.

"Birlikte bir ekip otosunun arkasında kaldık, *artık kapıyı çalmaya gerek olmadığına* dair bundan daha güçlü bir bağ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olamaz." Mary mutfak masasındaki boş sandalyelerden birine oturdu ve sade kahvesiyle oynamaya başladı. "Nasıl gitti?"

"Bowlinge gittik."

Mary göz kırptı.

"Biliyorum, doğru... bowling!"

"Demek berbat geçti."

"Hayır. Harikaydı. Tam tersiydi... birkaç içki, pizza."

"Ve bowling." Mary ikna olmuşa benzemiyordu.

"Birkaç lobut devirdik. Oyunu bitirdik mi?" Dakota cevap oradaymış gibi tavana baktı. "Hayır. Sekizinci turda bıraktık."

"Oyunu bitirmediniz mi?"

"Konuşmakla çok meşguldük. Anne ve babası berbat, benimkilere benziyorlar. Doktor olmayı seviyor, acil servisin esnekliğini seviyor. Bir dairede yaşıyor."

Mary'nin yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Neden? İyi para kazanıyor olmalı."

"İpotek, tamirat işleri gibi şeylerin onu bağlamasını istemiyordur. Bilmiyorum."

Mary'nin omuzları düştü. "Bağlanma fobisi var. Anlıyorum... demek o yüzden gece kalmadı."

Dakota kahvesini yudumladı. "Yatakta geçirilen bir gece bağlanmak anlamına gelmez, Mary. Sadece sekstir. Ayrıca ikimiz de zorlamadık."

"Kötü mü öpüşüyor?"

"Muhteşem öpüşüyor... öpücüğü *insanın ayaklarını yerden kesiyor*. Not aldım."

"Vay canına. Ama onunla yatmadın."

"Benden bir sürtükmüşüm gibi bahsediyorsun."

Mary kaşını kaldırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, Tanrım, Vegas'ı asla unutamayacak mıyım ben? Neredeyse iki yıl önceydi ve sadece bir kez oldu."

"Adını bile öğrenmedin."

"O da benimkini sormadı."

Mary kahvesini içti. "Sen bir kadınsın... bir kadın yattığı adamın adını bilmeli."

"Sevişme falan olmadı, Mary. Yemin ederim. Her halükârda bir seferlikti ve ikimiz de tekrarlamak istemedik. O zamandan beri son derece seçici davranıyorum."

"Mason?"

"Bu adil değil. Mason'dan hoşlanırdım." Piç kurusu evliydi. *Evli!* Birkaç kez çıkmışlardı ve bir sonraki aşamaya geçtiklerinde Mason bir kez Dakota'da gecelemişti. Daha sonra karısı aramıştı. Dakota bir karısının olduğundan hiç şüphelenmemişti.

Piç kurusu.

"Steve."

"Steve'le yatmadım."

"Doğru... çok kötü öpüşüyordu," diye hatırlattı Mary kendine.

"Heyecanlandığında peltek konuştuğunu da unutmayalım."

Mary gülmeye başladı ve ikisi de kahvelerini yudumlayamadan önce kendilerini kaptırıp Steve'in peltek konuşmasını taklit etmeye başladılar. Steve berbat öpüşen, zavallı bir adamdı.

"Walt harika öpüşüyorsa, evli değilse ve peltek konuşmuyorsa... bu sabah neden *ikimiz* kahve içiyoruz?" Mary işaret parmağını ikisinin arasında salladı.

"Bilmiyorum... sadece doğru gelmedi. Demek istediğim, bence ikimiz harika oluruz... ama henüz çok erken."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary iç çekti ve aptalca bir gülümseme yüzüne yayılırken omuzları düştü. "Ah, Dakota... ondan sahiden hoşlanıyorsun."

Dakota o sabah göğsünde inanılmaz bir umut duygusuyla yorganının altında yalnız uyanmıştı. Çoğunlukla üçüncü randevuda sönüp giden bir umuttu. Walt'un da tereddüt etmek için kendi sebepleri olduğunu biliyordu. Bir randevu daha istememesi, sadece ararım demesi Dakota'nın öpüşmeleri konusunda onunla aynı duygulara sahip değil mi diye merak etmesine yol açtı. Ancak, Walt içeri gelmek isteyecekmiş gibi görünüyordu. Israr etmediği için Dakota ona sadece birazcık kızmıştı.

Mary Dakota'nın her randevusundan sonra yaptığı gibi, "Ümitsiz bir romantiksin," dedi.

"Beklentilerim çok yüksek. Ve hayat bir aşk romanı değil."

"Adam bir doktor. Ailen ona bayılır."

Dakota gözlerini devirdi. "O yüzden numarasını hemen yok etmeliyim."

Mary arkasına yaslandı. "Çok seksi."

"Onun ailesi benden nefret edecektir."

"Hayranın olmayan her ebeveyn için aynı şeyi söylüyorsun. Sana bayılacaklardır."

"Kibirli insanlara benziyorlar. Walt onlardan en az benim ailemden kaçındığım kadar uzak duruyor."

"Kardeşi var mı?"

Dakota elini masaya koydu. "Ben-ben bilmiyorum. O konuda konuşmadık."

"Daha önce ciddi bir ilişki yaşamış mı?"

"Bilmiyorum."

"Kiliseye gidiyor mu?"

"Ben—"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Demokrat mı yoksa Cumhuriyetçi mi?"

"Yüce Tanrım, Mary, ona bir başvuru formu doldurtmadım. Sohbetimizde din ve siyaset hiç geçmedi. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim... kürtajdan da bahsetmedik." Dakota kahve demliğinin yanına gidip fincanını doldurdu. Bugün kafein en iyi dostu olacaktı.

❀

Walt sabahı kahvesiyle ve bilgisayarıyla birlikte geçirdi.

Lanet elektrik faturasının son ödeme tarihi geçmişti ve su için ödeme yapması gerektiği aklından tamamen çıkmıştı.

İçinden bir ses Dakota'nın bu işlerde ustalaştığını söylüyordu. Muhtemelen bir taraftan manikür yaptırırken her şeyi son tarihinden iki hafta önce ödüyordu.

Geçen gece Dakota bowling topunu alıp bantta yuvarlarken Walt onun düzgünce boyanmış tırnaklarını fark etmişti. Dakota bowling oynamayı gerçekten bilmiyordu. Walt'un ona ortalamasının yüz seksen puanın üzerinde olduğunu söylemesi bir hata olurdu. O yüzden oyunun çoğu kısmında topu öylesine salladı ve oyunu bitirmeye çalışma zahmetine bile girmedi.

Dakota'nın sert bir dış görünüşü vardı, Walt ailesinin onu onaylamamasından kaynaklandığını tahmin ediyordu. Dakota kadar azimli birini güdüleyen yaşadığı bir dram olmalıydı. Walt anne ve babasının yazması konusunda çıkardığı sorunlarda onu koruyan bir kardeşi var mı diye sormalıydı. Yoksa kardeşleri de ebeveynleriyle aynı fikirde miydi? Bir tahminde bulunamıyordu. En azından Walt'un kız kardeşi uzaklaşmasının sebebini anlıyordu. Brenda ilk aşkıyla aptalcasına mutluydu ve evliydi. En azından Brenda üniversiteyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bitirir bitirmez evleneceğini haber verdiğinde Walt'a anlatılan hikâye buydu.

Annesi ve babası Dakota'dan kesin nefret ederdi.

Bu düşünde zihninde belirdiği anda yüzünde de bir gülümseme belirdi. Dakota'yı Walt için çekici kılan inatçı ve açık sözlü kişiliği ebeveynlerini, özellikle de annesini kıvrandırırdı.

Walt bankasının sitesindeki *Öde* tuşuna basıp telefonunu açtı.

Dakota cevap verdiğinde, "Günaydın," dedi.

"Erkencisin."

"Sen de."

"Yatakta kalmaya devam edebilirim... sabah tembelliği filan yapabilirim."

Walt arkasına yaslandı, sandalyenin biraz fazla arkaya gittiğini hissetti. *Lanet olsun... bu şeyi tamir etmek gerekecek.*

"Kahve içiyorsun," dedi Walt. "Sanırım sadece şeker... veya sadece krema var, ikisi birden değil."

Dakota'nın boğuk kahkahası Walt'a doğru tahmin ettiğini söylüyordu.

"Ham şekerli. Bir restorandaysam da ballı. Rafine şeker sağlık için kötüdür, Doktor. Bunu bilmen gerek."

Walt *rafine şeker yüklü* gevrek kâsesini iterek pencereden dışarı baktı. "Bugün öğleden sonra mesaisinde çalışacağım, bir gün izinliyim, sonra iki sabah mesaim var... ardından da Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün yöneticileriyle akşam yemeği yiyeceğim."

"Tamam." Dakota sustu. "Bunları bana neden söylüyorsun?"

"Sana programımın saçma sapan olduğunu söylemiştim."

"Böylesi daha kolay, çünkü bekârsın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doğru.

"Miami ve babamın doğum günü yüzünden her şey birbirine girdi—"

"Walt?" Dakota sözünü kesti.

"Efendim?"

"Beni tekrar görmek mi istiyorsun?"

Walt o kadar çok istiyordu ki bundan nefret ediyordu. "Evet," diye itiraf etti.

"Meslektaşlarınla mesaiden sonra dışarı çıkar mısınız?"

Walt güldü, hastanenin sadece birkaç blok uzağındaki batakhaneyi düşündü. "Joe's."

"Güzel. Salı günü bir içki için orada buluşuruz."

Bu çok güzel... çok doğru geliyordu. "Faturalarını önceden mi ödersin?"

Bir an için sessizlik oldu.

"Ne?"

"Faturaların? Elektrik, su... o tür şeyler. Sen—"

"Faturaların ne olduğunu biliyorum. Evet, önceden öderim. Yığılmalarından ve ödemeyi unutmaktan nefret ederim. Ya sen?"

Walt gergin bir kahkaha atarak bilgisayarına döndü, su faturasında kırmızı bir "vadesi geçmiş" bildirisi gördü. "Elbette... " Borç tutarını girdi ve Gönder tuşuna bastı.

"Doktor?"

"Efendim?" Walt normalde ödediği faturalara göz attı ve cep telefonunun birkaç gün içinde kapanacağını fark etti. "Lanet olsun," diye söylendi.

"Yalan söylemeyi beceremiyorsun. Umarım farkındasındır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt borç miktarını boş kutucuğa yazıp Gönder tuşuna bastı. "Ne?"

Geri kalan faturalarında sorun yoktu. Kirası aylık olarak otomatik ödeniyordu, kablolu televizyonu da —aslında televizyona ihtiyacı yoktu. Hiç evde kalmıyordu. Otomatik kredi kartı ve araba ödemesi... sigorta.

Hatta sessizlik hâkimdi. "Dakota?"

"Hâlâ buradayım. Faturalarını ödemeyi bitirdin mi?"

"Evet." *Bekle...* Dakota'ya faturalarını ödediğini söylemiş miydi? "Yakalandım, değil mi?"

"Mükemmel değil misin? Bu, anlaşmayı bozar, Doktor."

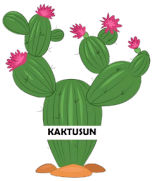
Walt masadan uzaklaştı, sade kahvesini içti. "Salı mı?"

"Salı günü hastanenin yanındaki Joe's."

Walt'un hoşuna gitmişti. "Kendine iyi bak."

"Sen de Doktor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Altıncı Bölüm

Desi Calloway yirmi yedi yaşından beri kendi işinin patronuydu. En büyük yayıncılardan biriyle çalıştığı kısa sürenin ardından başlattığı yazar ajansı, geçimini kazanmak için metin düzeltmeleri yapmaya bakışını değiştirmişti. Bir sürü yazarı temsil etmek istiyordu. Alanında en iyisi olmak için yola çıktı ve otuzlu yaşlarının ortalarına geldiğinde etkileyici bir yazar listesine sahip olmayı başardı. Elli yaşına girmek üzere olan Desi'nin ikinci evliliğiydi ve üniversiteye giden bir kızı vardı. Calloway Yazar Ajansı'nda şu anda on iki temsilci ve bir o kadar yardımcı personel çalışıyordu.

Dakota New York ofisini ne zaman ziyaret etse normalde insanın ailesine has olabilecek bir içtenlikle muamele görürdü. Personel onu ilk günden itibaren şahsen tanıyordu. E-postalarına yirmi dört saat içinde cevap verirlerdi ve asla hayır demezlerdi.

"Israr ettikleri için onları suçlayamazsın, Dakota. Üç yıldır onlarla sürekli sözleşme imzalıyorsun. Dakota Laurens makinesinin yeni kitaplar üretmeye devam etmesini istiyorlar."

"Şu anda yeni bir seri yazmak istediğimden emin değilim. Kafamda dolanıp duran tek bir başlık var."

"Tek başlık, seri... umursamıyorlar. Onlara göstermem için bana iki cümle ver ve her şey kaldığı yerden devam etsin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota güldü. "Altı sayfalık taslaktan büyük mesafe kat ettim." Aslında daha sıklıkla söylediği gibi tas-salak. Teklif edilen fakat yazma sürecinde genellikle rotadan sapan bir kitabın duygusuz özeti. Dakota'nın tanıdığı her yazar bu tür şeyler yazmaktan korkardı.

"Elinde bir şeyler olduğunda bana e-posta at. Son ödeme dönemi için satış rakamlarını önümüzdeki birkaç hafta içinde almalıyız, bu da bize sözleşme görüşmeleri sırasında avantaj sağlayacaktır."

"Bu tür şeylerle uğraşmayı sana bırakıyorum. Ben kaprisli sanatçıyı oynayacağım ve satacak hikâyeler uyduracağım."

Desi gülerek telefonu kapattı.

Sonraki bir saat boyunca Dakota açık bir not defteri ve kalemle öylece oturdu. Miami konferansında tanıştığı kişiliklerin bazıları zihninde dolanıyordu ve şekillenmeye başlamıştı. Dakota'ya göre yazmak daima karakterleriyle başlardı. Karakterleri kimdi, kitap başladığında onları yaşamlarında bulundukları noktaya getiren deneyimleri nelerdi? Walt'a onun hakkında bir karakter profili yazdığını söylediğinde tamamen dalga geçmiyordu. Walt değildi ama bir doktor... veya belki bir hemşire olacaktı. Belki erkek bir hemşire ile kadın bir doktor olurdu... fikrini not etti, kendine bu durumun hikâyeyi nasıl etkileyeceğini sordu.

Fikirleri durma noktasına geldiğinde mutfağa gidip temizlemek için bir dolap seçti. Mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesinin yarısına geldiğinde düşünceleri Monica Fairchild'a kaydı. Hiç tereddüt etmeden cep telefonunu aldı, Monica'nın verdiği numarayı buldu ve aradı.

"Alo?" Monica'nın neşeli sesine bir havlama eşlik ediyordu. "Gillian, kes sesini!"

"Monica? Ben Dakota."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, merhaba. Bir saniye bekler misin?"

"Elbette."

Dakota, Monica'nın köpeklerini dışarı çağırdığını duydu ve elinde olmadan gülümsedi.

"Bunun için üzgünüm. Anlaşılan telefonla konuşmam çok hoşlarına gidiyor."

"Çocuk gibiler."

"Dilini ısır. Bunun için hazır değilim." Birkaç dakika boyunca çocuklara ve telefonlara güldüler, ikisi de ebeveynlik için hazır olmadıklarından bahsettiler.

"Walt, Keys'e gitmenin bir fiyasko olduğunu söyledi."

"Tamamen zaman kaybı denilemez ama doğru, sandığımız gibi değildi."

Dakota defterindeki boş bir sayfaya daireler çizmeye başladı. "Aramamın sebebi kısmen de olsa senden biraz fikir almaktı. Yeni bir kitap üzerinde çalışıyorum... daha doğrusu sanırım yakında çalışacağım. Miami'den sonra sıradaki hikâyemde bir doktor veya hemşire olmasının harika olacağını düşündüm."

"Gerçekten mi?" Monica'nın baş döndürücü kahkahası bulaşıcıydı. "Nasıl yardım edebileceğimden emin değilim ama yardım etmeyi çok isterim."

"Bu harika olur. İnternette araştırma yapabilirim, fakat her meslekte kitaba girmeyen şeyler olur."

"Kesinlikle katılıyorum. Eminim Walt sorularını cevaplandırabilir... bekle, Los Angeles'a döndükten sonra Walt'u gördüğünü mü söyledin?"

"Evet."

Monica hatta bir süre bekledi. "Bir randevu gibi mi?"

"Tuhaf mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Walt için öyle. Beni yanlış anlama, eminim özel bir hayatı vardır, fakat daha önce biriyle çıktığından bahsettiğini hiç duymadım. Vay canına."

Aniden, Walt'un kimseyle çıkmaması hakkında daha fazla bilgi edinme gereksinimi sohbetlerinin ana konusu oldu ve Dakota'nın karakter profilinden uzaklaştılar.

"Demek iyi doktor kimseyle çıkmıyor. Sebebini merak ediyorum."

"Hep bu tür şeylerle uğraşamayacak kadar meşgul olduğunu düşünmüşümdür. Sınır Tanımayan Doktorlar ile acil servis arasında hiç vakit kalmaz."

Dakota daireler çizmeye devam etti, bazılarının içini doldurdu. "O da böyle söylemişti. Yine de bekâr hemşirelerin tersini düşündüklerinden eminim."

"İnan bana," dedi Monica. "Hastanelerde yaşanan romantizm abartılıyor. Hemşireler genellikle hastaneye gelen sağlık görevlileriyle takılır. En azından bu ilişkiler başarısız olduğunda eski sevgilini her gün görmek zorunda kalmazsın... görsen de çok kısa sürer."

Monica geçmişte kötü giden bir ilişkisini ve sonrasının ne kadar zor olduğunu anlattı.

Dakota sayfasını çevirip, "Yani doktorlarla çıkmamak için yazısız bir kural mı var?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Bir sürü hemşire okuldayken doktorlarla takılırdı, fakat bunların hiçbiri uzun sürmedi. En azından bildiğim kadarıyla hiçbiri."

"Ya erkek hemşireler ve kadın doktorlar?"

"İşte bundan harika bir kitap çıkardı," dedi Monica. "Bildiğim kadarıyla hiç yok... ama bir kitapta son derece şehvetli görüneceğini tahmin edebiliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota gülümsedi, *kadın doktor, erkek hemşire* kelimelerini daire içine aldı.

"Walt'la tekrar görüşecek misiniz?"

"Mesaisinden sonra Joe'nun yerinde içki içeceğiz."

Monica güldü. "Joe's tam bir batakhanedir. Benden uyarması."

"Öğrendiğim iyi oldu."

"Walt iyi biri ve iyi bir doktor. Hastalarını gerçekten önemser."

"Onunla çıkmam için beni ikna etmene gerek yok, Monica."

Gülüştüler ve konuyu değiştirdiler.

Monica ona hemşireler ve hastane hakkında bilgi almak için istediği zaman arayabileceğine dair yeşil ışık yaktı.

❀

Joe'nun barı batakhane barların en üst seviyesiydi. Dakota hakkında uyarıldığı bir barda basit bir içki için şık giyinmemesi gerektiğini biliyordu, fakat güneyde büyüdüğü için evden biraz da olsa makyaj yapmadan, süslenmeden çıkmak doğasına aykırıydı. Kısacası, ateşli görünüyordu, fakat Oscar törenine katılacakmış gibi değildi. Kendine dar siyah tozlukların, elbise gibi görünen uzun gömleğinin ve sekiz santim topuklu ayakkabılarının içki içerken normal bir kaidesi olduğunu söyledi.

Kendine yalan söylemesi yeni bir şey değildi.

Belki de barda Walt'un birkaç arkadaşıyla tanışırdı. Walt kimseyle çıkmadığından Dakota iyi bir izlenim bırakmak istiyordu... ve bu bir ilk olacaktı. Çoğu zaman, insanların hakkında ne düşüneceği hiç umurunda olmazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bar eski bira kokusu, duman kaplı tavan karoları ve bunun gibi batakhanelere eşlik eden ağır kasvetin yanı sıra koyu renk duvarlarla kaplıydı.

Saat yediyi otuz beş geçiyordu, Walt'un geleceğini söylediği saat çoktan geçmişti. Köşede yirmili yaşlarda bir grup, şişe bira içiyordu. Dakota bakışını başka yöne çevirmeden önce o gruptan iki çift göz Dakota'yı buldu. Barda birkaç tane ellilerinde yaşlıca adam ve bir çift vardı.

Masalar vardı ama sadece birkaç taneydi, bir müzik kutusundan çağdaş rock müzik çalıyordu.

Mekân eskiydi, karanlıktı, ağır kokuyordu, fakat Dakota oturduğunda nispeten temiz olduğunu fark etti... aslında, tavan hariç. O pisliği çıkartmak için söndürülmesi güç bir Kaliforniya yangını gerekebilirdi.

Barın arka kısmında kapıyı görebileceği iki kişilik bir masa vardı. Barda ilerlerken birçok gözün üstünde olduğunun farkındaydı. Onları görmezden gelmeyi seçti.

Garson kız kot pantolon giymişti ve gülümsüyordu.

"Bardaki en iyi viskiniz hangisi?" diye sordu Dakota.

Garson, Dakota'nın ilk tercihi olmasa da beklediğinden daha iyi bir marka ismi söyledi. Kız yanından uzaklaşmadan önce omzunun üzerinden başıyla işaret etti. "Şuradaki adamlar zaten size bir içki ısmarlamaya çalışıyordu."

Dakota garsonun omzunun üzerinden bakmaktan kaçındı, salondaki genç adamların onu süzdüğünü biliyordu.

"Buranın müdavimleri mi?"

"Ne yazık ki."

"Ya onlara evli olduğumu söylersem?"

"Sanki fark eder de."

"Cüsseli motorcu erkek arkadaş?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Garson kız gülmeye başladı. "Onlar beş kişi... şu erkek arkadaşınızın arkadaşları var mı?"

Dakota kahkaha atarak başını geri attı. "Sabıkaları var mı? Şartlı tahliyeyle salıverilen biri?"

Kızın tebessümü soldu. "Polis misiniz?"

"Belki öyleyim... belki de değilim. Kimsenin içkimi ısmarlamasına ihtiyacım yok."

Sarışın kız masaya bir peçete bırakarak güldü. "Sizden hoşlandım. Sizi dışarı çıkarması için Hector'a ihtiyacınız olacak... giderken haber verin."

Dakota iki işaret parmağını da kaldırarak sırıttı. "Anlaşıldı."

Dakota Hector'a ihtiyaç kalmamasını umut etti.

On beş dakika sonra merak etmeye başladı. Not defterini yanına almadan asla dışarı çıkmadığı için barla ilgili izlenimlerini not etti ve bar taburesinde oturup önceden oynanmış bir maçın tekrarını izleyen bir kişinin tasvirini yazdı.

Bara giren ilk iki hastane önlüklü kişi yüzünden yerinden kalkmadı. Monica onu acil servis vardiyalarının başka canavarlara benzemediği konusunda uyarmıştı. Personelin geç çıkmasına neyin yol açacağını bilmenin imkânı yoktu ve dizlerine kadar bir travmaya veya benzer bir zor duruma gömülmüşlerse personelden biriyle iletişime geçmenin imkânı yoktu. Bara giren ikili, kapıdan girdikleri anda gözlerini kısarak Dakota'ya baktı.

Sarı saçlı tıknaz kadın uzun saçlarını omzunun üstünden geri atarak, "Özür dilerim," dedi. "Sen Dakota mısın?"

Ayağa kaldırılmadığı için rahatlayan Dakota elini kaldırdı. "Evet."

"Ben Valerie." Kız ufak tefekti ama tokalaşması çıtkırıldım değildi. "Bu da Nancy. Walt sana yolda olduğunu söylememizi istedi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nancy, Dakota'nın yanındaki sandalyeye oturdu. "Dolunay. Dolunayda asla iyi bir şey olmaz." Nancy kısa bir duraklamanın ardından devam etti. "Kitaplarını çok seviyorum."

Dakota sırıttı. "Teşekkürler."

Valerie sarışın garsona el salladı. "Gina, tavuk kanadı için katil olurum."

Demek garson kızın bir adı varmış. "Anlaşıldı... Nancy?"

"Votka tonik."

Dakota'nın iki yeni bar arkadaşı siparişlerini verdikten sonra dönerek ona dik dik baktılar. "Gerçekten Dakota Laurens'sın."

Dakota içkisini yudumladı. "Çok ünlüymüşüm gibi söyledin."

"Öylesin."

"Birkaç tane en çok satan—"

"Bildiğim kadarıyla en az üç kitap var. Bir sonraki Teslim Ol kitabı ne zaman çıkacak? Cassidy hamile kaldı mı diye meraktan ölüyorum." Nancy'nin bir hayran olduğu belliydi.

"Sıradaki kitap tatillerden sonra çıkacak."

Kadınlar konuşmaya devam edemeden iki tane daha hastane önlüklü çalışan onlara katıldı. "İşte buradasınız... otoparktan koşarcasına çıktınız." Konuşan adam diğerleri gibi hastane üniforması giyiyordu, adamın çenesinde hafif bir gölge ile kendinden emin bir sırıtış vardı.

"Susadım," dedi Nancy.

Valerie tanıştırma işini halletti... Dale ve Maria Dakota'nın masasının yanına bir masa daha çektiler. Daha fazla içki sipariş ettiler ve Gina masanın ortasına barbekü sosuna bulanmış kızarmış tavuk kanadı dolu büyük bir sepet bıraktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hiç şaşmaz... vardiya sonunda illaki otobandan darmadağın halde biri gelmek zorundadır." Bunu Maria söylemişti.

Valerie Dakota'ya doğru eğildi. "Onuncu otobanda üç araba birbirine girmiş."

"Ben de o taraftan geldim... bir şey görmedim."

"Sanırım San Bernardino'dandı."

Nancy kokteylini havaya kaldırdı. "Demek ki ben de rahatlamalıyım. Eve dönüş yolunda trafik berbat olacak."

"Herkes iyi miydi?" diye sordu Dakota.

"Birkaç hafif sıyrık. Yolcu darbe almış, o yüzden bu gece geç çıktık. Çıktığımızda ameliyata girmek üzereydi." Valerie limonlu suyundan içti.

Hastane çalışanları kaza hakkında, o gün yaşananlar hakkında konuşuyordu. Dakota, Joe'nun batakhanesinin hastane personelinin üzerlerindeki baskıyı attıkları yer olduğunu fark etti. Sadece birkaç tanesi gerçekten içiyordu. Diğerleri yemek yiyordu, gülüşüyordu ve o gün yaşananların sistemlerinden çıkmasını sağlıyorlardı.

Saat sekiz buçukta Nancy telefonunda saate baktı. "Walt'un neden çıkamadığını merak ediyorum."

Valerie kapıya Dakota'dan daha dikkatli bakıyordu. Valerie'nin saat dokuzda gitmesi gerekiyordu ve Maria telefonunda sürekli mesaj yazıyordu. Bu küçük gruptakiler en fazla bir içki içmişti, bazılarıysa hiç içmemişti ve bardakların hepsi boştu.

"Burada benimle birlikte beklemenize gerek yok," dedi Dakota sonunda.

"Walt'a bekleyeceğimi söyledim."

Ah! Hepsinin neden hâlâ burada olduğu anlaşıldı.

Saat dokuza gelirken Dakota cep telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol etti. Bir şey yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt'un onu yanında meslektaşlarıyla bekletmesi hayra alamet değildi. Muhtemelen işi çıkmıştı. Dakota kederlenerek çantasını aldı ve telefonunu çantasına attı. "Lavaboyu kullanacağım, sonra da çıkacağım," diye bildirerek içkisini ödemek için masaya birkaç dolar bıraktı.

Nancy rahatlamış görünüyordu, Valerie gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, Maria ise çoktan kapıya yönelmişti.

"Seni tanımak harikaydı," dedi Maria. "Eminim Doktor Eddy sadece meşguldür. Böyle şeyler olur."

"Sorun değil."

Dakota tuvaletten çıktığında yeni arkadaşları gitmişti.

Bardaki kalabalık artmıştı ama görmek için geldiği kişi ortalarda yoktu.

Hastaneye gitmeyi düşündü ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Walt'u arayacaktı, mesaj bırakacaktı ve başka zaman buluşmayı önerecekti.

Park alanındaki arabalar sadece bardan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu. Arabasını çizilmelerden ve göçüklerden korumak için arka tarafa yakın bir yere park etmişti, yine de arabasının etrafı diğer müşterilerin arabalarıyla kuşatılmıştı.

"Selam, bebek."

Dakota arkasına bakma zahmetine girmedi. Eli çantasının içine kaydı ve her zaman yakınında tuttuğu şok tabancasını kavradı.

"Öyle demek? Bize göre çok mu zenginsin?"

Dakota omzunun üzerinden, "İlgilenmiyorum," diye seslendi, adamların tüyoyu almasını umuyordu. Üç kişilerdi, üçü de siyah giyinmişti, esmer tenliydiler ve saçları siyahtı.

Bu bara geri gelmeyi listesinden çıkardı. Arabasına bir buçuk metre kalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hadi ama bebeğim. Bir şans ver."

Dakota korkmamaya çalışıyordu, daha sonra ayak seslerinin ona yetiştiğini duydu.

Şok tabancasını çantasından çıkardı, tabancanın güvenliğini kapattı. Kolay kolay korkmazdı, fakat kendine ödünün patladığını itiraf etmekten de geri durmayacaktı.

"Hey!" Haykırışı duyduğu anda bir el omzundan tutup onu çevirdi.

Savunma aygıtı çalışır durumdaydı ve kulak tırmalayan bir cızırtı çıkarıyordu. Aygıttan çıkan kıvılcımlar Dakota'yla düşmanının arasını kısa süreliğine aydınlattı. Dakota hiç bakmadan aygıtı onu tutan ele bastırdı.

"Ah, siktir!" Omzundaki el düştü ve Dakota uzun bir adım atarak geri çekildi.

Bardan kahkaha sesleri geliyordu. Ona sataşan üç adam hâlâ orada duruyordu.

Yere diz çöküp kolunu tutan kişi Walt'tu.

"Aman Tanrım."

Dakota çantasını bırakıp Walt'un yanına gitti. "İyi misin? Ah, olamaz."

"Lanet olsun, bu da ne!"

"Seni onlar sandım... özür dilerim."

Walt'un gözleri kapalıydı, kolu seğirmeye devam ediyordu.

Dakota şok tabancasını daha önce kimsenin üstünde kullanmak zorunda kalmamıştı. Görünüşe göre işe yarıyordu.

"Seni hakladı!" Adamlardan biri parkın karşısından bağırdı.

Dakota araya giren adama orta parmağını göstererek Walt'un ayağa kalkmasına yardım etti.

"O da neydi öyle?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota silahı sımsıkı tutmaya devam ediyordu. "Bir kadın her zaman tedbirli olmalı."

Walt kolunda elektriğin temas ettiği yeri ovalamaya devam ediyordu.

"Acıyor mu?"

Walt Dakota'nın gözlerine baktı. Somurtması her şeyi anlatıyordu.

"Üzgünüm. Gerçekten."

"Geç kaldığım için hak ettiğimi buldum."

Walt'un üzerinde hastane üniforması vardı, dudakları şişmiş ve bükülmüştü. "Yorgun görünüyorsun."

"Ben-ben yorgunum. İşten sonra takılmaya çalışmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum."

Dakota çantasını otoparkın asfalt zemininden aldı. "Sen bir doktorsun... işinin gereği bu."

Walt etrafına bakındı. "Dale nerede... ya Valerie?"

"Gittiler."

Walt'un yüzündeki çizgiler derinleşti. "Dale sana dışarı çıkarken eşlik etmeliydi."

"Ben yetişkin bir kızım, Doktor."

Walt kolunu ovaladı. "Söylemene gerek yok."

Dakota Walt'un elini çekti, onu bardan yansıyan ışığa doğru çevirdi.

Dakota kırmızı yanık izini görünce çığlık attı. "İyileşecek mi?"

"İyiyim. Seni burada tek başına bıraktığım için özür dilerim."

Dakota omuz silkerken gecenin serin havası yüzünden ürperdi. "Eve gidip yaranın üstüne bir şey koysan iyi olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt'un yumuşayan bakışları Dakota'yı baştan ayağı süzdü ve çatık kaşları sonunda düzelmeye başladı. "Çok güzel görünüyorsun. Bu batakhane için fazla iyisin."

"Benim önerimdi."

"Hastane önlüğü veya tişört olacak, topuklu ayakkabı ve tayt olmaz."

Dakota göz kırptı. "Anlaşıldı. Ancak, hastane üniformam yok ve sadece egzersiz pantolonlarım tayttır."

Walt güldü, Dakota'ya yaklaştı. "Kötü gittiği için üzgünüm." Dakota Walt'un parmak uçlarının bir saç tutamını ittiğini ve kulağının arkasına tıktığını hissetti. Elinin sıcaklığı yüzünden kendini onun dokunuşuna bıraktı. "Telafi etmeme izin verir misin?"

"Az önce sana bir şok tabancasıyla vurdum, Doktor. Hiçbir şeyi telafi etmen gerekmiyor."

"O halde şok tabancana uzanma sebebin için sana bir içki ısmarlayayım."

"İçinde burası gibi bir bar olmadığı sürece olur."

Walt'un eli Dakota'nın boynunun yanını bulup tuttu. "Sen seç, ödemeyi ben yapayım, ne dersin?"

Dakota kaşını kaldırdı ve Walt aralarındaki mesafeyi kapatırken kıpırdamadan durdu. "Pahalı zevklerim vardır."

Walt dudaklarını Dakota'nın dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Halledebilirim."

Dakota dudaklarını Walt'un dudaklarına götürdü, cinsel hazzın içine yayılmasına izin verdi. Bardaki uzun bekleyiş çabucak unutulmuştu... ta ki onları izleyen magandaların ıslıkları kulağına gelene kadar.

İkisi de gülerek geri çekildi. "Bu geceyi kolay kolay unutmayacağım," dedi Walt.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben de." Dakota kabul etmeliydi, kolunda bu geceden kalma bir yanık izi olmayacaktı.

Walt onu arabasının kapısına götürdü ve kapıyı açtı.

Dakota motoru çalıştırıp camı indirdikten sonra kapıyı kapattı.

Walt arabanın üstüne eğildi. "Silahın var mı?" diye sordu.

"Silah mı?"

"Evet, bilirsin... kurşunlar?"

Dakota saçlarını sağ omzunun üzerinden atıp sırıtarak Walt'a baktı. "Yanıma gizlice sokuldun."

"Randevularımızda ne tür bir ilkyardım teçhizatı bulundurmam gerektiğini bilmeliyim."

"Tam olarak randevu değil. Park alnında öpüşmek sayılmaz. En azından liseden beri."

Walt kahkaha atarak başını geri attı ve arabadan uzaklaştı. "Kendine dikkat et, Dakota."

"Sen de Doktor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yedinci Bölüm

Brenda hiç aramazdı. Telesekreterde sesini duymak Walt'un beyninde alarm zilleri çalmasına yol açtı.

Makine ona konuşmak için zaman verdiğinde Brenda, "Dünyadaki en iyi kız kardeş kim?" diye sordu.

"Çok doğru, benim. Kısa süre önce çeşitli kanallardan annemin bir taneyle yetinmeyip babamın partisine geldiğinde senin için üç buluşma ayarladığını öğrendim."

Walt homurdandı.

"Sana bunu söyledim diye partiye gelmemeyi aklından geçirme. Larry, annemle babamın evine senin için şimdiden bir şişe Crown zulaladığını söyledi."

Larry kız kardeşinin kocasıydı. Zavallı ahmak, kayınpederiyle kayınvalidesine otuz kilometreden daha yakında yaşıyordu ve Walt'tan çok daha fazlasına katlanmak zorundaydı.

"Daha küçük ama daha zeki kardeşinden biraz tavsiye al. Çıktığın kızlardan birini getir, bu sayede bu saçmalık sona erecektir. Seni seviyorum, abi. Gelecek hafta görüşmek için sabırsızlanıyorum."

Dakota'nın arabasıyla uzaklaşmasını izlediğinden beri durmadan koşuşturuyordu, kolu daha önce hiç hissetmediği bir acıyla yanıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'yla ertesi geceki buluşması kesintiye uğramasın diye mesuliyetlerinin hepsini yolundan çekmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Çiçek sipariş etmişti, hatta cüzdanına yeni prezervatifler stoklamıştı. Bu da onu ya bir piç kurusu ya da düşünceli biri yapıyordu. Hangisi olduğundan henüz emin değildi. Bir şey kesindi, prezervatifleri kullanacağına dair umutluydu. Dakota ile şok tabancası beynini istila etmişti. Dakota'yı düşünüyordu ve içine yayılan sıcaklığı görmezden gelemiyordu.

Joe'nun yerinde yaşanan olayın ertesi günü Walt hepsinin alışkın olduğu bardan daha iyi bir alternatif var mı diye hastanenin etrafını araştırmayı görev edindi.

Ne yazık ki, diğer yerlerin hepsi ya batakhane bar sınırlarını zorluyordu veya çok şıktı ve meslektaşlarıyla stres atacak bir mekânda aradıkları her şeyin tam tersiydi.

Walt temiz çamaşırlarını, aslında katlanıp kaldırılması gereken bütün kıyafetlerini kanepesinin üstüne koydu. Televizyonunu açarak bir bira aldı. Uzun zamandır tek maç bile izlememişti, Dodgers maçının son yarısını yakalayabileceğini biliyordu.

Telefonu çaldığında bir hakemin kararına küfrediyordu.

"Selam, Doktor."

Sesi çok seksiydi. Walt televizyonun sesini hızlıca kısarak cevap verdi. "Bana Walt demeni söylememiş miydim?"

"Söylemiştin. Fakat daha önce bir doktorla çıkmadım, o yüzden katlanmak zorundasın."

"Yani sadece statü olayı mı?"

"Evet! Seninle unvanın için çıkıyorum."

"Ve romanlarına yeni bir karakter profili için."

"Doğru. İki sebepten de."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt güldü.

"Benden nefret etme," Dakota'nın sesindeki neşe azalmıştı.

"Neden senden—"

"Yarınki randevumuzu iptal etmem gerek."

Walt bunun doğru duymadığını umdu. Televizyonu kapattı, dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

"Sahiden mi?"

"Bu gece New York'a uçmalıyım. Ajansım son kitabımı yayıncıma satmaya çalıştı ve ilk tekliflerinden memnun kalmamış."

"Ne demek bu?"

"Üç yayıncıya daha göstermiş ve şu anda çılgınca bir mücadele var."

Walt yayıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyordu, fakat Dakota'nın dünyasında *çılgınlığın* kendi dünyasındakinden daha iyi olduğunu anlıyordu. "Bu iyi bir şey mi?"

"Çok iyi."

"Şu anki yayıncını seviyor musun?"

"Onları çok seviyorum. Ancak, iş hayatında olabildiğince fazlasını almaya çalışırsın. Desi, kendisi temsilcim olur, para için bastırmamızı söyledi ve herkes bir öncekinden daha fazla teklifte bulunuyor. Buna açık arttırma diyorlar... daha önce başıma gelmemişti. O yüzden farklı yayıncılarla tanışmak için New York'a gidiyorum. Kiminle çalışmak için imza attığımı ve onlarla çalışıp çalışamayacağımı bilmek istiyorum."

"Heyecan verici görünüyor."

"Öyle. Seni ekmek zorunda kalmam berbat."

"İş önce gelir." Yine de berbattı. "Gelecek hafta sonuna ne dersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Colorado'da olacaksın."

Walt kanepesine yaslandı, başını kaşıdı. "Bana katıl."

Dakota tereddüt etti. "Colorado'da mı?"

"Evet." Walt muhtemelen daha sonra buna pişman olacaktı. "Baştan uyarıyorum... Annemin istemediğim kadınlarla buluşma ayarlamasını engellemek için seni kullanıyorum."

"Çoğul mu? Yani birden çok mu?"

"Kız kardeşimin söylediğine göre öyle."

"Yani ben seni yeni kitabım için kullanıyorum, sen de beni annenden kurtulmak için kullanacaksın."

"Durumu iyi özetledin." Prezervatif stokundan bahsetmeli miydi? *Hayır!*

"Pekâlâ, Doktor... hafta sonu için kendine bir kız arkadaş buldun. Ah, bekle... bunu yüksek sesle söylemek aklıma türlü türlü görüntü getirdi."

Kesinlikle.

"Ayrı odalar," diye önerdi Walt. "Senden öyle bir beklentim—"

"Bunu söylemen planına sekte vurmaz mı?"

"Planım yok, Dakota. Benimle Colorado'ya gel, oraya gittiğimizde karar veririz. Kesin olan bir şey varsa, işimin yolumuza çıkmayacağı."

"Ben de Los Angeles'a dönmeden önce bu anlaşmayı çözmüş olacağım."

"O halde sen beni kullanabilirsin, ben de seni kullanabilirim."

Dakota gülme krizine girdi. "Sana benzemeye başladım, Doktor. Annen ve baban benden nefret edecek."

"Şüpheliyim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu kadar az zaman kala beni uçuşuna ekletebilecek misin?"

Kahretsin. Yer ayırtmayı düşünmemişti. "Ben-ben hallederim."

"Walt?"

"Hı... "

"Cidden henüz uçak biletini ayırtmadın, değil mi?"

Walt ayağa kalkıp kulağında telefonla ofisine doğru yürümeye başladı. "Domuz gribinin patlak vermesini umuyordum."

"Domuz neyi?"

"Mesleki bir şaka. Halledeceğim."

"Sana özel bir sekreter gerek."

"Haklı olabilirsin."

❀

New York'un Los Angeles ile uzaktan yakından alakası yoktu! West Coast'ta parmak arası terlikler ve şortlar hüküm sürüyordu. New York'ta iş dünyasından çok az insan parmak arası ayakkabılarla ve şortlarla görünürdü, bunlar sadece hafta sonları ve kumsalda geçirilecek günlere saklanırdı. Dakota'nın annesinin ona hayatta öğrettiği bir ders varsa o da şuydu: *Ne yaptığının farkında değilsen veya bulunduğun yere nasıl geldiğin hakkında en ufak fikrin yoksa... biliyormuş numarası yap*. Dakota Büyük Elma'ya (New York) ilk seyahatinde bu düstura göre hareket etmişti... ve artık bu konuda bir uzmandı.

Tarafsızlık ilkeleri gereği Dakota lüks otel odasının ücretini kendi ödedi. Kahrolası odanın bir gecesi üniversitedeki yurdunun bir aylık ücretinden daha fazla tuttu. Kalmak için Morrison otellerinden birini seçmişti. Gerçekten bildiklerine sadık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kalsa iyi olurdu... aslında onun durumunda tanıdık vasıtasıyla bildiği demek daha doğru olurdu.

Ertesi gün olabildiğince çok yayıncıyla yediği ikinci yemeğin ardından başı dönüyordu.

"Beni şişmanlatmaya çalışıyorlar."

Desi çantasını küçük süitteki masaya koydu. "Sana dört milyon vermeye çalışıyorlar. Yapmaya çalıştıkları şey aynen bu."

Dakota yatağın ayak ucuna oturup ayakkabılarını çıkardı. "Çok para."

Desi masaya yaslandı, küçük kollarını göğsünde kavuşturdu. Kadın tepeden tırnağa bakımlıydı. Elbisesi muhtemelen bin dolar ederdi, ayakkabılarıysa kesin beş yüz dolar vardı. Dakota onun çok çalıştığını ve seksen dolarlık manikürlerini hak ettiğini biliyordu, fakat Dakota cömert bahşişler vermeye daha yeni yeni alışıyordu.

"Onlara bunun bir seri kitap olduğunu ve miktarı ikiye katlayacağımızı söyle."

"Seri olacağından emin değilim... henüz. Önce birinci kitabı yazmalıyım, Desi. Bu konudaki düşüncemi biliyorsun."

Telefonda yanıp sönen ışık Dakota'nın dikkatini çekti. Bunu bahane ederek çağrılarını kontrol etmek için telefonu aldı. "Söyleyeceğini unutma."

Danışma cevap verdi, fakat onu bir mesaj merkezine aktarmak yerine misafir kabul bölümüne aktardılar.

"Bayan Laurens. Geldiğinizi fark etmedik. Lütfen özürlerimizi kabul edin."

"Affedersiniz?"

"Bayan Morrison her ihtiyacınızı karşılamamızı istedi, Bayan Laurens. Şu anda bir görevli yanınıza geliyor ve yeni odanız hazır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota süitine bakındı... boş bulabildiği en küçük süit olduğunu itiraf etmeliydi. Fakat burası New York'tu ve burada her şeyin metrekaresi çok pahalıydı.

"Bir odadayım zaten."

"Evet, hanımefendi... fakat size ayrılmış başka bir odamız var. Lütfen özrümüzü kabul edin."

Dakota çok şaşkındı.

Dakota neler olduğunu anlamaya çalışırken Desi kapıya cevap verdi.

"Bayan Laurens?" dedi komi.

Desi telefonu kapatıp önündeki kişiyle ilgilenmeye karar veren Dakota'yı işaret etti.

"Anladığım kadarıyla odanızı değiştiriyormuşsunuz." Komi, dimdik duruyordu, adamın saçları yanlardan beyazlaşmaya başlamıştı. Üniformasındaki ütü çizgileri dümdüzdü ve rahatsız edici tek bir leke yoktu.

"Kalmak için ödeme yaptığım oda burası," dedi Dakota.

"Evet, hanımefendi. Lütfen beni izleyin. Eğer odayı beğenmezseniz burada kalabilirsiniz."

Dakota Desi'ye şaşkın bir bakış attı.

Temsilcisi omuz silkti.

Dakota çantasını alarak çalışanın Desi ile ona yolu göstermesine müsaade etti.

Asansöre bindiklerinde komi elindeki kartı sensörün üzerinden geçirerek anahtar kartı Dakota'ya verdi. "Odanıza girebilmek için kartınızı buradan geçirmelisiniz ve kat numarasına beş saniye içinde basmalısınız."

Asansör en üst kata çıktı.

"Size iki numarayı ayarladık."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Komi, çatı katı süitinin kapılarını sonuna kadar açtı. Devasa oda Dakota'nın gözlerinin önüne serildi. Süiti batıya bakıyordu ve güneş batıyordu. Bu katın manzarası, ışıklar, billur açılar, sonsuz bina dizileri... New York enerji dolu ihtişamıyla ayaklarının altında parıldıyordu. "Nefes kesici."

Komi topuklarının üzerinde sallandı. "Bayan Morrison odanızla ilgili endişeniz olması durumunda kız kardeşini aramanızı istedi. Sizin için uygunsa Bayan Laurens, eşyalarınızı buraya taşımak istiyoruz."

"Ben... şey, ben—"

"Sizi temin ederim... eşyalarınız eksiksiz getirilecektir."

Dakota'nın başı boynunun üzerinde oyuncak bir bebek başı gibi aşağı yukarı sallandı.

Komi süitten çıkınca Desi oturma odasının ortasına geçip kendi etrafında döndü. Geniş oda iki yüz elli metrekareydi, bir köşede bir piyano duruyordu, başka bir köşedeyse bir bar ve mutfak vardı. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden şehri ve Central Park'ın bir kısmını görebiliyordunuz. Kapının yanındaki bir masanın üzerinde canlı çiçekler vardı, yemek masasına bir meyve sepeti yerleştirilmişti.

"Bir Morrison'u nereden tanıyorsun?" Desi süitin uç kısmındaki kapılardan birine yönelmişti.

"Tanımıyorum."

Ana yatak odası evindeki oturma odasından daha büyüktü. Battal boy yatak, devasa bir televizyon... Fransız kapılı bir balkon. Banyo bir Toskana spasına benziyordu.

"Bunu Bayan Morrison'un ayarladığını söyledi."

"Monica'yı tanıyorum, ablasını değil."

Desi ana süitin fazladan odalarından birinin kapısında durdu. "Monica kim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onunla konferansta tanıştım." Dikkati dağılan Dakota devasa pencerelerin önüne gitti ve batan güneşe baktı. "Eskiden Walt'la çalışırmış."

"Walt kim?"

"Çıktığım doktor... lanet olsun, Desi. Bu manzara muhteşem."

"Dakota!" Desi'nin sesi Dakota'nın düşüncelerinin üstüne çıkmıştı. "Benim için boşlukları doldurur musun, lütfen?"

"Monica Bay Morrison'un baldızı."

"Yani otelin sahibi olan mı?"

"Birçok otelin sahibi olan... en azından onları araştırırken öyle buldum. Monica eskiden Walt'la birlikte çalışmış olan pratisyen bir hemşire. Sana Walt'tan bahsetmiştim, değil mi?"

Desi başını sallayarak iki rahat kanepeden birine oturdu. "Hayır."

Dakota Desi'ye aşk hayatındaki gelişmeleri aktardı.

"Demek kitabın için sana fikir veren adam bu."

"New York'a gelmek için ekmek zorunda kaldığım adam."

Desi daha fazlasını söyleyemeden komi Dakota'nın çantalarıyla döndü. Dakota onu valizleriyle odaya götürdü ve çantasından bahşiş çıkardı.

Adam parayı hemen cebine attı. Odadan çıkmadan önce, "Yanlış anlaşılma için tekrar özür diliyoruz. Oda provizyonları bedavadır, ayrıca kaldığınız süre boyunca ihtiyaç duyabileceğiniz odaya servis akşam yemekleri de öyle. İyi akşamlar, Bayan Laurens," dedi.

Dakota kapanan kapıya doğru, "Oda provizyonu mu?" diye sordu.

Desi gülerek mutfağa gitti. "Bedava bar, tatlım... ne istersin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt cuma günü sabah erkenden Dakota'nın evinin önünden ayrılırken onu, "Eve dönüş yolculuğu bu kadar iyi olmayacak," diye uyardı.

"Uçak bulabilmiş olmana bile şaşırdım." Dakota geniş çerçeveli güneş gözlüğü takıyordu, saçını atkuyruğuyla toplamıştı. Kucağında ince bir süveter vardı ve kolsuz, örgü bir bluz giymişti. Pantolonu kalçalarını sımsıkı sarıyordu ve görüntüsü beş santim topuklu ayakkabılarla tamamlanmıştı. Onu her gördüğünde Walt'un ağzı biraz daha sulanıyordu. "Her zaman son dakikayı mı beklersin?"

"Her zaman değil... " Walt, Dakota'nın sokağından çıktı, trafiğe karıştı.

"Peki neleri zamanında yaparsın?"

"İşimi."

"Onun dışında." Walt Dakota'yı kafasını sallarken yakaladı.

"Faturalarımın bir kısmını."

"Otomatik ödeme sayılmaz. Doğum günlerini hatırlar mısın?"

"Anneler Günü'nü hatırlarım."

"Tüm o son dakika alışverişi veya uçak bileti ayırtma sana küçük bir servete mal oluyordur."

Walt ona bakıp göz kırptı. "Asıl bomba internetten alışveriş."

John Wayne Havaalanı LAX'tan çok daha küçüktü. Walt VIP park alanını buldu ve çalışanlara ismini söyledi.

Güvenlik kontrolünü sadece metal bir dedektörden ve bagaj x-ray cihazından geçerek tamamladıklarında Dakota sorular sormaya başladı. "Uçak ne zaman kalkacak?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biz uçağa biner binmez."

Valizleriyle ilgilenen adam eşyalarını bir taşıyıcıya koyup uzaklaştı.

"Doktor Eddy?"

İkisi de Walt'a seslenen adama doğru döndü. Adam pilot üniforması giyiyor ve gülümsüyordu.

"Trent birilerinin bizimle buluşacağını söylemişti. Sanırım sizsiniz."

Adam elini uzatarak, "Rendell," dedi. "Bugün pilotunuz ben olacağım. Sean uçağı hazırlıyor."

Dakota gözlüğünü çıkardı, devasa pencerelere doğru döndü ve piste baktı.

"Sadece resimli bir kimlik görmem gerekiyor."

Walt arka cebinden cüzdanını çıkardı.

"Biz... özel uçak mı kiraladın?" Dakota'nın sesi gerçekten biraz kısılmıştı.

Walt, Dakota'yı dirseğinden tutup uçağa doğru götürdü.

"Bir dostumdan yardım aldım. Dediğim gibi... dönüş yolculuğu bu kadar iyi olmayacak."

Walt Dakota'yı susturabildiği için gururluydu. Kadının söyleyecek sözü bitmiyordu... ama artık susmuştu.

Doğrudan küçük jete yürüyerek kabine giden kısa merdivenleri çıktılar.

Uçak altı kişilikti, fakat sadece ikisi vardı, iki pilot ve bir uçuş görevlisi onlara eşlik ediyordu.

Walt onu ortadaki koltuklardan birine yönlendirdi ve karşısına oturdu. Kemerlerini bağlayamadan uçağın kapısı kapatılmıştı. "Bunun her yerinde Monica ve Trent'in imzası var gibi," dedi Dakota sonunda.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sürekli öneriyorlar, fakat genellikle tekliflerini kabul etmem."

Dakota elini konforlu deri koltuklarda gezdirdi ve bacak bacak üstüne attı. Mekâna uyum sağlıyordu ve daha önce de özel bir jette uçmuş gibi görünüyordu. "Arkadaşlarından hoşlanıyorum, Doktor. New York'tayken Monica'nın beni The Morrison'un en üst katında kalmak zorunda bıraktığını söylemiş miydim?"

Walt kemerini bağlayıp arkasına yaslandı. "Söylemedin."

"Tüm ekstralarıyla birlikte çatı katı süiti. Onu arayıp bunu yapmasına gerek olmadığını söylediğimde beni duymazdan geldi."

"Alış buna. Morrison ve Fairchild aileleri inanamayacağın kadar cömerttir."

"Görebiliyorum. Fakat onları doğru dürüst tanımıyorum bile."

Uçuş görevlisi siyah pantolon ve beyaz, ipek bir gömlek giymişti. Gülümsemesi içtendi. "Ben Stacey. Bugün hostesiniz olacağım. Seyir irtifasına çıktığımızda yemeklerinizi hazırlayacağım. Konsolda küçük bir menü var. Fairchild Charters uçağımıza hoş geldiniz. Herhangi bir isteğiniz olursa sormaktan çekinmeyin."

Dakota'nın yüzündeki tebessüm iyice büyüdü. "Teşekkürler."

Stacey kabinin arka tarafına geçti ve hoparlörden pilotun sesi duyuldu. "Doktor Eddy, Bayan Laurens, beş dakika içinde havalanacağız. Stacey size kabinde dolaşmanın güvenli olduğunu bildirene kadar lütfen kemerleriniz bağlı halde yerlerinizde kalın. Uçağımıza hoş geldiniz."

Dakota öne eğilip fısıldadı. "Buna cidden alışabilirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bazen son dakikada yer ayırtmak işe yarıyor."

Dakota yumurta ile kızarmış ekmek sipariş etti, Walt ise her şeyden istedi. Stacey içki olarak portakallı mimoza önerdiğinde ikisi de kızın önerisini kabul etti.

"Beni tanıştırdığında annen ve baban ne düşünecek?"

Walt içkisini yudumlayıp yumurtalarına gömüldü. "Annemin başı biraz dönecektir. Seni beklemiyor."

"Geldiğimi söylemedin mi?"

"Hayır... ayrıca beni unutmakla suçlamadan önce söyleyeyim, unutmadım. Oraya varana kadar bir şey söylememeyi seçtim. Sen yanımda olmadan yirmi soru tuhaf kaçardı."

Yumurtalar şaşırtıcı derecede lezzetliydi. *Stacey bunu bir uçakta yapmayı nasıl başarmıştı?*

"Doğrulara mı bağlı kalıyoruz? Çıkmaya daha yeni başladık... daha doğrusu, çıkmaya çalışıyoruz ama henüz bunun için boş vakit yaratamadık."

Walt çatalını Dakota'ya doğrulttu. "Böyle söylersek annem sen oradayken bile bana birilerini ayarlamaya çalışır."

"O halde yalan söylüyoruz."

"Gerçekleri söylemiyoruz."

Dakota arkasına yaslandı, yüzündeki tebessüm ince bir çizgi halini almıştı. "Beni cidden kullanıyorsun."

Walt çatalını indirdi.

"Bana karşı dürüst ol, Doktor."

Walt çenesi sertleştiğinde arka dişlerinin acımasından nefret ediyordu. "İşin doğrusu, henüz boş vakit bulamadık. Bu hafta sonunu yaşantılarımızın dışında tutmak bizim için en iyisi olabilir."

"Belki de olmaz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt, Dakota'nın sözlerinin göğsünde yarattığı sıkışma hissinden hoşlanmadı. "Eğer yürümezse hafta sonu boyunca annemi ve babamı aldatmak sadece beni etkileyecek."

"İlişkimiz daha başlamadan bitmiş gibi konuşuyorsun." Dakota artık gülümsemiyordu.

Bu konuşma Walt'un planladığı gibi gitmiyordu. Kaldı ki konuşmayı planlamamıştı.

"Sana bekâr olmayı sevdiğimi zaten söyledim," diye hatırlattı Walt. "Sen de aynını söylemiştin."

Dakota'nın göğsü yavaş, derin bir nefesle kalkıp indi. "Haklısın... söyledim... ve doğru. Hiçbir kadın kullanıldığını düşünmekten hoşlanmaz. Colorado'ya yaşantılarımızdan bir süre kaçmak için gidiyoruz... ailen sadece bir bahane."

"Aynen." Belki de Dakota gerçekten anlıyordu. Üstelik, kitaplarından birinde geçen bir konuyu aktarıyor gibiydi. Bu düşünce Walt'un canını sıktı.

Dakota pencereden dışarı baktı, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

"Kızgınsın," dedi Walt.

Dakota'nın bakışı Walt'un gözleriyle buluştu ve onu delip geçti.

Geçen saniyeler içinde ikisinin arasında binlerce soru soruldu... ama hiçbiri dile getirilmedi.

Bir tebessüm... dişlerin gösterildiği ama samimiyetten uzak Güneyli tarzı bir tebessüm belirdi. Dakota kadehini Walt'un kadehine doğru kaldırdı. "Aileni kandırmanın ve işten uzakta mükemmel bir hafta sonu geçirmenin şerefine."

Walt da kadehini kaldırdı, fakat hissettiklerinin mükemmellikle ilgisi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Dakota güneyliydi... cesaret ve metanet kanında vardı ve canını yaksa bile Walt'un dürüstlüğü yüzünden yolundan sapacak değildi. Bu hafta sonunun tadını çıkaracaktı, bir şeyi yapıyorsan doğru yap ya da hiç yapma... battı balık yan gider... yazarken kaçındığı tüm klişe sözler zihninde dolanıyordu.

Walt'un onunla birlikte olma sebebi onunla gerçekten birlikte olmak istemesi miydi, yoksa Tanrı korusun, ailesiyle geçireceği hafta sonunu atlatmak için ona ihtiyaç duyması mıydı, Dakota'nın en ufak fikri yoktu. Yoksa sadece bir araç mıydı? Soramamak onu öldürüyordu. Dürüstlük... dürüstlüğün her türü doğru erkekleri genellikle korkutup kaçırırdı. Dakota'nın bir yarısı Walt'un doğru bir erkek olmasını istiyordu.

Stacey tabaklarını aldı ve Dakota ikinci içkisini yudumladı. Bu hafta sonunu tamamen ayık geçirmeyecekti. Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Mary'nin sorularını düşündü ve kısa bir sorguya başladı. "Annem ve babam Baptist'tir... genel hatlarıyla. Ya seninkiler?"

"Önemli bayramlarda Protestan olurlar."

"Yeterince yakın. Kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeşim var, Brenda. Birkaç yıl önce evlendi. Dakota—"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota konuşmaya devam etti, Walt'un sözünü kesmesine izin vermedi. "Benim de bir kız kardeşim var, lise aşkıyla evli... iki yeğenim var. Annemle babamın yakınında yaşıyorlar."

"Tüm bunları neden anlatıyorsun?"

"Eğer anneni ve babanı kandıracaksak birbirimiz hakkında biraz daha bilgi sahibi olmamız iyi olabilir."

"Dakota?" Walt'un bakışları yumuşadı ve Dakota'ya yaklaştı, rahat koltuğun üstünde duran elini tuttu.

Kabindeki hava boğucu gelmeye başladı. Dakota elini Walt'un elinin altından çekti ve ayağa kalktı. "Yere inmeden önce tuvalete gitmem gerek."

Uzaklaşırken Walt'un bakışını hissedebiliyordu. Mutfakta oturup kitap okuyan Stacey'nin yanından geçerken dudaklarında samimiyetten uzak bir tebessüm belirdi.

Tuvalet ticari uçaklardakinden daha büyüktü, fakat Dakota yine de bunaldığını hissetti. Alışkanlıktan kapıyı kilitledi ve yalnız kaldığında başını kapıya yasladı.

Aptalın tekisin, Dakota. Her zaman düşünmeden kapılıyorsun.

Tüm o sert dış görünüşüne rağmen ilişkilere balıklama atlamaktan hiç vazgeçmemişti... sadece etkileşimin olduğu yerde romantizmi görmüştü. Ya da bekârmış ve âşıkmış gibi davranan evli adamlara âşık olmuştu. Ya da aşkı bulmak ve ıslak öpücüklere, geçici heveslere inanmak istemişti.

Walt'un farklı olmasını istiyordu.

Kızgın olmaya hakkı yoktu... Walt onu annesinden kurtulmak için kullandığını söylemişti, fakat Dakota yine de Walt'un şaka yaptığını umuyordu. Tanrı biliyor ya doktor unvanı veya karakter profili umrunda değildi. Dakota bu konuda şaka yapmıştı. Kitabındaki doktor bir kadındı... ve Walt'la alakası yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birkaç dakika sonra tıuvaletten çıktı, yapmacık bir tebessüm takındı.

❀

Eddy malikânesi —Walt'un büyüdüğü dünya için söylenecek başka bir sözcük kesinlikle yoktu— çok büyüktü. Mülk yirmi dönümden fazlaydı. Eklentilerle uzayan iki katlı çiftlik evi uzun çamların bulunduğu özel bir göle ve oraları bilmeyenlerin kaybolacağı bir sürü patikaya bakıyordu. Walt'un söylediğine göre iki tane konuk evi vardı, biri aynı zamanda kayıkhane olarak kullanılıyordu ve diğerinde ise rahat iki yatak odası ile mutfak ve özel bir park alanı vardı. Bahçıvanın kendi evi vardı, fakat adam Walt daha on yaşındayken orada yaşamaya başladığından Walt evi gerçek bir yaşam alanı olarak saymıyordu.

Kiralık arabayla iki yanı ağaçlarla kaplı yolda ilerlerken Dakota, "Doktor maaşı tüm bunlara yetmez," dedi.

Walt camdan dışarı baktı, manzara onu etkilemiyordu. "Muhtemelen."

"Annen zengin bir aileden mi geliyor?"

Walt güldü. "Babam Eddy Klempi'nin tasarımını yaptı. Açık kalp ameliyatında kullanılan bir alet. Kan akışının yönünü değiştirir... " Walt sustu. "Ona çok para kazandırdı."

"Sanırım kardiyolojide babanın izinden gitmen mantıklıymış."

"Babama göre öyleydi."

Dakota son bir saattir olduğu gibi, konuşmaktan çok gözlem yapıyordu, Walt ise konuşmadan ona doğru kaçamak bakışlar atmaya devam ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Açık park alanındaki birkaç arabanın arkasına park ettiler. Dakota arabadan inip çantalarını koydukları bagaj kısmına geçti.

Walt valizlerini arabadan çıkarıp bagajı kapattı. Dakota arkasını döndüğünde Walt onun kolunu yakaladı.

"Dakota."

Dakota'nın yapmacık tebessümü devam ediyordu.

Walt kaşlarını çattı. "Uçakta seni kızdıracak bir şey söyledim, değil mi?"

Dakota başını hızlıca salladı. "Önemli değil."

"Önemli." Walt'un dudaklarında söylenmeyi bekleyen daha fazla şey vardı ama Walt bir şey demedi. Bunun yerine, elini Dakota'nın başının arkasına götürüp onu öptü.

Dakota'nın soğukkanlılığı birkaç saniye sürdü ve sonra erimeye başladı. Her ne kadar Walt'un dokunuşundan etkilenmemeyi istese de o kadar güçlü değildi. Walt'un dudakları usulca aranıyordu... Dakota iç çekerek kendini ona bastırdı.

Birilerinin boğazını temizlediğini duyunca ayrıldılar.

Walt arkasını dönüp merdiven sahanlığında duran kadınla yüzleşirken takdir edilecek bir tavırla elini Dakota'nın belinden çekmedi. "Anne."

Kadının anlayışlı bakışları kısa süre Dakota'nın üzerinde gezindikten sonra oğluna çevrildi. Üzerinde pantolonlu bir takım vardı, en yüksek kalite kumaştandı... Dakota'nın anlayabildiği kadarıyla muhtemelen ipekti. Evde dolanan bir kadın için işkence gibi görünen topuklu ayakkabılar giymişti. Walt'un babasının partisi sonraki geceydi, demek ki hanımefendinin günlük giyim tarzı buydu.

Walt çantaları bırakıp Dakota'yı ilerlemesi için yönlendirdi. Kulağına, "Isırmaz," diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota bundan şüpheliydi.

İyice yaklaştıkları anda, Walt annesinin yanına gidip onu yanağından öptü. "Seni görmek çok güzel."

Bu sırada Bayan Eddy gözünü Dakota'dan ayırmıyordu. "Beni... arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

"Anne, bu Dakota. Dakota, bu da annem JoAnne."

Dakota elini uzattı ve isteksiz bir tokalaşmayla karşılaştı. "Memnun oldum, Bayan Eddy. Sizin hakkınızda çok şey duydum."

JoAnne gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra keskin bakışlarını Walt'a çevirdi. "Bu da beni dezavantajlı bir duruma sokuyor, Bayan... "

"Laurens, ama bana Dakota diyebilirsiniz." Dakota, Walt'un annesinin de aynı nezaketle soyadı yerine adını kullanmasını önermesini bekledi ama beklediği öneri gelmedi.

"Pekâlâ. Oğlum bir konuk getirdiğini bildirmeyi ihmal etti."

"Son dakikada aldığımız bir karardı," dedi Walt. Dakota'nın yanına gidip kolunu beline doladı.

Bayan Eddy, oğlunun evlenmesini isteyen bir kadına göre aşırı soğuktu.

"Bütün gün verandada durup konuşacak mıyız yoksa içeri girebilir miyiz?" diye sordu Walt.

"Elbette." JoAnne Eddy, arkasını dönüp içeri yöneldi.

Walt duraksadı, arkasını dönüp arabanın yanında duran çantalara baktı.

Dakota hemen kolunu tuttu ve onu kendine çekti. "Sakın beni onunla yalnız bırakayım deme."

Walt dikleşerek sırıttı. Boştaki eliyle alaycı bir asker selamı verdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eski odanı hazırladık, Walter." JoAnne omzunun üzerinden baktı. "Konuğuna bir oda ayarlamak için diğer odaları tekrar düzenlemem gerekecek."

Dakota anne ve babasının parasını kazanma şeklini onaylamamaları dışında mayasında güvensizlikten eser olmadığını düşünmekten hoşlanırdı... oysa JoAnne Eddy onu nedense huzursuz ediyordu.

"Konuk evini alacağız," dedi Walt.

"Konuk evi kız kardeşine söz verildi."

"O halde kayıkhane."

JoAnne döndü, ateş püskürüyordu. "Bu hiç uygun olmaz, Walter."

"Dairem oradan daha küçük anne. Sorun olmaz."

Anne oğulun arasındaki bütün konuşmalar soğuktu, göz korkutucuydu ve Dakota kendi tepkisinden hiç hoşnut değildi. Dakota kendini zorlayarak gülümsedi ve sesine hafifçe aksanını kattı. "Eviniz çok güzel, Bayan Eddy. Gerçekten göz kamaştırıcı." Açık kesitli tavan ve dağ kulübesi cazibesine rağmen çok büyüktü ve Dakota'nın tercih edeceği samimi kulübeyle uzaktan yakından alakası yoktu... çok güzeldi. Koridor masalarından avizelere kadar her şey çok büyüktü, demir işlemelerle ve batı cazibesiyle aşırı süslüydü.

Yine de taşrayla alakası yoktu. İnce bir zevkle kültürün karışımı para kokuyordu.

Çok fazla para.

Dakota koridordaki bir tablonun önünde duraksadı. On dokuzuncu yüzyılın başlarından Empresyonist bir tabloydu. Sanat eseri dekorla uyumsuzdu... yine de çok güzeldi. Dakota Walt'a doğru eğildi. "Çok önemli bir klemp olmalı."

Walt gülerek Dakota'nın kolunu sıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkürler. Oğlumu ısrar ettiği o saçma sapan daire yerine bir evde görmek hoş olurdu."

"Ev için vaktim yok." Tartışmaları eskiden beri devam ediyor gibiydi.

JoAnne onları koca bir duvarı kaplayan devasa bir şöminenin bulunduğu büyük odaya götürdü. Pencereler Dakota'nın ağzını sulandıran gölün muhteşem manzarasını gözler önüne seriyordu. Dakota dışarıdaki verandada oturup saatlerce yazabilirdi. "Vay canına."

JoAnne elinde bir gazeteyle ve burnuna iliştirdiği gözlükleriyle tek başına oturan adama, "Walter?" dedi. "Bak kim geldi."

"Gelecek misin diye merak ediyordum."

Dakota baba oğul arasında tokalaşmak dışında bir sevgi gösterisinin olmamasına şaşırdı... fakat ikisinin arasındaki tek selamlaşma bu kadardı.

"Geleceğimi söylemiştim."

"Geleceğini her söylediğinde geleceğin anlamına gelmiyor."

Walt babasının soktuğu lafa karşılık vermedi, Dakota'yı tanıştırdı. "Dakota, bu benim babam. Baba, Dakota."

"Doktor Eddy. Memnun oldum."

El sıkma şekli o kişi hakkında çok şey anlatır. Doktor Eddy'nin tokalaşmasında kendine güven hakimdi, güvensizlikten eser yoktu.

"Geleceğinizi biliyor muyduk?" Doktor Eddy karısına baktı.

"Bilmiyorduk."

Dakota konuştu. "Umarım rahatsızlık vermiyorumdur."

Walt ve babası, Dakota'nın endişeleri karşısında hemen araya girdi.

"Elbette hayır," dedi Walt.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Oğlumuzun arkadaşlarının hepsine kapımız açıktır."

Aldığı cevaptan memnun kalan Dakota dikleşti. "Ben de karınıza evinizin ne kadar güzel olduğunu söylüyordum." Walt'un yanından ayrılıp manzarayı gören cama ilerledi. "Bu noktayı neden seçtiğinizi anlayabiliyorum... "

"Kışlar zor geçebiliyor, fakat manzara her şeye değer."

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" diye sordu JoAnne.

"Pazartesi yola çıkacağız," dedi Walt.

Walt, Dakota'nın yanına geçti ve oda sessizliğe büründü.

Dakota pes etti. "Şu kayıkhane nerede, Walt? Yerleşsek iyi olur."

❀

Walt çocukken kayıkhane onun için bir sığınaktı. Ebeveynlerinden kaçıp çocuk olabileceği bir yerdi.

Kayıkhane tek yatak odası, bir oturma odası ve tam teçhizatlı banyosuyla aslında bir bahçıvan evi olarak tasarlanmıştı. Yıllar içinde, sudan uzakta bir bahçıvan kulübesi inşa edilmişti. Kış aylarında su kenarında yaşamak pek tercih edilmiyordu. Göl donduğunda ve kar metrelerce yüksekliğe ulaştığında dökme demir şömineyle bile evin içi buz gibi oluyordu.

Walt, Dakota'yı göl kenarında yürütürken çantalarını da taşıyordu.

"Hafta sonu senin de kız kardeşinin de evde anne babanızla kalmak istememenizi ilginç buluyorum."

Walt çantaları evin basamaklarına bıraktı ve Dakota için kapıyı açtı. "Brenda ile Larry'nin burada kalacağına bile çok şa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şırdım. Sadece partide görünüp gideceklerini düşünüyordum. Yalnız gelseydim evde kalacaktım."

Dakota durdu, arkasını dönüp Walt'a dik dik baktı.

"Gece. Uyumak için elbette."

Dakota güldü ve Walt'un arkasından içeri girdi. "Ah!"

"Hoş, değil mi?"

"Samimi... beğendim."

"Konuk evi daha da iyidir. Sadece lavabo, mikrodalga ve buzdolabı değil, tam donanımlı bir mutfağı var."

Dakota pencereye yaklaşıp perdeleri iyice açtı. "Enfes. Tahoe Gölü'nde bir arkadaşım var, onu her yıl ziyaret ederim. Onun evi de göl manzaralı ama burası gibi değil." Dakota pencereyi aralayıp burnuyla derin bir soluk aldı. "Çam kokusuna bayılırım."

"Kaliforniya'da bu kokuyu pek duyamıyoruz, değil mi?"

Dakota'nın gülümsemesi bulaşıcıydı. Walt yanına gidip göle baktı. "Baştan çıkarıcı göründüğünü biliyorum, fakat su çok soğuk."

"Sıcak bir yaz günü çok güzel olduğuna eminim."

"On iki yaşındaysan." Walt güldü.

"Eğer suya atlama isteği duyarsam benimle gelsen iyi olur."

Walt, Dakota'nın elini tutup onu arka kapıya doğru çekti. Teknelerin suya indirildiği ve kışın sudan çekildiği bir iskele uzanıyordu.

İskelenin ucuna ulaştıklarında Dakota duraksadı. "Beni kıyafetlerimle suya itmeyeceksin, değil mi?"

Walt elini iyice sıktığında Dakota kaçmaya çalıştı.

"Doktor!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt'un onu suya itmek gibi bir niyeti yoktu, fakat uçaktan beri takındığı sahte gülümsemenin yerini alan neşeli gülüşünden hoşlanmıştı.

Walt onu çekmek yerine Dakota'ya daha da yaklaştı ve onu kollarına aldı. Dakota hemen Walt'un göğsünü yumruklamaya ve ona karşı koymaya başladı.

Walt hızla iskelenin ucuna giderek onu suya atacakmış gibi yaptı.

Dakota, Walt'un boynuna sımsıkı sarıldı. "Sakın!" Dakota gülüyordu.

"Sorun ne, Dakota? Altı üstü su."

Walt boynuna batan tırnakları hissetti. "Ben düşersem... sen de düşersin."

Walt suya doğru hamle yaptığında Dakota çığlık atarak gözlerini kapattı. "Walter!"

Walt onu suya atmak yerine gülerek iskeleye bıraktı.

Dakota, ayakları tahta zemine değer değmez Walt'a tutundu, elini göğsüne koyup onu itti.

Walt elini tuttuğunda ve ikisi de dengesini yitirince Dakota'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Walt göle defalarca isteyerek atlamış olsa da yaşadığı şok her zaman aynı oluyordu.

Walt tükürükler saçarak su üstüne çıktı. "Lanet olsun."

Dakota'nın ağzından çıkan ilk sözler ise, "Kahretsin, çok soğuk," oldu.

Kıyafetleri yüzmesini zorlaştırdığından Walt suda batmadan durmaya çalışırken Dakota'nın ıslanmış yüzüne su sıçrattı.

Dakota iyi nişan aldığı bir sıçratma girişimiyle misilleme yaptı. Dişleri takırdamaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt yanına yüzüp Dakota'nın başını suya soktu.

Dakota tekmeleyerek ondan uzaklaştı, arkasından yaklaşıp sırtına atladı. Walt'un yüzü tekrar suyun altındaydı; akciğerleri genişlemişti, nefes almak istiyordu. Walt bu kez yüzeye çıktığında Dakota kıyıya doğru yüzüyordu. Dakota sudan çıkıp ayağa kalktığında Walt'a doğru döndü, gülüyordu. Kıyafetleri üzerinden sarkmıştı ve her yerinden sular damlıyordu. Ayağını kaldırıp çıplak parmaklarını Walt'a doğru salladı. "Ben-ben ayakkabımın tekini kaybettim."

Walt ayakkabıyı bulmak için geri dönmeyi düşündü, fakat düşündüğü kadar çabuk vazgeçti. "Sana yeni bir çift alırım."

Ayakları sağlam zemine bastı ve kendini sudan dışarı çekti.

Dakota ona son kez su sıçrattı ve Walt karşılık veremeden kayıkhaneye doğru koşmaya başladı.

Kapıya ulaştığında Walt onu belinden yakaladı. Dakota göz kamaştırıcıydı, sırılsıklamdı, titriyor ve kıkırdıyordu.

"Bunun intikamını alacağım," diye takıldı Walt.

"Sen ba-başlattın." Dakota'nın dudakları titriyordu, gözleri nihayet içindeki neşeyi yansıtıyordu.

Sular damlayıp ön kapıda bir birikinti oluştururken Walt dudaklarını Dakota'nın dudaklarına götürdü. Dakota'nın tadını, ellerinin onu bir an için şakayla uzaklaştırırken sonrasında kendine doğru çekmesini seviyordu.

Dakota'nın dudakları açıldı ve dili Walt'un diline karıştı.

Walt onu kapıya yasladı, arkasından el yordamıyla kapıyı açtı.

Sendeleyerek içeri girdiler, Dakota'nın elleri Walt'un sırtına yapışmış olan gömleğe asılıyordu.

Walt onu kapıya itti. Elini belinde ve kalçalarında gezdirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın bedeni titrese de dudakları sıcaktı. Dakota, Walt'un gömleğini çekiştirip başından çıkarmaya çalışırken Walt, "Üstümüzdekilerden kurtulmalıyız," dedi.

"Bir adım önündeyim..." Dakota kalan ayakkabısını tekmeleyerek çıkarıp parmak uçlarını Walt'un göğsünde gezdirirken sesi canlılığını yitirdi.

Gölün bıraktığı serinliğe rağmen Walt sertleşmeye başlamıştı.

Walt soğuk elleriyle Dakota'nın bluzunun düğmelerini çözdü ve bluzun yere, kendi gömleğinin yanına düşmesine izin verdi.

Dakota'nın sutyeninin altından fırlayan teninin tadı muhteşemdi, her türlü yemekten ve şaraptan daha güzeldi. Walt, Dakota'nın göğsünün üzerinde, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Dakota kendini ona doğru eğdi. "Soğuk su ne zamandan beri insanları azdırıyor?" diye sordu.

Walt ayakkabılarını çıkardı, uzandı ve bir türlü çıkmak bilmeyen çoraplarını çekiştirip attı. Bu sırada Dakota'nın göğsünü, boynunu öpmeye devam etti.

Dakota kıpırdanarak pantolonundan kurtulduğunda Walt kendini onu izlerken buldu.

Dakota titredi. "Daha az bakış, daha çok icraat."

Walt sular damlatarak küçük kayıkhanede ilerledi, Dakota'yı yatak odasına doğru çekti. Islandığından dolayı çorapları kadar çok zorlayan pantolonuyla mücadele ederken Dakota gülerek yatağın ortasına büzüşmüştü.

Walt pantolonunu tekmeleyerek çıkardı, Dakota'nın sıkı kalçalarını avuçladı, onu altına çekti. Gülüştüler, öpüştüler, biraz daha gülüştüler. Daha sonra Walt, Dakota'nın köprücük kemiğiyle boynu arasında tüm gülüşmeleri sona erdiren, Dakota'yı inleten bir nokta buldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota tüm bedeniyle sevişiyordu, tırnakları Walt'un zaten hassas olan tenine ürpertiler gönderiyordu, bacağı Walt'un bacağının üstüne kenetlenmişti, bacaklarının arasına yerleşmesi için kendini ona açıyordu.

Yorganın üstünde yuvarlandıkları sırada ıslak bedenleri kurudu. Walt, Dakota'nın sutyenini kimin çıkardığından emin değildi, fakat göğüslerinin tadını çıkardı, kaya gibi sertleşen ve ilgi bekleyen ereksiyonuna aldırış etmedi. Ta ki Dakota onu eliyle kavrayana kadar.

Dakota başparmağını penisinin ucunda çevirip onu okşarken Walt ilk dalgayı hissetti.

Walt Dakota'nın iç çamaşırını basenlerinden indirirken Dakota kalçasını kaldırdı.

Walt onu eliyle araştırdığında Dakota'nın sabrı tükendi. "Beni bekletme," diye yalvardı Dakota.

Walt'un eline sıcak hücum etti ve onu inletti.

Elini çektiğinde Dakota'nın bacağı sımsıkı kasıldı ve gözleri Walt'un gözlerini buldu.

"Prezervatif," dedi Walt.

Dakota elini gevşetti ve Walt pantolonunu buldu. Ceplerinden birinde mahvolan cep telefonu vardı. Telefona baktı, Dakota'ya baktı ve telefonu odanın karşı tarafına fırlattı.

Dakota gülerken Walt cüzdanını alıp bir prezervatifin paketini açtı.

Dakota, Walt'un prezervatifi takmasına yardım etti, yastığa uzandı ve onu kendine doğru çekti.

Walt onu öperek kahkahasını susturup yavaşça içine girdi.

Dakota iç çekerek, "Evet," dedi, kalçaları Walt'u kendine çekti, bacakları Walt'un bacaklarına dolandı. "Soğuk su buna engel olmadığı için memnunum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen ve ben, ikimiz de." Walt hareket etmeye başladı ve bedeninin yatağındaki kadını talep etmesine izin verdi.

Dakota'nın inleyişleri Walt'u gülümsetti. Dakota'yı ilk orgazmına sürüklerken ellerini ve dudaklarını Dakota'nın üzerinde gezdirmeye devam etti. Dakota geldiğinde günün tüm gerginliği yüzünden silindi. Walt'a seslenişi yüzünden Walt ona biraz daha fazlasını verebilmek için kendini tutmak zorunda kaldı.

Dakota daha sakinleşemeden Walt ellerini tutup başının üstüne koydu ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Hiç konuşmadan seviştiler, Dakota'nın gözleri ona yaptığı şeyden çok hoşlandığını söylüyordu.

Dakota ikinci kez geldiğinde Walt onu öptü, kendi de boşalarak Dakota'nın ellerini bıraktı ve üzerine çöktü.

❀

Walt, Dakota'nın üstünden kalktı, yatağın ucundaki yorganı buldu ve üzerlerine çekti.

Dakota daha önce sevişirken hiç bu kadar çok gülmemişti, sevişmenin muhteşem, şehvetli aynı zamanda komik olabileceğini bilmiyordu.

Elini Walt'un göğsüne koydu, odadaki pencerelerden içeri güneş ışığı akın ediyordu ve Dakota Walt'un göğsündeki sıcaklık sadece endorfinden mi yoksa çok daha güçlü bir şeyden mi kaynaklanıyor diye merak etti.

Walt Dakota'nın saçlarına doğru, "Bunu planlamamıştım," dedi.

Dakota kıkırdadı. "Yine de cüzdanında bir prezervatif vardı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt'un göğsü sessiz bir kahkahayla kıpırdadı. "Tamam. Umuyordum... istiyordum."

"İkimiz de yetişkiniz, birbirimizden hoşlanıyoruz ve hafta sonunu birlikte geçiriyoruz. Sanırım ikimiz de umut ediyor ve istiyorduk."

"Dürüstlüğünü seviyorum, Dakota. Çoğu kadın oyunlar oynar, istemedikleri bir şeyi istiyormuş gibi davranırlar veya—"

"Oyunlardan hoşlanmam." Dakota Walt'un gözlerine baktı, gözlerinin renginin koyulaştığını fark etti ve Walt onu öpmeden önce gülümsemesi soldu.

Ayrıldıklarında Dakota tekrar Walt'a yaslandı. "Bil diye söylüyorum, liseden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum. Prezervatif stokun ayakkabımla birlikte gölü boylasaydı diye."

Walt güldü. "Telefonum mahvoldu."

"Sen başlattın."

"Zaten burada iyi çekmiyor."

"Kendini telefonunu kendi başına mahvetmiş olmanın sorun olmadığına mı ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Telefonumu sen mahvettin."

"Yenisini almak için iyi bir mazeret."

Walt iç çekerek onayladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, fakat—"

Dakota Walt'un cümlesini, "Duş alsak iyi olacak..." diye bitirdi.

Walt başıyla onayladı. "Birileri bizi aramaya gelmeden önce."

"Annenler buraya gelir mi?"

"Muhtemelen hayır. Fakat kardeşimle kocası geldiklerinde Brenda seninle tanışmak için can atacaktır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota odaya bakındı, kıyafetlerini her yere dağıttıklarını fark etti. Muhtemelen iyi bir ilk izlenim olmazdı.

Battaniyeyi iterek yataktan çıktı ve banyoya giderken Walt'un bakışlarını üzerinde hissetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Walt duştayken Brenda çıkageldi.

Dakota kapıyı açtığında JoAnne'in kız kardeşine baktığını sandı. İki kadının da, yüzlerinde çıkık elmacık kemikleri ve parlak gözleriyle narin hatları vardı... Ancak Brenda'nın gözlerinde JoAnne'de olmayan bir şeyden fazlasıyla mevcuttu. Sevecenlik.

Dakota, Brenda'nın fark etmemesini umarak ıslak kıyafetleri kapının önünden tekmeleyerek, "Sen Brenda olmalısın," dedi.

Brenda, Dakota'nın arkasına baktı, muhtemelen ağabeyini arıyordu. "Şey, evet... "

"Walt duşta."

Brenda su birikintisinin Dakota'nın çıplak ayak parmaklarını gıdıkladığı zemine baktı.

"Biz, şey... *kazayla* göle düştük."

Walt'un kardeşinin gamzeleri vardı.

"Ben Dakota."

Brenda elini sıkıp güldü. "Düştünüz mü?"

"Onu itmiş *olabilirim*."

İkisi de gülüştü. "Ağabeyimi tanıyorsam, muhtemelen hak etmiştir."

"Hak etti." Görünüşe göre Dakota, Eddy ailesinden bir arkadaş edinmişti.

Suyun kapanma sesi ikisinin de dikkatini çekti. "Larry ikiniz de gelene kadar beklememizi önerdi, fakat sizi eve dönmeden önce yakalayabileceğimi düşündüm."

"Ah?"

"Anlaşılan annem parti öncesi akşam yemeği için bu akşam birkaç kişiyi davet etmiş. Walt'u uyarmak istedim."

"Konuk evinde kalıyorsunuz, değil mi?"

"Öyle."

"O halde ana eve geçmeden önce size orada katılmamıza ne dersin? Bu sayede Walt'u uyarabilirsin."

Brenda başıyla onayladı. "İyi olur. Seninle tanıştığıma sevindim, Dakota."

Walt, konuk evine doğru yürürlerken Dakota'nın elini tuttu. Göl kenarındaki patikanın kenarları taş kaplıydı, fakat ana evden görünmüyordu.

"Brenda, annene çok benziyor."

"Sakın bunu yüzüne karşı söyleme," dedi Walt.

"Annen çok güzel. Soğuk... ama güzel."

Walt ikna olmuşa benzemiyordu. "Seni uyarmıştım."

Uyarmıştı... hem de defalarca.

Konuk evine vardıklarında kapı daha çalmadan açıldı.

Walt, babasının aksine, eniştesine içtenlikle sarıldı ve kardeşiyle uzun uzun kucaklaştı. "Sizi özledim."

Dakota selamlaşmalarını izledi ve çift arasındaki zıtlığa hayret etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Larry, Brenda'dan neredeyse üç santim kısaydı ve en az on kilo fazlaydı. İkisinin bir çift olarak görüntüsü o kadar sıra dışıydı ki Dakota bazı şeyleri yanlış okuyor olabileceğini düşündü. Ta ki Walt, Larry'yi Brenda'nın kocası olarak tanıtana kadar.

Brenda ile Larry yan yana duruyordu ve Larry'nin eli Brenda'nın kalçasına gitti.

Larry, karısının yanından ayrılıp mutfağa giderek, "Eski bir dostu getirdim," dedi.

Dakota, Larry'nin bir şişe Crown Royal alıp dolaptan iki kadeh çıkarmasını izledi.

"Yüce Tanrım, beni dışlamayın," diye seslendi oturma odasından.

Larry kaşını kaldırıp bir kadeh daha aldı.

"Tatlım, şarap?"

"Papa Katolik mi? Tabi ki evet."

Dakota gülünce Brenda büzüştü. "Ah kahretsin, sen Katolik değilsin... Demek istediğim, öyleysen de sorun değil... "

"Katolik değilim. Sorun yok... komik geldi."

"Anne babamızın ikimizin üstünde böyle bir etkisi var." Walt iki parmak viski dolu bardaklardan birini alıp Dakota'ya verdi. Göz göze geldiler ve Walt göz kırptı.

Dakota bardağı başına dikip içkinin boğazını ısıtmasına izin vermeden önce bile bedeninin ısındığını hissetti.

"Minnettar olmadığımı sanmayın," dedi Walt, "ama neden yemek öncesi içkilerimizi burada içiyoruz?"

Brenda günlük ama şık bir yazlık elbise giymişti, soluk sarı saçları salaş görünen bir topuzla tepesinde toplanmıştı ama Dakota onun salaş biri olmadığını biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Brenda kanepeye oturup ayaklarını altında topladı ve şarabını yudumladı. "Annem yemeğe Phelps ailesini davetti... hepsini."

Walt'un uzunca yutkunmasından Dakota onun bu haberden hoşlanmadığını anladı. "Lily?"

Brenda gözlerini kısarak başıyla onayladı.

"Lily kim?" diye sordu Dakota.

"Onu ilkokulda mezuniyet balosuna götürmüştüm," dedi Walt. "Lisedeki gibi."

Brenda gülerek, "Annem eski bir kıvılcımı canlandırmaya çalışıyor," dedi.

"Balo bir iyilikti... Kıvılcım değildi," dedi Walt. Dakota'nın yanına, koltuğun koluna oturdu.

"Lily sana karşı bir şeyler hissediyor mu?"

"Tanrım, umarım öyle bir şey yoktur!"

Brenda güldü. Kocası da yanında kıkırdıyordu. "Lily evde ailesiyle yaşamaya devam ediyor, üniversiteden sonra geri döndü."

Walt arkasına yaslanıp Dakota'nın saçlarıyla oynamaya başladı. "Gelenler arasında bilmem gereken başkaları da var mı?"

"Geleceklerini söyleyen birkaç kişi biliyorum ama geleceğini haber veren herkesi bilmiyorum."

Brenda birkaç isim söylerken Dakota onu dinledi. Walt isimlerin bazılarını duyunca homurdandı. "Kimseyi tanımadığım Kaliforniya'da işler daha kolay."

Brenda onu şakayla itti. "Beni tanıyorsun."

"Demek istediğim o değil. Annemin Vanderkamps ailesini davet ettiğine inanamıyorum. Jean'den oldum olası hoşlanmazdım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu, onun senden hoşlanmadığı anlamına gelmiyor." Brenda, Dakota'ya doğru baktı. "Umarım neye daldığının farkındasındır."

"Uyarılmıştım. Uçağa binmeden önce Walt annesinin ona birilerini ayarlamaya çalıştığını söylemişti."

"Ah, iyi."

Dakota, Walt'a dönüp elini bacağına koydu. "Tüm o kadınlara, zavallı savunmasız kadınları buz gibi suyun içine çekme konusunda ne kadar iyi olduğunu söyleyeyim mi?"

Walt'un içten gülümsemesi Dakota'nın içini eritti. "Beni sen ittin."

"Sen de beni çektin... ayrıca beni suya atacaktın."

"Atacakmış gibi yapıyordum."

Dakota dudağını dişlerinin arasına aldı. "O halde onlara berbat bar zevkinden bahsederim."

Walt bir an için inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Suçluyum. Fakat Brenda'nın az önce bahsettiği kadınlardan bazıları batakhane bar fikrine bayılacaktır."

Dakota bundan şüpheliydi. "O halde belki de şok tabancamı şarj etmeliyim."

Walt kolunu ovaladı, inanamayan bakışı koluna inmişti.

Dakota güldü. "Arkamdan gizlice yaklaştığın için hak ettin."

"Şok tabancası mı?" diye sordu Larry.

"Dakota bana bir şok tabancasıyla vurdu."

Brenda nefesini tuttu.

Dakota elini sallayıp geçiştirerek içkisini bitirdi. "Ah, hayatta kaldı. Dahası, söz konusu berbat barın karanlık otoparkında arkamdan gizlice yaklaştı. Bu arada, oraya geri döneceğimi hiç sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sana bir şok tabancasıyla vurdu ve sen onunla çıkmaya devam mı ediyorsun?" Larry bardağını kaldırdı. "Bence tam bize göresin. Aileye hoş geldin."

Lily göz kamaştırıcıydı. Porselen gibi bembeyaz teni öylesine pürüzsüzdü ki Dakota bu kız hiç güneşe çıkmıyor mu acaba, diye merak etti. Akşam yemeğinin resmi olmayacağı söylenmişti, fakat Lily Phelps baldırlarının yarısına kadar inen dar, askısız siyah bir elbise giymişti. Kadının güzel kıvrımları vardı... ve Dakota az önce kayıkhanenin yatak odasında Walt'un yeteneklerinin tadına bakmamış olsaydı endişelenebilirdi.

Ama hayır, Walt onun yanındaydı, ona içki koyuyordu ve kulağına fısıldıyordu.

"Tavşan dişler ve gözlük."

Dakota içkisini yudumladı. "Görünüşe göre o sorunlarından kurtulmuş."

Walt'un belini sıkıca kavrayışı Dakota'nın yanında olduğunu doğruluyordu. Daha sonra Dakota'nın şakağını öptü. "Burada olduğun için tekrar teşekkürler."

"Beni göle atarak teşekkür ediyorsun."

Walt kaşlarını oynattı ve Dakota'nın yanakları kızardı. "Şok tabancası konusunda eşitlendik."

JoAnne aralarına girdiğinde Dakota gülüyordu. "Yemeğe oturmak üzereyiz." Elini Dakota'nın koluna koydu. "Umarım sakıncası yoktur. Bu akşam seni Brenda'nın yanına yerleştirdim." JoAnne gözlerini kaldırdı. "Oğlumuzun bir konuk getireceğini bilmiyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota ev sahibesine kesinlikle sorun olmadığını söylemek üzereyken Walt onu kendine doğru çekti. "Yanıma her kimi oturtuyorsan yerini değiştirmekten gocunmayacağına eminim."

JoAnne uzun, öfkeli bir iç çekerek Walt'a samimiyetten uzak bir tebessümle baktı. "Masa düzenlemeleri konusunda ne hissettiğimi bilirsin, Walt."

Dakota parmak uçlarında yükselip Walt'un yanağını öptü. Ortalığı yatıştırmaya çalışarak ve normalde gömülü olan Güney aksanını ortaya çıkararak, "Önemli değil, tatlım," dedi.

"Hayır, önemli."

"Walter—"

"Bir konuk getirdim, anne. Buna alış ya da gidelim."

Dakota geri çekildi.

JoAnne çenesini kaldırdı, arkasını dönüp gitti.

Dakota yüzünü sadece onun görebileceği ve sesini duyabileceği şekilde Walt'a doğru döndü. "Aferin, Ukala. Annen artık benden kesin nefret edecek."

Walt onu geri çekti, Phelps ve Eddy üyeleriyle dolu odadan uzaklaştırdı.

Ailesinin göremeyeceği kadar uzaklaştıklarında Walt onu duvara yasladı. Dili Dakota'nın dudaklarını itiyordu ve genç kadın nefes bile alamadan onu talep ediyordu.

Tanrım, Walt'un tadı cennet gibiydi.

Dakota'nın bedeni bir anda ısındı, kalçaları iradesi dışında Walt'a doğru hareket etti.

Dakota bu ani yakınlık dürtüsüne neyin sebep olduğunu bilmiyordu, fakat durmak istemiyordu. Elindeki içki eğildi ve Dakota içkisinin elinin üzerinden damladığını hissetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Avucunu Walt'un göğsüne dayadı, adamın kalçaları onunkilerle buluşup selam verdiğinde inledi ve onu itti. "Walt?"

Walt'un gözleri buğuluydu, Dakota'ya bir yemek ziyafetinde değil de kayıkhanede olmayı istetiyordu. "Duyduğum en baştan çıkarıcı sese sahipsin," dedi Walt.

Dakota boştaki elini onun yanağına koydu ve Walt dokunuşuna doğru eğildi. "Hafta sonu boyunca seninim, Doktor."

"Gelmiş geçmiş en iyi karar. Annemin canını sıkmasına izin verme."

Demek bu ani yakınlık isteğinin sebebi buydu. "Anne kim?"

Walt onu tekrar öptü, usulca ve sakince.

Diğer odada bir zil... kahrolası bir zil çalıyordu. "Yemek vakti."

Dakota, Walt'tan uzaklaştı ve başparmağını adamın dudaklarının altında gezdirdi, makyajının sandığı kadar çok bulaşıp bulaşmadığını anlamak istiyordu.

Walt kulağına, "İyi görünüyorsun," diye fısıldadı.

Köşeden çıktıklarında somurtan JoAnne ile kıkırdayan Brenda onları fark etti.

Phelpsler aile dostlarıydı. Lily ikinci çocuktu, çocuk bekleyen evli bir ağabeyi vardı... ayrıca ikizler vardı. İki erkek çocuk on yedinci yaş günlerini yeni kutlamıştı ve cuma gecesini *yaşlı bir adamın* doğum gününü kutlayan bir grup yetişkinle geçirmek yerine yapacak çok daha iyi şeyleri olduğu belliydi. İkisi bir araya gelmişti ve odadaki diğer herkesi resmen görmezden geliyorlardı.

Neyse ki bu gece hamile annecik ile kocası değil de ikizler vardı. Anlaşılan çift Teksas'ta yaşıyordu.

Dakota, Walt'un soluna otururken Lily de sağına geçti. Karşılarında Brenda ve Larry vardı, ikizler karşılıklı oturuyordu. Doktor ve Bayan Eddy masanın iki ucunda yerlerini alırken

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bay Phelps, Dakota'nın yanındaydı. Bayan Phelps ise Bayan Eddy'nin yanına geçmişti.

Oturma düzeni çok şey anlatıyordu. Kadınların arasına erkekler konulmuştu. Çocuklar sohbette boşluk oluşmaması için karşılıklı oturtulmuştu... ve Lily, Walt'un yanındaydı. Dakota'nın içinden bir kalem bulup not almak geliyordu. Aile dinamiklerinden harika hikâye konuları çıkardı.

Yemeğin ilk bölümünde servisi hafta sonu için getirtilen görevliler yaptı. Walt'a göre evde tam zamanlı çalışan bir görevli vardı, fakat yemekler genellikle haftada bir kez bir yemek firmasından gelirdi ve ısıtılarak yenirdi.

Lily, Walt'un yanında sırtını dikleştirerek oturuyordu, çorba servisi yapılırken Brenda'nın söylediklerine odaklanmıştı.

Bayan Phelps, Dakota'ya, "Eyaletimiz hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

"Muhteşem. Geniş araziler, temiz hava... Colorado'nun havaalanı dışında pek bir yerini gördüğümü söyleyemem."

Doktor Eddy kucağına bir peçete koyup başını eğdi. "Çok seyahat eder misiniz?"

"Evet."

Walt, Lily'nin söylediği bir şeye yorum yapıyordu.

"Walt'un seyahat eden ekibiyle çalışıyor olmalısınız," dedi Bay Phelps.

Dakota güldü. "Doktor veya hemşire değilim."

Servis yapanlardan biri Dakota'nın önüne bir kâse kremalı domates çorbası koydu. Dakota masanın karşı tarafına döndü. "Çok güzel görünüyor," dedi JoAnne'e.

Walter'ın annesi gülümsedi, fakat tebessümü gözlerine ulaşmadı.

Benden nefret ediyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Brenda masanın karşısından şefkatle bakarak şarabını dudaklarına götürdü. Dakota da onu taklit etti.

"Peki, Colorado'da seyahat etmeni gerektiren ne tür bir iş yapıyorsun?" Soruyu soran kişi Larry'di.

Dakota çok uzun zamandır ilk kez mesleğinden bahsetmemeyi düşündü. Geçimini sağlamak için yaptığı işten utanmıyordu, fakat bu tutucu insanlarla daha fazla bilgi paylaşımı yüzünden Eddy ailesi varlığından huzursuzluk duymaya başlayabilirdi.

Dakota kısa bir süre bekleyince onun adına Walt cevap verdi. "Dakota bir yazar."

Masa aniden sessizliğe büründü.

"Yayınlanmış kitabın var mı?" diye sordu Brenda.

Dakota gururunu geri kazanıp dikleşerek kaşığını aldı. "Evet."

"Ne yazıyorsun? Belki içimizden biri kitabını okumuştur." JoAnne'in sözlerinde biraz kötü niyet olabilirdi, fakat ses tonu başarısını en aza indiriyordu. Her kitap kan, ter ve gözyaşı doluydu... Özel hayatını aylarca olmasa bile haftalarca ihmal etmesi de cabasıydı.

"Bundan şüpheliyim," dedi Dakota.

Artık masadaki herkes ona bakıyordu.

JoAnne dikkatini çorbasına çevirdi. "Cesaretin kırılmasın. Birçok yazar okunmayan kitaplar yazar."

Dakota sol elini kucağında yumruk yapıp dilini ısırdı.

"Sözünü geri almak isteyebilirsin, anne," dedi Walt.

Dakota, Walt'a baktı, yüzündeki şeytani sırıtışı gördü. Başını salladı ve kaşığını çorbanın içine bırakıp elini Walt'un bacağına koydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sadece yazarların da diğer sanatçılar gibi olduklarını söylüyorum... Yıllarca çalışıyorlar ve asla gerçek anlamda bir kitle edinemiyorlar."

"Anne."

"Cesaretlendirmeye çalışıyorum, Walt."

"Dakota'nın cesaretlendirmene ihtiyacı yok. Güven bana."

Walt'un eli Dakota'nın bacağını okşuyordu, ikisi de gülümseyerek özel bir düşünceyi paylaşıyordu.

"Ne yazdın?" diye sordu Brenda.

Dakota sadece Walt'un kardeşine hitap ederek öne doğru eğildi. "Aşk romanları yazıyorum."

JoAnne kahkahayla güldü.

Walt ise kaşlarını çattı.

"Brenda o tür kitaplara bayılır."

Dakota bekledi...

Tepki Lily'den geldi. "Bekle! Sen Dakota Laurens misin?"

Lily'nin katı dış görünüşü yumuşadı ve gülümsemesi o gece ilk kez içtendi.

Brenda kaşığını sesli bir şıngırtıyla bıraktı. "Sen *o* Dakota mısın?"

❀

Kayıkhanedeki yemek sonrası içkiler, konuk evindeki yemek öncesi içkiler kadar eğlenceliydi. Dakota, Doktor Eddy ile eşinin, çocuklarının evlerinin dışında ne kadar çok eğlendiklerinden haberleri var mı acaba, diye merak etti.

"Annemin oracıkta düşüp bayılacağını sandım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Larry'nin yanakları kızarmıştı, Dakota kendi yanaklarının da aynı durumda olduğunu sanıyordu.

Tanrı biliyor ya o gece aylardır içmediği kadar çok içmişti.

"Lily karakterlerinin cinsel alışkanlıklarını araştırabilme kabiliyetin hakkında ayrıntıları sorup durduğunda kimin daha fazla şaşırdığından emin değilim, Phelpsler mi yoksa babam mı? Sakın bunun her zaman başına gelen bir şey olduğunu söyleme," dedi Brenda.

"Araştırma sorusu hemen hemen her röportajımda karşıma çıkar. Alıştım artık." Dakota, Walt'a sokulmuştu, Walt'un eli içtenlikle bacağının üstünde duruyordu. Onun dokunuşunun verdiği huzur Dakota'nın bütün gece gülümsemesini sağlamıştı. Lily'nin tüm alımıyla Walt'tan çok Dakota'yla ilgilendiği belli olunca Dakota rahatlamıştı ve akşamın geri kalanının keyfini çıkarmıştı. Walt'un babasının JoAnne kadar tutucu olmamasının da faydası dokunmuştu.

Brenda bir yastık aldı ve ağabeyine fırlattı. "Kız arkadaşının ünlü olduğunu neden söylemedin?"

Walt yastığa vurarak Dakota'ya baktı. Buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kardeşinin kız arkadaşının statüsü ile ilgili yorumunu düzeltmedi.

"Onunla şöhreti için çıkmıyorum."

Dakota başını eğdi, içkisini başına dikip, "Benimle cinsel araştırma için çıkıyor," dedi.

Larry'nin içkisi genzine kaçtı, Brenda ise kahkahayla güldü.

❀

Bir saat sonra, Dakota kayıkhanede makyajını temizliyordu, bir taraftan da yatakta uzanan Walt'la konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye sordu Dakota.

"Yalanları sevmem."

"Annen benden nefret diyor, ilkeleri gereği mi yoksa sebep ben miyim emin değilim."

"Şu 'ilkeleri gereği' sözünün ne anlama geldiğini hiç anlamamışımdır."

Dakota aynaya doğru eğildi, kirpiklerinden çıkmamakta ısrar eden rimel kalıntısını tuttu.

"Beni davet etmedi, sen de geldiğimi ona söylemedin. Sırf sana ayarlamak için davet ettiği onca genç, bekâr kadının yanında kendini aptal gibi hissedecek. JoAnne benden nefret ediyor ama umurumda değil."

"O kadar kötü biri değildir."

Dakota sustu, arkasına baktı, fakat kapının açısından dolayı Walt'un onu göremediğini biliyordu. Belki beyaz bir yalan Walt'un endişelerini gidermek için yerinde olurdu. "Belki sadece beni daha yakından tanıması gerekiyordur."

Yataktaki yaylar gıcırdadı ve Dakota devam etti. "Baban gece boyunca genellikle sessizdi. Bu normal mi?"

"Şey... hayır, aslında, çoğunlukla annem gibidir."

Walt'un sesindeki şey endişe miydi?

Dakota geri doğru eğildi, Walt'un yatağın yanında başını ellerinin arasına alarak oturduğunu gördü. "Sence baban iyi mi?"

"Bilmiyorum. Yıllardır gerçek anlamda hiç konuşmadık. Şeyden beri... "

Dakota bekledi, suyu açtı, dişlerini fırçalamaya başladı. "Neyden beri?"

"İşini devralmayacağımı söylediğimden beri." Walt sustu. "Konuşuyoruz, sadece ona hayatımda gerçekten ne yapmak istediğimi söylediğim zamandan önceki gibi değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota köpüklü suyun lavabonun giderinden akışını izledi, yüzünü durulayıp kuruladı. "Zor bir konuşma olmuştur." Kapı eşiğine geçip çerçeveye yaslandı. "İnsanın ebeveynlerini hayal kırıklığına uğratması zordur. Kaç yaşında olduğunun veya bunu neden yaptığının önemi yoktur. İçimizde onları daima memnun etmek isteyen bir parçamız bulunur."

Walt gülümseyerek döndü. "Yan dal olarak psikoloji mi okudun?"

Dakota başını salladı. "Psikoloji'ye Giriş üniversitede gördüğüm bir dersti. Hayat okulu ve insanları incelemek ise doğduğumdan beri yaptığım bir iş. Bir kitapta yarattığım her karakter zihnimde gerçektir. Bir aileleri, geçmişleri ve kurgu sayfalarında yaptıkları şeyleri yapmaları için onları güdüleyen sebepleri vardır. Doğduğumuz andan itibaren ebeveynlerimizi memnun etmemiz öğretilir. Acil serviste çalışan Doktor Eddy'den kardiyolojinin kitabını yazan Doktor Eddy'ye kadar." Kapıdan çekilip Walt'un oturduğu yatağın karşısına geçti. "Çoğumuzun ihtiyaçları ve istekleri aynıdır, sadece bu ihtiyaçları karşılama yöntemlerimiz farklıdır."

Walt yatağın karşısına uzanıp Dakota'nın elini yakaladı. "Zeki olduğumu düşündüğüm her seferde senin gibi biriyle tanışıyorum."

İltifatı Dakota'yı gülümsetti. "Ben insanları incelerim, Doktor... Sense sorunlarını düzeltirsin. Benim işim daha kolay."

Walt, Dakota'nın elini kaldırıp parmak uçlarını öptü ve banyoya yöneldi.

O, banyoda dolanırken Dakota ışıkları kararttı ve soyundu.

Walt'un banyo kapısının ardından, "Annemin senden nefret ettiğini sanmıyorum," dediğini duydu.

"Öyle mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Etmiyor... " Walt kapıyı açtı. "O—"

Dakota, erkekler hakkında bir iki şey bildiğini düşünmekten hoşlanırdı. Çıplaklık erkeklerin beklediği bir şey değildi. Asla. Küçük valizinde çok seksi iç çamaşırları vardı, fakat içinden onları giymek gelmiyordu.

Tepesinde dikilen adamın düşen çenesine ve kocaman gözlerine bakarak o gece için doğru kıyafet seçtiğini anladı.

"Bence konuşmayı bırakmalıyız—"

"Sakın!"

Dakota gülerek elini çıplak kalçasına koydu.

Birkaç metre öteden bile Walt'un gözlerinin koyulaştığını fark etti.

Walt, Dakota'nın vücudunu kendi bedeniyle örttüğünde konuşmaya hiç yer kalmamıştı.

❀

Walt, önceki günden kalan cinsel hazdan mı yoksa Dakota'yla yatakta geçirdiği saatlerce kesintisiz uykudan mı kaynaklandığından emin değildi, fakat enerji yüklü uyandı. Yoksa sebep anne babası mıydı... ki onun durumunda fark etmezdi.

Dakota geç saatlere kadar uyumayı seviyordu... belki önceki gece aldığı alkolün de biraz etkisi vardı. Her halükârda, Walt güneş doğarken uyandı ve kahve demledi.

İnce bir sis tabakasının gölün üstünden kalkmasını izlerken önceki akşam yaşananlar aklından geçti. Bunu özlemişti... gölde geçirdiği sakin zamanlar... Sadece kuşlarla beraber ve ara sıra onu rahatsız eden kız kardeşi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Brenda'yı düşünüp gülümsedi. İkisi nasıl olmuştu da bu kadar dayanıklı kalmıştı? Görünüşe göre anneleri de babaları da özgür iradelerini kırmaya hevesliydi, yine de ikisi de kendi yollarından gitmişti.

Dakota'nın ailesi nasıl insanlardı? Ona sahip çıkmışlar mıydı? Her fırsatta sorun mu çıkarmışlardı? Onu ve yetişkin bir kadın olarak aldığı kararları kabullenirler miydi yoksa her defasında ona karşı mı çıkarlardı?

Walt bilmek istiyordu. Uzun süredir ilk kez gerçekten bilmek istiyordu.

"Hey!"

Brenda göl kenarında yürüyordu ve el salladı.

Walt arkasına baktı, Dakota'nın biraz daha uyuyacağını düşünerek kardeşinin yanına gitti.

"Bakıyorum da hâlâ erkencisin," dedi kardeşine.

"Larry sekize kadar uyumaya devam ediyor. Günün yarısı geçiyor."

Walt güldü, kolunu kardeşinin omuzlarına doladı. "Evlilik hayatı sana yarıyor."

Brenda onu kalçasıyla itti. "Flört hayatı da sana yarıyor."

Walt gülümsedi.

"Dakota'dan hoşlandım."

"Ben de hoşlanıyorum."

"Uzun süredir mi çıkıyorsunuz?"

Walt göle baktı, ne kadarını söylemesi gerektiğini merak etti. "Uzunu tanımla."

Brenda gülerek dik dik bakmamaya çalıştı.

"Doğrusuna bakarsan o kadar yoğunuz ki bu hafta sonuna kadar birlikte çok fazla vakit geçiremedik."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kız kardeşi ceketine sarılarak sabah ayazından korundu. "İkinize bakınca birbirinizi aylardır tanıyormuşsunuz gibi geliyor."

Evet, Walt da aynı fikirdeydi.

"Hayatına devam etmen beni mutlu ediyor," dedi Brenda.

Gerçekten yaptığı bu muydu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onuncu Bölüm

Dakota, Eddy ailesinin partiyi tüm hafta sonu boyunca devam ettirip ettirmeyeceğinden emin olmadığı için yanına birden fazla gece elbisesi almıştı.

Mütevazı bir dekoltesi bulunan pulsuz, gümüş rengi bir elbise giydi. Elbisenin parıltısından zenginlik ve asalet akıyordu ve JoAnne partiye uygun olmadığını ima bile edemezdi.

Kalabalığın arasında ilerledikleri sırada Walt, "Vanderbilt'ten uzak dur," diye uyardı. "Hasta herifin tekidir."

"Buralarda burnunu çeken tek kişi o değil, Doktor. Bir doktorun partisine hasta olarak gelmek herhalde olağan bir durumdur."

Konuklar gelmeye devam ediyordu ve ana oturma odası çoktan dolmuştu. Siyah papyonlu garsonların bazıları aperatif tepsilerini tutarken diğerleri şampanya taşıyordu.

Önceki akşam alkolden nasibini bolca alan Dakota içmeye hevesli değildi. Elindeki kadehi bir saatten uzun süredir tutuyordu ve sadece bir parmak kadarını içmişti.

"Lanet olsun, Walt. Annen hasta insanları çağırmaması gerektiğini bilmiyor mu?" Walt'un büyükbabası, orijinal Doktor Walter Eddy, yaşlı olduğu kadar dinçti de. Neredeyse seksen üç yaşında olmasına rağmen gözleri keskindi ve elleri çok hızlıydı.

"Sanırım bilmiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gittiğin onca tuhaf yerden sonra bağışıklık kazanmış olmalısın. Seni hasta ediyor mu?" diye sordu ve Dakota'ya göz kırptı.

"Hasta olmadım... hayır."

Adam durmadan konuşuyordu. "Ona zaman ver. Acil serviste çalışmak herkesi zaman zaman hasta eder. Kalbin iyi tarafı. Bulaşıcı değildir."

Görünüşe göre bir numaralı Doktor Walter Eddy, en genç Doktor Eddy'nin aile mesleğine katılması konusunda nutuk çekmeyi bırakmamıştı.

"Yine de bir süre sonra çok sıkıcı oluyor," dedi büyükbaba Doktor Eddy.

Belki de bırakmıştır.

"Seksi kitaplar yazdığını duydum."

Dakota'nın cevap verecek vakti olmadı.

"Kalbi cidden hızlandırıyor olmalı."

Dakota, Walt'a döndü, kalçasında bir el hissedince sıçradı. Arkasını döndüğünde büyükbaba Eddy'nin uzaklaştığını gördü.

Walt büyükbabasına gülerken Dakota, "Az önce kalçamı avuçladı," diye fısıldadı.

Walt'un kahkahası zayıfladı. "Öyle bir şey yapmadı."

Dakota başını eğdi. "Yalan mı söylüyorum?" Sonra da güldü.

Büyükbaba Eddy çoktan başka bir genç kadına asılmaya başlamıştı.

"Daha sonra gününü gösteririm."

"Büyükbabanın bu ailenin en büyük atası olduğuna inanamıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt omuz silkti. "Onu büyükannem dizginlerdi. Büyükannem ölünce işi babam devraldı."

"Ne zaman oldu bu?"

"On altı yıl önceydi... sanırım. Üstünden çok uzun zaman geçti."

"Walter?" Arkalarından biri seslendi.

Dakota gece boyunca yüzüne yapışmış olan tebessümünü takındı. Ancak Walt'un yüzü bozuldu.

Walt arkasını döndü, sesi yavandı. "Bayan Adams."

Kucaklaşmadılar, el bile sıkışmadılar.

Bayan Adams, Dakota'ya büyük bir ilgi gösterdi. Kadının bakışı Dakota'nın üzerinde yavaşça dolanarak onu gözleriyle resmen soydu. Dakota farkına varmadan Walt'a yaklaştı. Ancak Walt, Dakota'nın damarlarında hafif bir güvensizlik duygusu yaratacak kadar uzakta kaldı.

"Geleceğini sanmıyorduk," dedi Bayan Adams.

Dakota gerçekleşecek gibi görünmeyen bir tanıştırma için bekliyordu.

Walt içkisini yanlarındaki bir masaya bırakıp geri çekildi.

Saniyeler yavaşça geçerken gerilim de hızla tırmanıyordu.

Dakota kalabalığın arasında hoş bir yüz aradı, yakınlarda Brenda'yı gördü ve onlara katılması için bakışlarıyla yalvardı.

Bayan Adams'ın yanına bir adam geldi, bakışları samimiyetten uzaktı.

Walt ellerini yumruk yapmaya başlayınca Dakota içkisini bırakıp elini Walt'un sırtına koydu.

Adam irkildi, Dakota da elini çekip geriledi.

Bayan Adams bakışlarını Dakota'ya dikti. "Vivian'ımıza hiç benzemiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Brenda yanlarına gelerek gülümsedi. "Merhaba, Harriett."

Kadın kaşlarını çattı.

Dakota neler olduğundan emin değildi, fakat Walt'u daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti. Ebeveynleri bile onu karşısındaki çift kadar huzursuz etmemişti.

Bayan Adams derin bir nefes aldı, yanındaki adama döndü. "İzin isteyip gitmeliyiz."

Uzaklaşmaya başladıkları sırada Walt seslendi. "Lee?"

Bayan Adams'a eşlik eden adam dudağını büktü. "Sana söyleyecek sözümüz yok."

Walt'un içindeki bir şeyler söndü, omuzları düştü, tebessümü dudaklarını terk etti.

Bir an için kimse tek kelime etmedi. Walt kıpırdamadan duruyordu, Brenda ise ağabeyine bakıyordu.

Dakota bekledi.

"Bu çok çirkindi," dedi Brenda sonunda. "Annemin onları neden davet ettiğini bilmiyorum."

"Önemli değil, Brenda."

"Önemli. Nasıl sonuçlanacağını bilmeliydiler."

Dakota araya girdi, az önce yaşananları ve bunun Walt'u neden bu kadar çok etkilediğini öğrenmek istiyordu. "Kimdi onlar?"

Brenda, Dakota'ya kısaca bakıp dikkatini ağabeyine geri çevirdi. "Vivian'ın annesi ve babası."

Dakota'nın yapmacık tebessümü soldu. Midesine bir kaya oturduğunu hissetti. "Vivian kim?"

"Walt'un merhum karısı."

Merhum... nesi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakota, Brenda'nın söylediklerini hemen anlayamadı. Walt'un gözleri Dakota'nın bakışıyla buluştuğunda ve Dakota onun gözlerini örten buz tabakasını görünce anladı.

Walt bir duldu.

Stresli zamanlarda insanın başının uğuldaması tuhaf bir şeydi. Lee'nin ayrılışı eski dostları ikiye ayırdı, gerçeği bilenler ve sadece tahminde bulunanlar. İzleyenlerin çoğunun gerçekte ne olduğuna ve nedenine dair en ufak fikri yoktu.

Walt'un başı zonklamaya başladı.

"Walt?" Dakota'nın elini kolunda hissetti. Gözlerinde büyük bir soru gizliydi ama ona Vivian'dan bahsetmenin ne yeri ne de zamanıydı. Walt bu konuyu hiç açmamayı ummuştu.

"Buna şahit olduğun için... üzgünüm," dedi Walt.

Dakota başını eğdi. "Küçük bir aile dramı mı?"

"İşte buradasınız." Anneleri arkalarından yaklaştı ve Brenda kadının üstüne atladı.

"Nasıl yaparsın, anne?"

JoAnne iyice yaklaşıp sesini alçalttı. "Harriett ile Lee az önce ayrıldı. Onlara ne söyledin de gittiler?"

Walt arka dişlerini öylesine sıktı ki Dakota dişlerinin kırılacağını sandı. "Sadakatin parmak ısırtıyor."

Dakota, Walt'un kolunu sıkıp annesine baktı. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var. İzninizle, JoAnne."

Dakota'nın Walt'u dışarı çıkarması muhtemelen iyi bir şeydi.

Brenda ile annesini bakışırken bırakıp serin havaya çıktıklarında Walt kafese kapatılmış bir hayvana benziyordu. Göle ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kan arka verandaya vardıkları gibi Walt Dakota'dan uzaklaştı. Ay ışığı gölün üzerinde pırlanta taneleri gibi parıldıyordu... içi alt üst olmasaydı Walt bu manzaradan zevk alabilirdi.

Dakota devasa tahta sütuna yaslandı, gözleri Walt'u izliyordu.

"Tıp fakültesinde son senesiydi," dedi Walt.

Dakota elini kaldırdı. "Açıklamak zorunda değilsin."

Walt, Dakota'nın bu özelliğini sevdiğine karar verdi. Eğer az önce Dakota'nın bir dul olduğunu öğrenmiş olsaydı milyonlarca sorusu olurdu. Ayrıca, Walt bu konu hakkında hiç konuşmazdı, fakat Vivian'ın annesi ve babasıyla yüzleşmek ayrıntıları gün yüzüne çıkarmıştı.

"Bense bir yıldır asistandım. Aynı kasabada büyümüştük, fakat tıp fakültesine kadar birbirimizi fark etmemiştik. Zekiydi... komikti." Walt, Dakota'ya baktı ve yapmacık tebessümünün belirmeye başladığını fark etti. "Bunu duymak istemiyorsun."

Dakota'nın bakışları yumuşadı. "Hayır. İstiyorum... lütfen."

Walt korkuluktan uzaklaştı, konuşurken göle bakıyordu. "Ara sıra görüşürdük. Ciddi bir şey değildi... daha ziyade evi özlediğimizde veya tanıdık bir yüze ihtiyaç duyduğumuzda birbirimizin yoldaşlığını kabul ederdik."

"Peki, ne değişti de evlendiniz?"

Walt hafızasının derinlerinde Vivian'ın puslu görüntüsünü gördü. "Asistanlığımın birinci yılının dört ayı geride kalmıştı. Tanrım, yorgundum... çok yorgundum. Flört etmek istemiyordum, vaktim yoktu. Vivian da benim kadar yorgundu. Tıp fakültesindeki son senesini tamamlamaya çabalıyordu. Anlayamıyordum. Her zaman çok enerji dolu olurdu." Walt şakağını ovaladı. Tüm o bitkinliği daha dünmüş gibi yeniden hissediyordu. "Belirtilerini görmezden geldi... bana söylemedi." Walt

BELONGS TO KAKTUS TEAM

elini saçlarında gezdirdi. "İleri evre pankreas kanseri vardı. Acil servise bir kez gitmesi... tek gidişiyle ikimiz de öğrendik."

"Ah, Walt, çok üzüldüm."

"Ameliyat olmayı seçti... ardından kemoterapi alacaktı. Yeni ilaçlar vardı. Ama korkuyordu. Sanki biliyordu." Öleceğini biliyordu.

"Ne oldu?" Dakota'nın sesi yumuşaktı, endişeliydi.

"Lee ve Harriett doktor değiller. Birinin artık gitmesine izin verme vakti geldiğinde bunun olması gerektiğini anlamıyorlar. Vivian onların tek çocuğuydu. Fakat, Vivian hayatını uzatmak ve etrafındakilere acı çektirmek istemiyordu. Kocası olarak, o yapamayacak duruma gelirse onun adına kararlar verebilirdim. O yüzden ameliyata girmeden önce gizlice evlendik." Walt sulh hâkimini, hastane lobisinden aldığı bir buket yapay çiçekle gülümsemeye çalışmalarını hatırladı.

"Ameliyat iyi geçti, en azından öyle düşünüyorlardı. Hastaların çok az kısmı anesteziden uyanamaz. Viv ağır bir felç geçirdi. Belki de pes etmişti. Sorun şu ki nefes almaya devam ediyordu ve besleme sondalarını, onu yapay olarak hayatta tutan her şeyi reddetmek zorunda kaldım. Ameliyata girmeden önce her şeyi yazmıştı, fakat Lee ve Harriett... gitmesine izin vermek istemiyordu."

Walt başını kaldırıp baktığında Dakota'nın yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördü.

Bu hikâye canını çok yaksa da anlatmak yıllardır olmadığı kadar kolay gelmişti. Aslına bakılırsa çok az kişiye anlatmıştı.

Dakota yavaşça yanına geldi, elini yanağına koydu. "Vivian şanslı bir kadınmış."

Walt güldü. "Yirmi yedinci doğum gününden önce öldü."

"Seninle de sensiz de sonuç aynı olacaktı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt derin bir nefes aldı, nefesini yavaşça verdi. Evin içinden gelen sesler artarak dikkatlerini çekti.

Dakota elini Walt'un koluna indirerek başıyla gölü işaret etti. "Hadi buradan kaçalım. Larry kayıkhanede harika bir viski bıraktı."

Walt bir an için babasını düşündü... sonra annesinin Viv'in ailesiyle arasında geçenleri bildiği halde Adams ailesini partiye çağırdığını hatırladı.

"Bir şişe Crown iyi gelebilir."

Güneş ışığı gölün üzerine yayılırken Walt'un gözlerini kamaştırdı. Gözlerini açar açmaz geri kapattı. Ağzındaki macunumsu tabakaya, zonklayan başı da eklenince neden sık sık içmediğini hatırladı.

"Dakota?" diye homurdandı. Dakota yatakta değildi. Yatağa yayılmış olmasından anlayabiliyordu.

Pencereye sırtını dönüp tek gözünü araladı. Bir kez daha cızırtılı bir sesle Dakota'ya seslendi, sesi bu kez daha yüksek çıkmıştı.

"Ben de damar yolu açmaya başlamalı mıyım diye merak ediyordum." Babasının sesi onu şaşırttı.

Walt gözlerini tekrar kapattı.

Gözlerini açtığında babası yatak odasının kapı eşiğinde duruyordu. "Berbat görünüyorsun, oğlum."

"Hissettiğim gibi göründüğümü bilmek güzel."

Babası odaya girdi, yatağın yanına yoğun kıvamlı, yeşil bir sıvı bıraktı. "Akşamdan kalmışlığın en iyi ilacı hâlâ budur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt ayaklarını yatağın üzerinden itti ve bedenindeki tüm hareket durmuş olmasına rağmen başının dönmeye devam etmesine küfretti.

Babası gülüyordu.

Walt bardağı kaldırıp kokladı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Buna ihtiyaç duymayalı yıllar oluyor ama işe yarar."

Yeşil içilebilecek bir renk değildi, üstüne üstlük bu içecek tanecikliydi ve içinde kim bilir ne varsa kireç gibi parçacıkları ve birazcık viski vardı. Walt bardağı sonuna kadar içene dek malzemelerden sadece viskiyi çıkarabildi. Elinin tersiyle dudaklarını sildi ve içeceği midesinde tutmaya çabaladı.

"Bir dahaki sefere damar yolu istiyorum," dedi babasına.

Yatak babasının ağırlığıyla çöktü. "Brenda dün gece olanları anlattı."

Walt inlememeye çalıştı. Bir evladın babasının yanında öyle bir ses çıkarması hiç yakışık almazdı.

"Son birkaç yılda Adams ailesini defalarca davet ettik. Bir kez bile gelmediler."

"Vivian'ın ölümünden beni sorumlu tutuyorlar."

"Çok mantıksız. Çocuklarını kaybettiler, evreni suçlamaları gerekirdi."

Walt gözlerini babasına çevirdiğinde pencereden sızan ışık gözlerini eskisi kadar almıyordu. Son bir yılda babasının birkaç kırışığı daha olmuştu. Saçlarında birkaç tane daha gri saç tutamı vardı. Babasının sesindeki nezaket ise yeni bir şeydi. "Genellikle canıma okursun, baba. Bana yerimi hatırlatırsın. Neler oluyor?"

Babası somurttu, iki elini de dizlerine koydu. "Giderek gençleşmiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt nutkun başlamasını bekliyordu.

Başlamadı.

"Seni yeterince sık göremiyorum. Bazen nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Kaliforniya'da yaşıyorum."

"Ülke dışına yaptığın seyahatlerden bahsediyorum."

"Çoğu ebeveyn yetişkin çocuklarının nerede olduğunu bilmez. O konuda yalnız değilsin."

Babası yataktan kalktı, perdeleri sonuna kadar açtı. Şaşırtıcıydı ama güneş yakmıyordu ve Walt başının artık dönmediğini fark etti. Boş bardağa baktı, içtiği sıvının berbat tadı hâlâ dilindeydi.

"Hangi baba, çocuğunun yakınında yaşamasını istemez ki?"

"Buradayken yaptığımız tek şey seçimlerim yüzünden tartışmakken yakında kalmak çok zor."

"Ben-ben biliyorum. Deniyorum." Babası gözlerine baktı ve öylece kaldı.

Bu iyiydi. Zamanlama tuhaftı ama sonuç güzeldi. "Dakota nerede?"

Babasının yüzüne yayılan tebessüm Walt'un yıllardır görmediği kadar samimiydi. "Kardeşinle ilaç almaya kasabaya gitti."

"Hasta mı?"

Babası tavana baktı. "Bakayım tam sözlerini hatırlayabilecek miyim? 'Doktor Eddy,' dedi, 'oğlunuz dün geceki içki sefasından dolayı uyanamadığından ve ondan isteyemeyeceğimden dolayı benim için siz bir reçete yazmak zorunda kalacaksınız.'"

"Ne için?"

"Anlaşılan kız arkadaşın mesane iltihabıyla uyanmış."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt omuzlarının düştüğünü hissetti. İdrar yolu enfeksiyonları yaygın bir sorundu ve endişelenecek bir şey yoktu. Yine de suç ondaydı. *Balayı mesane iltihabı* terimi cinsel açıdan aşırı aktif olan hastalardan geliyordu. Dakota'yla son birkaç gündür kaç kez çıplak kalmayı başardıkları düşünülürse hiç şaşırmamıştı.

"Ondan hoşlandım."

"Sadece çıkıyoruz, baba."

"Yine de ondan hoşlandım. Hediyeyi almasında ona yardım ettin mi?"

Walt eliyle çenesindeki kirli sakalını ovaladı. "Hediye mi?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Walter kapıya ilerledi. "Bana İç Savaş'tan kalma bir stetoskop verdi. Çok düşünceli."

Walt kendini gülümserken buldu. "Baba?"

"Efendim?"

"O şeyin içinde ne vardı?" Başıyla boş yeşil bardağı işaret etti.

"Malzemeleri sana e-posta atarım. Hâlâ işe yaradığını görmek güzel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

Dakota klavyesinin üzerinden uzanıp telefonu aldı. Ahizeyi omzuyla çenesinin arasına sıkıştırdı. "Selam."

"Telefonu hep bu şekilde mi açarsın?"

Yazdığı cümleyi bitirdi ve koltuğuna yaslandı. "Doktor... Araman ne hoş."

Colorado'dan döndüklerinden beri Walt onu iki kez aramıştı ve döneli daha üç gün olmuştu. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyiyim. Bolca su, antibiyotikler... İyiyim."

"Mükemmel." Walt'un sesi dinlenmiş geliyordu, önceki gece vardiyasından sonra aradığında olduğundan çok daha iyiydi. "Seni bir mola vermeye ikna edebilir miyim?"

Dakota ekranda yanıp sönen imlece baktı. Kelime sayısı şimdiden on bini geçmişti. Yeni kitabının giriş sahnesi zihninde bir film şeridi gibi akmıştı ve artık kâğıda işlenmişti, fırtınadan sonraki nehir suyu gibi çağlayarak akıyordu.

"Yemek diyorum, mikrodalgada ısıtılan türden şeyler değil," diye önerdi Walt.

"Yemek pişirebiliyor musun?"

"Hayır. Aslında, makarna ama aklımdaki bu değildi."

Dakota sesini alçalttı. "Aklında ne var, Doktor?"

"Otuz dakika içinde orada olacağım."

"Bekle... O sürede gelemeyecek kadar uzakta yaşıyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır cevabını kabul etmeyecektim zaten."

Dakota birkaç tuşa bastı, dosyasını kaydetti ve bilgisayarını kapattı. "Çok baskıcı. Bence son derece seksi."

Walt güldü. "Aslında, bu kitap işi yürümezse telefonda seks operatörlüğü için en kuvvetli aday olurdun."

"Olurdum, öyle mi? Telefon seksi hakkında sen ne biliyorsun ki?"

Sessizlik oldu ve Dakota gırtlağından ses çıkararak güldü.

"Otuz dakika."

Dakota duş aldı, düzgün görünecek kadar makyaj yaptı ve saçını kuruttu. Yirmi beş dakika sonra Walt'a kapıyı açtığında tek parça bir iç çamaşırı giymişti ve gülümsüyordu.

Walt daha içeri girmeden poşetlerdeki yemeklerin kokusu Dakota'nın dikkati çekti. Walt içeri girdi, kapıyı arkasından çarparak kapattı ve Dakota'nın tadına bakmaya başladı. Dudakları, kolları birbirine girmişti; kıyafetlerini çıkararak birbirlerine uzanırken Dakota onu yatak odasına sürükledi.

Daha sonra, Dakota'nın yatağının üzerine serdikleri yemek kutularındakileri yemeye başladılar. "Çin yemeği sevdiğimi nereden bildin?"

Walt, "Çin yemeğini herkes sever," diyerek çatalını kızarmış pilava batırdı.

"Utanç verici. Tüm bu tuz, yağ."

"O yüzden herkes buna bayılıyor." Walt öne doğru eğilerek Dakota'nın çıplak göğsündeki bir pirinç tanesini yaladı. "Çıplak yemek. Hoşuma gitti." Walt yapış yapış parmağını Dakota'nın meme ucunda gezdirdi ve meme ucu büzüşürken Dakota'yı inletti.

Walt geri çekilip ağzını biraz daha portakallı tavukla doldururken Dakota, "Hani bilmesem," dedi. "Bunun uydurma kılıflı bir seks araması olduğunu düşünürdüm."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt kaşlarını kaldırdı ve ağzındakileri abartılı şekilde çiğnedi. Yutkunduktan sonra çatalını tekrar doldurdu. "Kapıyı iç çamaşırlarıyla açan sensin."

"Beş dakika erken geldiğini ve henüz giyinmemiş olduğumu söyleyebilirdim."

"Söyleyebilirdin. Ama yalan söylüyor olurdun."

Dakota, Walt'un yemek kutusuna uzandı, çıplak parmaklarıyla bir parça tavuk alıp tavuğu ağzına attı.

Dakota meme ucu iyiliğini ödeyerek parmaklarını sosa batırdı. Parmaklarını Walt'un göğsünde gezdirip bacaklarına kadar indirdi. Tepki veren erkekliğine uzanmadan önce Walt'un gözlerine baktı. "Yalan söylüyor olurdum."

Dakota'nın dili Walt'un göğsünden aşağı doğru yavaşça kayarken keskin bir tat alıyordu. Yemekli seks... Dakota daha önce bu konuda yazmıştı, kremşantiyle en az iki kez eğlenceli anlar yaşamıştı ama ya Çin yemeği?

"Tanrım... "

Walt'un kalçalarına gelince durdu, baseninin gövdesiyle buluştuğu yere döktüğü sosu yaladı.

"Sanırım bir noktayı kaçırmışım," diyerek dudaklarıyla sosu buldu ve tenini yaladı.

Walt'un tadı çok güzeldi, erkekliği ağzını dolduruyordu. Adamın dudaklarından bir inilti kaçtı. Dakota onu ağzına alırken Walt ise kadının yanağını okşuyordu. Dakota başını kaldırdığında Walt'un onu izlediğini gördü.

Kalbi duracak gibi oldu, adamın yakıcı bakışları içine işledi. Walt, Dakota'yı kaldırıp yemek kutularını komodine koydu.

Dudakları buluştuğunda zencefil ve baharat kokuları birbirine karıştı, Dakota arkaya doğru yaslanıp Walt'u içine aldı. Walt ilk geldiğindeki sevişmelerinin aksine bu seferki sevişmeleri yavaştı, hesaplıydı ve biraz üzücüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakota kalbinin Walt'un dünyasına biraz daha kaydığını hissetti. Onun dünyası tehlikeliydi... Yoğun çalışma saatleriyle doluydu ve bekâr olmayı gerektiriyordu. Ancak Walt, onun adını haykırarak içine sayamayacağı kadar çok kez girerken Dakota, Walt'u onsuz düşünemiyordu. Dahası, kendi dünyasında da Walt'un olmadığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Dakota'nın boşalması ayak parmaklarında başlayıp içinde yanan yavaş bir yaylım ateşi gibiydi.

Walt, Dakota'nın üstüne yığıldı, solukları kadının solukları kadar hızlıydı.

"Çin yemeğine bir daha asla aynı gözle bakamayacağım."

Dakota güldü, Walt'un göğsünün kahkahayla gümbürdeyerek üstünden kayarak indiğini hissetti.

Walt gözlerini açtığında yatak boştu. Yatakta Dakota'nın yattığı taraf soğuktu ve dışarısı hâlâ karanlıktı.

Walt iç çamaşırını bulup giyerek odadan çıktı.

Dakota'yı kütüphane ofisinde loş ışıkta otururken buldu, bilgisayarında kısık sesle çalan bir radyo kanalı açıktı. Dakota gülüyordu ve tuşlara Walt'un kimsede görmediği kadar hızlı basıyordu. "Tam bir cadısın. Sevdim." Dakota yazmaya devam etti, masasındaki su şişesine uzanıp birkaç yudum içecek kadar durdu ve parmakları klavyeye geri döndü. Walt daha önce onu çalışırken görmemişti ve ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Yazmak, tamam, fakat düşünceler zihninden akıp sayfalara geçerken yaşadığı heyecan... Hayır, Walt bunu beklemiyordu. Nedense Dakota'nın sessizlik içinde, tüm dikkatini sayfaya vererek yazacağını düşünmüştü... Ne var ki Dakota hayatının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diğer her alanında hareketli biriydi. Walt hiç şaşırmamalıydı, yine de şaşırmıştı.

Dakota aklında her ne varsa yazıya dökmeyi bitirip arkasına yaslandı.

İşte o anda Walt'u fark etti.

"Ah... Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Sanırım pilav yüzünden olabilir."

Dakota esneyerek gözlerini ovaladı. Gözü duvardaki saate kaydı, Walt o zaman saatin kaç olduğunu fark etti. Sabahın üçüydü. "Gelmiş geçmiş en erken kalkan kişi misin, yoksa sadece geç saatlere kadar çalışıyor musun, emin olamadım."

"Bir saat önce uyandım ve tekrar uyuyamadım. Sonra da aklıma parlak bir fikir geldi."

Walt çalışma masasına gitti, parlak ekrana baktı. "Okuyabilir miyim?"

Dakota, fareye tıklayarak Word programını kenar çubuğuna aldı. "Bitmeden olmaz."

Walt güldü. "Yani böyle mi olacak?"

"Evet. Şu anda kaba, dağınık. Düzeltmeler yapıldıktan sonra okuyabilirsin."

Walt parmaklarını Dakota'nın siyah saçlarına geçirdi ve sırtına doğru indirdi.

Dakota başını arkaya eğerek gözlerini kapattı.

"Yatağa geliyor musun?"

Walt'un dil dökmesine gerek kalmadı. Kadının aklında her ne varsa yazdığı bir saat boyunca şekil almış olmalıydı. Walt onu kollarına aldığında uykuya dalarken soluklarının sakinleştiğini duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uyanık kalıp duvardaki gölgeleri izleme sırası Walt'taydı. Bunu özlemişti. Tek gecelik bir ilişki veya ara sıra görüştüğü bir sevgili genellikle bütün geceyi ve hafta sonlarını birlikte geçirmekle sonuçlanmazdı. Dakota farklıydı. Walt'un kendine karşı dürüst olması gerekirse bu durum onu korkutuyordu. Dakota'nın hayata mantıklı yaklaşımı, mizah duygusu, bağımsızlığı... Çin yemeğini erotik bir şeye dönüştürebilme yeteneği... Yüce Tanrım, Walt bunu beklemiyordu. Gözleri kapanmaya ve zihni açılmaya başladı. Gülümsedi, içinde yıllardır bu kadar iyi hissetmeyen bir yer vardı.

Mary kahvesini sıkıca tutuyordu, gözlerini kocaman açmıştı ve dedikodular için hazırdı. "Arabasını bu hafta iki kez gördüm ve sen en az bir kez evde yoktun."

"Beni mi gözetliyorsun?" Dakota fincanına biraz daha Java kahvesi koyup oturdu.

"Senden dinleyip kendim yaşamış gibi oluyorum. Kıskanıyorum, o yüzden ayrıntılar lütfen, bebeğim."

Ayrıntılar... Ayrıntı mı vardı ki? "Bir doktordan bekleyeceğim gibi biri değil. İddiaya varım, istediğinde çok ciddi olabilir, fakat hikâyelerinin çoğu çok komik."

"İşteki günlük hayatını hayal bile edemiyorum. Zor olmalı."

"Öyleyse de hiç belli etmiyor. Anlattığı bazı şeyler midemi alt üst ediyor ama Walt bunlardan süpermarkette dolanmayı tasvir ediyormuş gibi bahsediyor."

"Merhum karısı hakkında başka bir şey söyledi mi?"

Dakota Colorado'dan döndüğünde bu konuyu Mary ile paylaşmıştı. "Tek kelime etmedi. Ara sıra bana dik dik bakıyor ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ona ne düşündüğünü sormak istiyorum. Bilirsin... Karısı nasıl biriydi, ölümünden sonra neler yaşadı? Ama yapamıyorum. Öğrenmek istiyorum ama soramıyorum."

"Sence ona âşık mıydı?"

"Sanırım öyleymiş. Ona âşık olmayabilir ama ölürken iyi bakıldığından emin olacak kadar çok değer veriyormuş."

Mary parmaklarını kahve fincanının üstündeki yazılarda gezdirdi. "Peki, sence ilişkiniz ne tarafa doğru yol alıyor?"

"Lütfen, Mary. Çıkmaya başlayalı daha ne kadar oldu ki, iki ay mı?" Aslında bu soruyu Dakota da kendine sormuştu. Walt'la hayatları farklıydı, yine de aynı odada bulunduklarında aynı hayatı sürdürüyorlarmış gibi geliyordu.

"Haklısın. İki ay evliliği düşünmek için çok kısa bir süre. Fakat üç aydan sonra bu konuyu tekrar konuşacağız."

"Üç ayın olayı ne?"

"Üç ay flörtün balayı dönemidir. En iyi yüzünü gösterirsin, sinir bozucu alışkanlıklarını göstermezsin. Muhtemelen henüz kavga etmemişsinizdir... Etmediniz, değil mi?"

"Şok tabancası sayılır mı?"

Mary gülümsedi. "Hayır."

"Onu göle itmem?"

"O sadece oynaşmaydı. Büyük bir anlaşmazlığı kastediyorum."

Dakota başını salladı. "Hayır. Cadı annesi bile aramızı bozamadı."

"Dayanamadığın sinir bozucu bir alışkanlığı var mı?"

Var mıydı? "Her şeyi savsaklıyor."

"Bu sinir bozucu olabilir. Ayrıca hepimiz senin nasıl da A tipi* biri olduğunu biliyoruz."

* A tipi kişilik yapısına sahip insanlar tez canlıdır, başarı odaklıdır, rekabetçidir, yüksek kaygı düzeyine sahiptir, o yüzden kalp sorunları ve hipertansiyon yaşamaya meyillidir.–*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"A tipi değilim."

Mary ayağa kalktı, Dakota'nın kilerine gidip kapıyı açtı. İçeride ona en az altı ay yetecek kadar erzak vardı. Konserve kutularının hepsi tek hizaydı, kuru gıdalar her yeni alımda baştan sıralanmıştı. Süt tozu her iki ayda bir yenileniyordu... ve su şişeleri... "Ah, kahretsin. A tipiyim."

"İddiaya varım Walt bu alışkanlığını bilmiyordur."

"Kıyamet istifçiliği yaptığımı biliyor."

"Muhtemelen şirin bir şey olduğunu düşünüyordur. Şimdilik."

Dakota yüzündeki tebessümün düştüğünü hissetti. "Yani üç ay sonra bundan nefret mi edecek?"

Sırf Walt'u memnun etmek için kileri dağıtma düşüncesi, Dakota'nın üzerine ince bir öfke perdesi gibi indi.

"Nefret etmeyebilir, fakat önümüzdeki aya kadar bu konuda tek bir olumsuz kelime söylemeyecektir," dedi Mary. "Ayrıca ağırdan alması senin için önemli bir şeyi savsaklamadığı sürece bir sorun sayılmaz. İşte o zaman kavga çıkar."

"Aman Tanrım, Mary. Sanki hemen ayrılmalıymışız ve sorun çıkmasını engellemeliymişiz gibi geliyor."

"Hemen atlama. Nasıl kavga ettiğiniz aslında nasıl anlaştığınızı gösterecektir. Seks ateşliyken ve ikiniz de birbirinizi keşfederken anlaşmak kolaydır. Terslikler," Mary parmağını Dakota'ya doğru uzattı, "işte o zaman ilişkinin asıl yüzünü görürsün."

Acaba ilk kavgamızın konusu ne olacak? Neden burada oturup kahvesini yudumlayarak henüz gerçekleşmemiş bir tartışma için endişeleniyordu? "Bana psikanaliz uyguluyormuşsun gibi hissediyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary sırıttı, kahve fincanının üzerinden konuştu. "Yaptım zaten. Faturan çoktan postaya verildi."

❀

Walt eldivenleri takmıştı ve travma odasındaydı, hastane üniformasını tamamen örten bir önlük giyiyordu. Teknisyenlerden birinin, ambulansın bir hasta getirdiğini anons ettiğini duymuştu. Kadının otuzlu yaşların başında olduğunu, otobanda kullandığı arabadan dışarı fırladığını biliyordu. Bilinçsizdi ve ciddi solunum sıkıntısı yaşıyordu. İlk yardım teknisyenleri acil servise gelirken kadının boğazını kanül ile delerek oksijen vermişti.

"Dr. Meeks ne zaman aşağıya gelir?" Chuck Meeks travma cerrahıydı. Chuck elinden gelen onarımı yapabilmek için kadını ameliyata almadan önce Walt'la ikisi hastayı stabil duruma getirmek için birlikte çalışacaktı.

"Beş dakika, belki daha çabuk."

Gayet uygun.

Sağlık teknisyenleri sedyeyi odaya getirirken Walt itfaiyeci botlarının tanıdık hışırtısını duydu. Solunum maskesindeki balonda hastaya solunum sağlayan bir teknisyen vardı. İki teknisyen de sedyenin itilmesine yardım ediyordu. Acil servis sedyesinin yanına sıralanıp hastanın sedyeye naklini ayarlamaya başladılar, bu sırada içlerinden biri hastanın durumu hakkında bilgi veriyordu. Ancak Walt yataktaki kadına baktığı anda adamı duymakta zorlanmaya başladı. Kadının siyah saçları kana bulanmıştı, yüzü bembeyazdı, yanaklarında kesikler vardı ve dolgun dudakları solunum tüpünü sarıyordu.

Dakota'ya benziyordu. Walt'un boş zamanlarını birlikte geçirdiği kadın değildi, fakat bu kadın Dakota'nın kız kardeşi olabilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Olay mahallinde bilinçsizdi ve bir görgü tanığı kalp masajı yapıyordu. Gittiğimizde nabız belirledik. Kan basıncı düşüyor, seksene kırk iki, nabız 132, ara sıra Prematüre Ventriküler Kompleks gözlemleniyor."

Hasta sedyeye alındığında Walt devreye girdi. Kadının akciğerlerini dinledi, sağ tarafta duyduğu hışırtılı ses hoşuna gitmedi. Soldaki ses de iyi değildi. "Başlamak için röntgen çekmeliyiz. Göğsünün içinde neler olup bittiğini görmeliyim. John," diye seslendi hemşireye. "İki göğüs tüpü tepsisi çek." Walt belli bir sırayı takip ederek kadının bedeninde aşağıya doğru ilerledi, nabız atışları zayıftı, bedeni bir arabadan fırlamakla kalmayıp üstünden geçilmiş gibi görünüyordu. Kafasındaki derin kesik bir kulağından diğerine kadar uzanıyordu, kafatasının Walt'un görmek istemeyeceği kadar çok kısmını gözler önüne seriyordu. "Bunun nasıl olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu teknisyene.

"Onu dikenli telden bir çitin diğer tarafında bulduk."

Valerie, Laktatlı Ringer dolu bir serum torbası bağlayarak, "İkinci solüsyon veriliyor, Doktor Eddy," dedi. "Laborantlar yolda. Dört torba 0 negatif kan bekletiyoruz."

Radyoloji teknisyenleri içeri girip hastanın altına olabildiğince nazik bir şekilde bir plaka yerleştirdi.

"Vücut ısısı otuz beş, Walt."

"Onu ısıtmalıyız ama çok hızlı değil." Kadın, başındaki yaradan dolayı çok kan kaybetmişti, fakat artık sadece hafif bir kanaması vardı.

Radyoloji röntgen çekemeden monitörler alarm vermeye başladı.

Herkes ekrana döndü, hastanın kalp ritmini gördüler. Ventriküler taşikardi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota olmayan ama ona çok benzediği için Walt'un yüzüne bakmayı kesmek zorunda kaldığı kadın çalışan kalp atışını kaybetmişti.

Dört ünite kanın, bir göğüs tüpünün, üç tur kalp masajının ve bir saatin ardından hastası mücadelesini kaybetti. Onu ameliyathaneye götürmeyi başaramadılar.

Walt eldivenlerini, sırılsıklam önlüğünü, terliklerini çıkardı, kapının yanındaki mikroplu atık kutusuna attı. Ellerini yıkadıktan sonra doktorların dinlenme odasında bir süre kafasını toparlamak için departmana girdi.

Travma odasında olmayan hemşirelerden biri, "Walt," diye seslendi.

Walt arkasını döndü, neyin geldiğini biliyordu. "Smith'in tomografisi geldi, laboratuar sonuçları çizelgesinde. On sekiz numaradaki çocuğun Albuterol tedavisi bitti ve ateşi düştü—"

Walt elini kaldırarak onu susturdu. "Beş dakika, Deb."

Acil servis tıklım tıklımdı, hastalar koridorları doldurmuştu, lobide on sıra kuyruk oluşmuştu. Bazıları inliyordu, bazıları öksürüyordu, bazılarınınsa kanaması vardı. Ancak biri hariç hepsi nefes alıyordu.

Walt doktorların odasına hiç ulaşamadı.

"Doktor Eddy?"

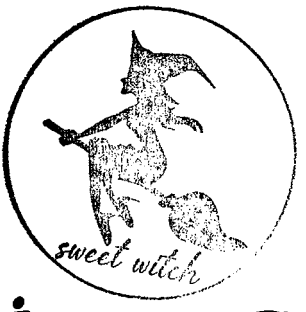
Walt cevap vermek istemiyordu, fakat hastane papazı duymazdan gelebileceği biri değildi.

"Bayan Comer'in ailesi şapelde. John sizinle birlikte gitmeye hazır."

Bayan Comer'in kocası taş çatlasa Walt'un yaşlarındaydı. Üçü birlikte odaya girdiklerinde adam ayağa fırladı. Adamın gözleri korku, ıstırap ve Walt'a göre umut doluydu.

Papaz, Walt ile John'u tanıttı ve Walt kimsenin asla duymak istemeyeceği haberi verdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On İkinci Bölüm

Walt yatağından fırladı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Boş odaya bakarak, "Siktir!" diye küfretti. Dakota'nın Vivian'ın solup giden hatırasına karışan görüntüsü... ve Bayan Comer. Lanet olsun, yıllardır işini eve taşımamıştı. Şimdiyse, travmadan iki gün sonra aklı oraya dönüp duruyordu.

Dakota'yı sürekli ölmüş olarak görüyordu, başka bir doktorun ona Dakota'nın öldüğünü söylerken yaşadığı acıyı hissediyordu.

Yatağının yanındaki saat iki buçuğu gösteriyordu. Yatak odası penceresine taktığı panjurlar gece vardiyasının ardından içeri güneş ışığının girmesini engelliyordu ama bedeni yanlış vakitte uyuduğunun farkındaydı.

Uyumaktan vazgeçip yataktan kalktı, eşofman altını giydi. Buzdolabı acınacak derecede boştu. Dakota dolabı ilk gördüğünde onu azarlamıştı. "En az bir haftalık erzak, Doktor. Hazır olduğun tek şey beyzbol maçı."

"Beyzbol maçını hafife alma," demişti Walt.

Tereyağlı kıtır gevrek kutusunun dibinde kalanlarla sütü bitirdi.

Dakota'yı düşünmeyi kesemiyordu.

Yine de onu üç gündür aramamıştı. Tam bir korkak gibi davranıyordu, biliyordu... ama hayat çok kırılgandı ve Dakota'yı kaybetmekle baş edebileceğini sanmıyordu. Asla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Viv ile ilgilenmişti... fakat Dakota'yı her düşündüğünde göğsünde artan baskı çok daha büyüktü ve onu korkutuyordu.

Kaybetme tehlikesi yüzünden başka kadınlarla sadece birkaç kez çıkardı, sonra yoluna devam etme vakti gelirdi. O halde neden Dakota konusunda kendi kurallarını bozmuştu?

"Geri bas, Walt," dedi kendine. "Yavaşla."

Oyalanmaya ihtiyacı vardı. Tanrının her günü bir şekilde düşüncelerine girmeyi başaran kadından uzakta kalacağı zamana ve yere ihtiyacı vardı.

Küçük ofisine geçti, yeni cep telefonunu şarjdan çıkardı. Elbette, Dakota bir mesaj göndermişti. **Cinsel içerikli mesajlaşmanın eninde sonunda internete düştüğünü duydum, o yüzden göndermek istediğim resmi hayal etmekle yetin. Uyandığında beni ara.**

İçi Dakota'nın sesini duymak, bariz davetini kabul etmek arzusuyla kıpır kıpırdı. Oysa, telefonunda yanıp sönen sesli mesajı dinledi.

"Eddy! Ben Klein." Doktor Klein Sınır Tanımayan Doktorlar grubundan bir meslektaşıydı. "Sınır Tanımayan Doktorlar, personeli koordine edecek, eğitecek ve olay yerine ilk gidecek kişi olacak tam zamanlı bir doktor arıyor. Aklıma sen geldin. Ara beni."

Walt, Dakota'yı aramak yerine farklı bir yol seçti.

❀

Yanıp sönen imleç bütün gün boyunca on beşinci bölümde takılıp kalan Dakota'yla resmen dalga geçiyordu. *Sırada ne var? Sırada ne var?*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota telefonunu bir saat içinde beşinci kez kontrol etti.

Pes edip numarayı çevirdi.

Walt'un sesi ona mesaj bırakmasını söylüyordu. "Merhaba, Doktor," Walt'un hayatından aniden çıkmasından etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. "Hâlâ nefes alıyor musun diye öğrenmek için arıyorum." Aslında yalan değildi. Dakota'nın bir parçası korkunç bir şey olmuş olabileceğinden endişe duyuyordu. Daha büyük bir parçası ise Walt'un onu aramamasının, ona mesaj atmamasının gerçek bir sebebi olmasından endişe duyuyordu. Telefonu kapatmadan önce başka bir şey söylemedi.

Gözleri kararmaya başı da zonklamaya başlamıştı, o yüzden *sırada ne var* diye düşünmeyi bırakıp bilgisayarı kapattı.

Telefonu çaldığında saat altıyı biraz geçiyordu. Tek taraflı aşk yaşayan genç bir kız gibi ayağa fırladı. Bu hali onu kızdırmıştı. Ne zamandan beri bir erkeğin ilgisine bu denli muhtaç hale gelmişti?

Yine de Walt'un yüzünün ekranda belirdiğini görünce gülümsedi. Telefonu açtığında, "Hayattasın," dedi.

"Evet. Üzgünüm. Uykuyla iş arasında mekik dokuyordum." Walt'un sesi yavandı ve arkadan gürültüler geliyordu.

Dakota'nın bir mesaj, kısa bir arama beklemesi çok mu fazlaydı? Onun için endişelendiğini itiraf etmesi çok mu büyük bir adımdı? Dakota son kitabındaki kadın kahramanını hatırlayarak kendine geldi. "Aslına bakarsan Bay Mükemmel, hayatta olduğunu anlamam için vardiyalarının arasında atacağın bir mesaj çok da zaman almaz."

Walt duraksadı. "Biliyorum. Benim hatam."

Benim hatam mı? Kaç yaşındayız, on altı mı?

"İşteyim. Mesaim var," dedi Walt. "Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağım. Endişelenmeni istemedim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt geveleyerek konuşurken sesinde bariz bir soğukluk vardı. "Her şey yolunda mı? Dünyada farkına varmadığım bir doğal felaket filan mı oldu?"

"Öyle bir şey değil—"

Doktor Eddy? Dakota telefonda Walt'a seslenildiğini duydu.

"Kapatmalıyım. Döndüğümde haber veririm." *Seni ararım, buluşuruz* değil... Sadece *haber veririm.*

Dakota'nın boğazı düğümlendi. "Tamam. Kendine dikkat et, Doktor."

"Evet... sen de." Sonra da telefonu kapattı.

Az önce olan da neydi öyle?

❀

Mary masanın karşısından, "Nereye gideceğini söyledi mi?" diye sordu.

Aralarında duran pizza soğuyordu. Hazır yemek kırık bir kalp için normalde mucizeler yaratırdı. Bu gece, mantar ve pepperoni yeme düşüncesi Dakota'ya çekici gelmiyordu. "Hayır. Sadece gideceğini söyledi."

"Belki seni daha sonra arayıp ayrıntıları söyler."

"Yapmaz. Bunu daha önce de duydum, Mary. Sesi soğuktu."

"Hımmm... " Mary pizza diliminin üstünden mırıldanıyordu. "Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?"

"Bok gibi. Terk ediliyormuşum gibi." Dakota viskisini alıp bardağı tek dikişte bitirdi. Viskinin tadı bile berbat geliyordu. "Sakın şu psikoloji zırvalarına başlama. Terapiste değil arkadaşıma ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary pizzasını tabağına bıraktı. "Biliyorum. Özür dilerim. Benimle ikisine birden sahipsin. Bu alışkanlığımı nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

"Bunu fazla düşündüğümü veya ona mankafa dememi söylemen gerekiyor. Ya da kendi kaybeder gibi bir şey. Herhangi bir şey." Gözlerinde biriken yaşların canı cehenneme.

"Bunu abartmıyorsun ve incinmiş hissetme hakkına sahipsin." Mary elini Dakota'nın elinin üstüne koyup elini sıktı. "Eğer Walt seni terk ediyorsa o zaman gerçekten salaktır. Bunu sana söylemeye cesareti bile olmayan korkak bir mankafa. Ayrıca onu bir daha görürsem bunu şahsen söyleyeceğim."

"Evet." Gözyaşlarından nefret ediyordu. Nefret ediyordu. Fakat arkadaşı sonunda anlıyordu. "Korkak mankafa." Dakota gülmeye çalıştı ama başaramadı.

"Bir sebebi olabilir—"

Dakota elini salladı. "Psikolojik zırvalar olmasın. Mankafayla devam edelim, sayın danışman."

"Tamam... ama—"

"Mary! Seni uyarıyorum. Debeleniyorum ve benimle birlikte debelenmene ihtiyacım var." Dakota, Mary'nin buzdolabına gitti ve dondurucuyu açtı. Mary'nin evinde hiç eksik olmayan dondurmayı alıp ıvır zıvır çekmecesinden bir kaşık çekti.

"Vay canına, gerçekten debeleniyorsun. Onun içinde çok fazla rafine şeker var, Dakota."

"Evet, aslında... bu gece umurumda değil. Düzgün bir somurtma için dondurma gerekir." Kartonun üstünü yırttı ve kaşığını doğrudan karışıma daldırdı. Dondurma diline değdiğinde yumuşak kıvamı ağzında eridi. "Tanrım, bu çok güzel."

Mary ona dik dik bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota kaşığını tekrar doldurdu. "Bundan da stoklamalıyım."

Mary elini uzatarak Dakota'nın bir lokma daha yemesini engelledi. "Dakota, beni korkutuyorsun."

"Ya bu olacak ya da viski."

Mary elini bıraktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

San Antonio sıcaktı, nemliydi ve neredeyse için için yanan bir yangın yeriydi. Ancak, Donald Klein bu toplantıyı merkez karargâhta ayarlamıştı. Orası yazları berbat olsa da yılın geri kalanında nadiren sorun yaşanan bir yerdi.

Walt, Kaliforniya'dan... Dakota'dan yaklaşık iki bin kilometre uzaktaydı.

Ona mesaj atmayı, onu aramayı her gün düşündü. Yapmadı.

Donald'ın teklifini dinledi, Sınır Tanımayan Doktorlar grubunun farklı üyeleriyle görüştü ve uzun mülakat süreçlerinden geçti.

Bu sorumlulukları yüklendiğinde tam zamanlı bir acil servis işinde çalışmak mümkün olmayacaktı. Evet, ek iş olarak yapabilirdi, fakat şu anki işi için yerine geçici birini bulmak dışında bir çözüm işe yaramazdı.

Walt, Sınır Tanımayan Doktorlar'la çalışmaya ilk başladığında daha fazlasını istediğini biliyordu. Acil servisi seviyordu, vardiyasının sonunda hastalarından uzaklaşabilme, onlardan bir şeyler öğrenme ve hayatına devam etme özerkliğini seviyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Donald'ın önerdiği şey mükemmel görünüyordu.

Yakınlarda bir havaalanı olduğu sürece istediği yerde yaşayabilirdi. Ayrıca Fairchild ailesi acil uçuş planlarıyla göreve hazır olduğundan Walt istediği yeri seçebilirdi.

O halde neden tereddüt ediyorum?

Çünkü göçebe olmak, kökleri olmayan biri olmak onu sarsıyordu. Bir sonraki felakete koşmanın her zaman bir sonu vardı. Ana üssü olmayan bu işi kabul etmek sürekli dönen bir hız treninde... sürekli kaos içinde olmak gibi hissettirecekti.

Walt'un Teksas'taki son gecesinde birlikte yedikleri akşam yemeği sırasında Donald, "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye sordu.

"Şimdiye dek dürüst olmayı öğrenmiş olacağını umuyordum."

"Ben de sözleşmeyi çoktan imzalamış olacağını düşünmüştüm."

Walt çatalını bıraktı. "Ciddi ciddi düşünüyorum."

"Seni durduran ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Walt. "Her şeyi düşünmek istiyorum. Şimdiyi, yarını... on yıl sonrasını."

Donald elini kel kafasında gezdirdi. "Gerçekten mi Walt? Kristal bir küren mi var? On yıl içinde nerede olacağımızı kim bilir?"

Walt kısa bir nefes verdi. "Evlisin, değil mi?"

"Evet."

"Yaptığımız iş aile hayatını nasıl etkiliyor?"

Donald cevap vermek yerine arkasına yaslanıp Walt'u süzdü. "Bir kadın mı var?"

"Olabilir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Donald güldü, çatalını ve bıçağını alıp tabağındaki kaburgayı yemeye devam etti. "Bir felaket sırasında evden uzakta olmanın ne anlama geldiğini ikimiz de biliyoruz. Göremeyeceğimiz kadar derin bir pisliğe dizimize kadar batmışken olması gerekenlere, yapmamız gerekenlere odaklanırız. İşin sırrı hayatını paylaşmak için bunu anlayan ve sana karşı kullanmayan bir kadın bulmaktır." Donald bir parça bifteği ağzına götürüp çiğnemeye başladı. Birkaç saniye sonra devam etti. "İkimizin de yapısı aynı, Walt. İkimiz de normal olanı yapamıyoruz. Kendine her ne kadar gece vardiyasından nefret ettiğini söylesen de üst üste her gece vardiyana gidip bunu kabulleniyorsun. Eğer gitmek zorunda olmasaydın, bazı geceler duvarlara öylece bakar kalırdın."

Walt başını salladı. "Eğer içkin veya altında bir kadın yoksa sabahın üçü berbat."

"O kadar sığ biri değilsin."

Walt'un aklı Dakota'ya kaydı... Onunla birlikte sabahın üçü her şeye değerdi.

Lanet olsun! Onu neden aklından çıkaramıyordu?

Walt yemeğine gömüldü. "Sınır Tanımayan Doktorlar'a cevap vermek için ne kadar zamanım var?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Üçüncü Bölüm

On beşinci bölüm çok kötüydü. Dakota hikâyesine üç farklı gidişat yazmıştı ve bir tanesi bile on altıncı bölüme kolay bir geçiş sağlamıyordu. Kafasını boşaltmak için koşmayı denedi ama işe yaramadı. Koşmak berbattı. Kim isteyerek şort ve sporcu sutyeni giyip bloğun etrafında koşardı ki?

Walt'tan üç gündür haber almamıştı.

Telefonunda Walt'tan cevapsız bir çağrı vardı, fakat onu geri aramayı reddediyordu. Bunu yapmayacak kadar güçlüydü, kahretsin!

Dakota manikürlü tırnağını çalışma masasına vurarak telefonuna baktı.

Telefonun varlığı bile onu aşağılıyormuş gibi telefonu ahizeden aldı.

Kendini gülümsemeye zorlayarak sesini yükseltti ve sesine Güneyli cazibesi ekledi.

"Acil Servis, ben Rick."

"Merhaba Rick. Bana bir iyilik yapıp Doktor Eddy bugün çalışıyor mu, söyleyebilir misin?"

"Doktorların programlarını açıklama yetkimiz yok."

"Ah, programını istemiyorum. Aslında, geçen hafta üvey kızıma karşı çok iyiydi. Sadece ona ufak bir şeyler göndermek istiyordum. Çalışmadığı bir gece göndermem utanç verici olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota bu davranışı telefonun görüşmesinin sonucunu değiştirebilirmiş gibi parmaklarını çapraz yapıp gözlerini kapattı.

"Ah... şey... "

"Sadece pizza mı yoksa tatlı çörek mi göndermem gerektiğini öğrenmeliyim. İçimden bir his Doktor Eddy'nin tatlı sevdiğini söylüyor ama çörekler akşamları aynı tatta olmuyor... Sence de öyle değil mi?" *Hadi ama Rick.*

Walt'un ona acil servis çalışanlarıyla ilgili verdiği bilgilerden biri de yeme arzularıydı.

"O halde. Bu akşam yedide burada olacak."

Yakaladım seni! "Çok iyisin. Herkese yetecek kadar gönderdiğimden emin olacağım. Herkes çok nazikti. Yanımızda olduğunuz için hepinize teşekkürler."

"Önemli değil."

Walt şehre dönmüştü ve henüz aramamıştı.

Dakota bazı şeyleri affedebilirdi, fakat sözünü tutmamak bunlardan biri değildi.

Bilgisayarını kapatmadan önce teslimat yapan yerel bir pizzacı buldu ve acil servis çalışanları için altı pizza sipariş etti. *O* sözünün eri bir kadındı.

Daha sonra yatak odasına geçti, güzelce makyaj yapıp üstünü değiştirdi.

Ayrılmaya asla en kötü halinle gitme. Farklı bir seçim yapmış olmayı dilemelerini sağla.

Güneyde yetişmiş olması bazen işe yarıyordu.

Walt onu başından savdığından beri onu terk etmeyen baş ağrısına faydası olur diye birkaç aspirin içerek evden çıktı.

Gözyaşlarının faydası yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bugünden sonra tek bir gözyaşı bile dökmeyecekti. Eğer Walt onu hayatından çıkarmak istiyorsa öyle olsun. Ancak, ani ayrılışı için bir açıklama yapacaktı.

Walt arabasını doktorlara ayrılan park alanına çekti, ikinci katta boş bir yer buldu ve arabasını kilitleyip acil servisin yakınındaki arka merdivenleri buldu.

Merdivenlerin dibinde duraksadı.

Dakota topuklu, siyah botlar, siyah bir mini etek ve dar, kolsuz, balıkçı yaka beyaz bir kazak giyiyordu. Koyu kenarlı güneş gözlükleri gözlerini saklıyordu, fakat yüzünde gülümsemeden eser olmaması her şeyi anlatıyordu.

Walt içindeki burkulmadan hiç hoşlanmadı. Ona doğru uzanma, eşeklik ettiğini söyleme, tam olarak kendisi de bilmeşe de endişelerini anlamasını sağlama arzusu bedenine acı veriyordu. Ayrıca Dakota'nın hiç görmediği kadar seksi görünmesi de cabasıydı. "Dakota," diye adını fısıldadı Walt.

"Aman Tanrım, Doktor. Adımı hatırlıyorsun. Gururum okşandı."

Walt bunu hak etmişti.

"Konuşmalıyız."

Dakota parmak uçlarını alnına koyup şakaklarını sıktı. "Aslına bakarsan, Walt. İlişkimizin iyi gittiğini sanıyordum. Burada bulunma amacım sadece kaçmana yol açacak ne yaptığımı öğrenmek."

"Sen bir şey yapmadın." Dakota'nın yanında dururken onu aramadığı için kendini suçlu hissediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğer sorunun bende değil sende olduğunu söylersen tepkimden sorumlu olmam." Dakota avucunu başına bastırdı. "Bu bir hataydı."

Walt'un yanından geçip giderken Walt ona uzandı. "Lütfen."

Dakota elinden sıyrılıp güneş gözlüğünü hızla çıkardı. Walt'un aynada her gün gördüğü bitkinlik Dakota'nın gözlerine de yerleşmişti. Dilinin ucuna *batırdım* demek geldi. Tam bir salak olduğunu söylemek için ağzını açtı, o anda Dakota elinin tersiyle burnunu silip eline baktı.

Kan.

"Lanet olsun," diye söylendi Dakota.

Öne doğru eğilip çantasını karıştırdı, ince bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

"İyi misin?"

"Sadece burnum kanıyor, Doktor. İyiyim."

Ancak kan mendili doldurup koluna akmaya başlamıştı.

Walt ona doğru uzanmamak için ellerini yumruk yaptığında kolları zonkladı. Dakota'nın ona dokunmasını istemediği belliydi.

Bu Walt'u mahvediyordu.

Genç kadının kazağına bir damla kan düştü, Dakota bir denizcinin bile dikkatini çekecek bir dizi küfür sıraladı.

"Acil servis üç metre ötede, bu konuda sana yardımı dokunacak çok miktarda sargı bezi var."

Dakota ona ters ters baktıktan sonra arkasını dönüp girişe doğru yürüdü.

Walt da ona hiç dokunmadan yanında yürüdü, giriş kodunu tuşladı. Bölümün çift kanatlı kapısı acil servisin gürültüsüne ve karmaşasına açıldı. Birkaç kişinin kafası onlara doğru döndü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Selam, Walt."

Walt, Valerie'ye gülümsedikten sonra hemşire masasının yanındaki bir malzeme arabasına uzandı. Bir paket kare sargı bezi buldu ve paketin içinden birazını aldı. Dakota'nın elini itip burnunu sıktı ve baskı yapmaya devam etti.

"Ben hallederim." Dakota geri çekilmeye çalıştı ama Walt onu sabit tutmak için ona sarıldı.

"Kıpırdama!"

Dakota homurdanarak somurttu.

Walt bununla baş edebilirdi ama sonra Dakota'nın yanağından süzülen gözyaşını gördü. "Lanet olsun, Dakota. Çok hızlı ilerliyoruz. Seni çok fazla önemsiyorum."

Gözyaşları artık sel olmuştu. Neyse ki Valerie araya girdi ve konuşmaya son verdi. "Oturmalısın," dedi Dakota'ya.

"B-dokuz boş. Onu oraya götüreceğim."

Valerie eldivenli elini Walt'un elinin üstüne koyup Dakota'yı uzaklaştırdı.

❀

Dakota'nın başı zonkluyordu ve son moda Angora kazağı mahvolmuştu.

Lanet Walt!

Valerie onu bir perdenin arkasına götürüp daha fazla sargı bezi aldı. Baskıyı azaltmadan bezi değiştirdi ve Dakota'nın başını aşağı eğdi.

Kanın tadı öğürtüyle boğazından aşağı indi.

"Teşekkürler, Valerie."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Önemli değil." Valerie, Dakota'nın boştaki elini alıp kendi elinin üstüne koydu. "Tut bunu... sıkıca."

Ellerini değiştirdikten sonra Valerie yanındaki arabadan daha fazla malzeme almak için geri çekildi. "Çok sık oluyor mu?"

Dakota başını salladı. "Hayır. Aslında, geçtiğimiz hafta birkaç kez oldu."

"Bu kadar kötü müydü?"

Bu kadar kötü müydü?

Dakota tekrar yutkundu, ağzındaki tattan tiksindi.

"Hayır."

"Nem oranı düşük. Kuru hava burun kanamalarını arttırır."

"Denize yakın oturuyorum," dedi Dakota.

Valerie daha fazla soru sormak yerine yatağın üstündeki monitörden tansiyon aletinin manşonunu çekip aleti açtı. "Tansiyonuna bakacağım."

Dakota başını kaldırdığında Valerie elini başına koyup başını geri indirdi. "Eğlendir beni."

Dakota gözlerini devirip sol kolunu kaldırdı. Tansiyonla burun kanamasının alakası onu aşıyordu.

Kolundaki manşon şişti, gevşemeye başladı, sonra tekrar şişti. "Ah."

"Kıpırdama."

Sonunda ekranda bir hata mesajı belirdi ve manşonun sıkı kavrayışı gevşedi.

Valerie geri döneceğini söyleyerek gitti.

Burnu kanamaya devam etmiyor olsaydı Dakota acil servisten kaçıp giderdi. Walt'u görmek zorunda kalmadığı sürece yerinden kıpırdamayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Valerie, manüel bir tansiyon aletiyle döndü ve otomatiğin yerine onu taktı.

Valerie, Dakota'ya başını aşağıda tutup sedyeye uzanmasını söyledikten sonra tansiyonunu yeniden ölçtü. İkinci girişimde Dakota endişelenmeye başladı. "Sorun mu var?"

Valerie stetoskopu kulaklarından çıkarıp gülümsemeye çalıştı. "Yüksek tansiyon sorunun var mı?"

Dakota omuz silkti. "Hayır. Bildiğim kadarıyla yok... Neden?"

"Tansiyonun yüksek, burnun da o yüzden kanamış olabilir."

"Tansiyonla burun kanamasının alakası ne?"

"Aslına bakarsan oldukça alakalı."

Dakota ikna olmayarak ayaklarını sedyeden uzattı. Hareket ettiği için kanaması kötüleşti. "Durdur şunu, Valerie."

"Baskı yapmaya devam et ve başını aşağıda tut. Hemen döneceğim."

Valerie tekrar ortadan kayboldu, geri döndüğünde Walt da yanındaydı ve Walt'un yüzü bembeyazdı.

Dakota topuklu ayakkabılarıyla seksi görünmek için o kadar çok zaman harcadıktan sonra şu anda mükemmel kazağı mahvolmuş ve atılmaya hazır halde, kolundan aşağı doğru kan süzülerek bir sedyede uzanıyordu. Planı buraya kadarmış.

"Merhaba, tatlım."

"Sakın!"

Walt uyarısını ciddiye alarak Valerie'ye baktı. Valerie ise başını çevirdi.

"Muhtemelen burun kanamana tansiyonun yol açıyor. Birini düşürebilirsek diğeri de yavaşlayacaktır. Bu sırada şu kanamayı durdurmalıyız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Her ne kadar Walt'a cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek istese de yapamadı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Seninle evrak işlerine bakmadan ilgilenmeyi çok isterdim ama hastanenin bir hasta çizelgesi başlatması gerekiyor."

Dakota gözlerini kapattı, Walt'a daha fazla bakmak istemiyordu. Kendini yavaş, derin bir nefes alıp vermeye zorladı. "Tamam."

Tansiyon duygularla ilgiliydi... değil mi? Dakota gençti, birileri sorduğunda çok iyi olduğunu söylediği çılgınca beslenmesiyle ilgili olmasının imkânı yoktu.

Walt içeriye bir malzeme arabası getirirken Valerie taşınabilir bir bilgisayar getirdi ve Dakota'nın bilgilerini girdi. Dakota'nın tanımadığı başka bir hemşire içeri gelip onu bir kalp monitörüne bağlamaya başladı.

"Bu kadarı fazla olmuyor mu?" diye sordu Dakota.

Walt bir çift eldiven giydi. "Tansiyonun 210'a 120."

Dakota tüm dikkatini Walt'a verdi. "Son zamanlarda biraz stresliyim, Doktor."

Walt yutkundu, dönen bir tabureye oturdu ve Dakota'ya yaklaştı. "Rahatlamaya çalış." Valerie aralarına girerek Walt'a ters bir bakış attı. "Dakota herhangi bir şeye... bir ilaca alerjin var mı?"

"Hayır."

"Sağlık sorunun? Ailende tansiyon sorunu olan biri?"

"Ben iyiyim. Aileme gelince, biz güneyliyiz. Ebeveynlerimiz yetmişine gelene kadar onlar hakkında tek bir şey bilmeyiz, sonra da her şeyi öğreniriz. Neyin doğru neyin sahte olduğunu söylemek zor." Dakota konuşurken başını kaldırdı ve burnu kanamaya devam ettiğini göstermiş oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt ayağa kalktı, elini Dakota'nın ellerinin üstüne koyup sertçe bastırdı.

"Acıtıyor."

"Doğrudan baskı kanamayı durdurur."

"Bir süredir doğrudan baskı uyguluyorum, Doktor. Durmuyor!"

Walt yorum yapmak yerine odadaki ikinci hemşireye baktı. "Burun tamponu çıkar."

"Burun neyi?" Dakota geri çekildi.

"Lanet olsun, Dakota. Kıpırdama."

Valerie elini Dakota'nın koluna koyup dikkatini çekti. "Kullandığın bir ilaç var mı?"

Dakota başını sallama başladı, sonra, "Doğum kontrol hapı," dedi.

"Son dönem mi?"

Son ne? Walt burnunu o kadar sert sıkıyordu ki Dakota Valerie'nin sorularına odaklanamıyordu. "Üçüncü hafta, aşağı yukarı. Ah!"

"Şunu tutun." İkinci hemşire ona kırmızı renkli bir kâse verip çenesinin altına yerleştirdi. "Genzinize kan kaçarsa tükürün."

"Tükürmek mi?"

"Evet."

"Güneyli kadınlar tükürmez."

Walt eğlenmiyordu. "Midendeki kan kusmana yol açar. Güneyli kadınlar kusar mı, Dakota?"

Walt'un canı cehenneme! Dakota'yı gerçekten kızdırmaya başlamıştı.

Dakota midesinde şimdiden berbat sıvının tadını fazlasıyla hissetmeseydi karşı çıkardı. Oysa, ihtiyaç duyduğunda tükürme ihtiyacını perdelemek için elini kaldırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İğrenç!

"Burnunu bandajlamalıyım."

"Ne?"

Walt ne derse desin Dakota onu duymuyordu. Valerie dikkatini çekip yapmaları gerekenleri açıkladı.

Dakota karşı çıkmak yerine doğrularak gözlerini kapattı.

Bandaj yapılırken oluşan baskı ve acı yüzünden karşı koyma isteği duyuyordu. Ama karşı koymadı. İşleri bittiğinde boğazından akan kan durdu ve Dakota rahatlayabildi. Burnu paketlenmiş halde ve kazağı kan içinde oturmak son derece onur kırıcı gelse de en azından kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Dakota gözlerini açtığında ikinci hemşire gitmişti ve Valerie odadan çıkıyordu.

Walt yanına oturdu. "Burun kanamaların ne zaman başladı, Dakota?"

"Bir iki hafta önce. Biraz gergindim."

Dakota iç geçirdi.

"Birazcık stres buna yol açmaz." Walt solgundu, yüzünde tebessümden eser yoktu.

Dakota bunun ne olduğundan emin değildi, fakat Walt yanındayken tansiyonunun düşmeyeceğinden emindi. "Ben o değilim, Walt. Ben ölmüyorum. Sadece burnum kanadı."

Walt'un çenesi belirgin şekilde kasıldı.

Dakota onun duyguları hakkında yorum yapmak yerine, "Burada ne kadar kalmam gerekiyor?" diye sordu.

"Bir süre bekleyeceğiz, tansiyonunu düşüreceğiz ve kanamayı dağlayabilecek miyiz, bakacağız."

"Yakacak mısınız?"

"Sayılır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Harika!"

Walt elini Dakota'nın yanına koydu, Dakota ise kaçtı. "Burada cidden sakinleşmeye çalışıyorum, Doktor. Zamanlaması daha kötü olamazdı. O yüzden biraz mola ver ve git."

"Lanet olsun, Dakota... Üzgünüm."

Dakota gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti ve gözlerini kapattı. "Ben de."

Dakota o gece uyumadı. Walt yatağının yanından ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra burnundaki aptal şeyi çıkarmak için geri döndü. Yakacak bir şey buldu, yaktı ve tekrar gitti. Dakota acil servisten ayrıldığında saat onu biraz geçiyordu. Hemşire masasının üstü boş pizza kutularıyla doluydu ve çalışanlar koşuşturuyordu. Walt'un nerede olduğunu bilmiyordu ve onunla konuşmayı istemedi. Sadece kanama durduğu ve başı ilk geldiğindeki kadar ağır hissetmediği için minnettardı.

Daha sonra bir bardak soğuk su alıp güneşin doğduğu saatleri izledi. Oradan uzaklaşma ihtiyacı yakasını bırakmıyordu. İhtiyaç duyduğu son şey suçlu bir doktorun kapısında belirip mazeretler sunmasıydı.

Walt hayatından çıkıp gitmişti.

Olgun bir kadın gibi davranıp hayatına devam etmek istiyordu.

Dakota'nın özel doktoru onu erken bir randevuya zorladı. Dakota Kaliforniya'ya taşındığından beri Doktor Chin, Dakota'nın yaşadığı her ağrının ve sızının çaresine bakmıştı. Yani üniversiteden beri.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tansiyonun bugün daha iyi, 146'ya 86, fakat mükemmel değil. Son ölçtüğümüzde 118'e 62'ydi."

"Hiç sorun yaşamamıştım. Neler olduğunu anlamıyorum."

"Başka bir belirti var mı?"

"Baş ağrısı. Uyuyamıyorum... Fakat kısa süre önce bir ayrılık yaşadım."

Doktor Chin çizelgesine bir şeyler yazdı. "Stres seksenli yıllarda bir sebep olarak nitelendirdiğimiz bir şeydi. Artık başka sebeplere bakıyoruz. Yakın zamanda bir hastalık geçirdin mi?"

Dakota başını salladı. "Bir buçuk ay önce idrar yolu enfeksiyonu geçirdim."

Doktor Chin çizelgenin sayfalarını karıştırdı. "Kliniğe gittin mi?"

"Hayır. Ama bir doktorla konuştum. Daha önce de başıma gelmişti. Biraz Bactrim aldım ve iyileştim."

"İlacı bitirene kadar içtin mi?"

"Elbette."

Doktor Chin çizelgesini kapattı. "Birkaç test yapacağım, muhtemelen seni bir kardiyologa yönlendireceğim."

Dakota elinde olmadan Walt'un babasını düşündü. Düşüncesini bir kenara itti.

Üç tüp kan, bir idrar örneği, tansiyon ölçümünün birkaç kez tekrarlanmasının ardından Doktor Chin geri geldi.

"Birkaç test yaptık, fakat kan testlerinin çoğunu dışarıda bir laboratuara göndereceğiz. Bir şey bulduk." Doktor Chin elindeki çizelgeye vurarak kaşını kaldırdı.

Dakota'nın içini bir ürperti kapladı.

"Kötü bir şey değil. En azından bu noktada," dedi doktor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota nasıl tepki vereceğini bilemediğinden sessiz kaldı.

Doktor iç çekerek sonunda açıklamasını tamamladı. "Yüksek tansiyonunun geçici bir durum olduğuna inanıyorum. Gestasyonel hipertansiyon olağandışı bir durum değildir."

Dakota'nın beyni durdu. "Gestasyonel ne?"

Doktor Chin gözlerine baktı. "Bir kardiyologa değil, gebelik doktoruna görünmeni istiyorum, Dakota. Hamilesin."

Doktor konuşmaya devam etti, fakat Dakota onu duymuyordu.

"Ama hap kullanıyorum."

"Haplarda da hata payı vardır. Dahası Bactrim kullanmışsın. Etrafta birçok Bactrim bebeği mevcut. Bu ilacın doğum kontrol haplarının etkinliğini düşürdüğü bilinir. Uyarı etiketinde de aynen öyle yazar."

Dakota başını eğip ellerinin arasına aldı.

Aman Tanrım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Mary, "Kaçıyorsun!" diyerek zaten ortada olanı dile getirdi.

"Kafamı toparlamam gerek."

Dakota, Mary'nin etrafından dolanıp iki devasa valizi ve küçük bir el çantasını doldurmaya devam etti. Mary'ye Walt'la yüzleşmesini anlatmıştı. Burnunun kanamasından ve acil serviste geçirdiği üç saatten de bahsetmişti. Ama hepsi bu kadardı.

"Yine de kaçıyorsun. Sen kimsin ve arkadaşıma ne yaptın?"

Dakota toparlanmayı bırakıp soluklandı. Doğru doktoru bulana kadar tansiyonunu kontrol altında tutmak iyi beslenme ile gerginlik atmanın bir birleşimini gerektirecekti. Şimdiden, internetten hamilelikte yüksek tansiyon konusunda birkaç kitap indirmişti. Tansiyonuyla ilgilenecekti ve ilgilenmesini gerektiren sebebi şimdilik düşünmeyecekti.

Bebek beklediğini aklı hâlâ almıyordu.

Kafasında eski bir film makarası gibi saçma sapan klişeler dönüp duruyordu.

"Güçlü, kendine yeten arkadaşının uzaklaşması gerekiyor. Acil servisten çıktığımdan beri Walt iki kez aradı." Dakota mesajlarını dinlememişti bile. Dinlemeden silmişti.

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Sadece kahramanı oynamak istiyor. Muhtemelen stres seviyem yüzünden kendini suçlu hissediyordur." Eğer Walt onu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hamile bıraktığını ve tansiyona *bunun* sebep olduğunu bilseydi kahramanlık kompleksi daha da artardı. "Bana acıyan bir sevgili istemiyorum. Onu istemiyorum."

"Saçmalıyorsun. Eğer onu istemeseydin veya önemsemeseydin olduğun yerde kalırdın ve ona yok olmasını söylerdin."

Dakota gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Bazen senden nefret ediyorum." Arkasını dönüp toparlanmaya devam etti.

"Çünkü haklıyım."

"Tamam. Şimdi arkadaşım gibi davran ve toparlanmama yardım et."

Mary ayakkabılarıyla başladı, bir seferde iki çift birden alarak Dakota'nın seçtiklerini valize koydu. "Bu arada nereye gideceksin?"

"Eğer sormaya gelirse Walt'a söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Walt'a pislik olduğunu söyleyeceğim. Dakota'nın bir numaralı kuralını çiğnedi."

Dakota sanki bir haftadır ilk kez gülüyordu. "'Pislik gibi davranmak' arkasından da 'lanet bir pislik gibi davranmak.'"

"Mantıklı mı seksi mi?" Mary iki çift siyah topuklu ayakkabıyı havaya kaldırdı, biri on santim topukluydu, diğeriyse beş.

"Mantıklı. Evde gece kulübüne gidecek değilim."

Mary ayakkabıları valize bırakıp başını kaldırdı. "Eve mi gidiyorsun?"

Dakota ayakkabıları yerleştirdi, başka bir çift aldı. "Ailem sinir bozucudur, kincidir, sivri dillidir, fakat... "

"Onlar senin ailen. Tanrım, Dakota ona gerçekten âşıksın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota valizi toparlayıp fermuarı kapattı. Sevgi kavramını Dakota'nın öğütlediği kadar çok sevdiği için ona konferanslarda eşlik eden en iyi arkadaşının söylediklerini duymak onu sarsmıştı. "Saçmalama. Onu daha üç aydır tanıyorum."

"Âşık olmak için tarih cetveli yoktur ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Ne olduğumu bilmiyorum. Öğrenmeliyim ve bunu yatağımda, mutfağımda, Walt'u gördüğüm bu yerde yapamam. Kahretsin, insanların boşandıktan sonra evlerini neden sattıklarını artık anlıyorum. Ayrılıktan kalan gölgeler arkalarında korkunç bir karanlık bırakıyor."

LAX havaalanına yolculuk bir dizi talimatla geçti. "Lambaların zamanlayıcılarını ara sıra açılıp kapanacak şekilde ayarladım. Saatlerini zaman zaman değiştirmeni hatırlatmak için seni arayacağım. İnsanların gittiğimi anlamaması için çöpünü ara sıra evimin önüne koy."

"Uzun süre dönmeyecekmişsin gibi konuşuyorsun."

Akan trafik Dakota'nın dikkatini dağıttı. Evdeki otobanlarda da bir sürü araba olurdu ama buradakine hiç benzemezdi.

"Dakota?"

"Efendim?"

"Ne zaman geri dönmeyi düşündüğünü sordum."

Giden yolcu terminalinin rampasına döndüler.

"Ben-ben bilmiyorum." Dakota neşeyle güldü. "Yedi buçuk ay sonra."

"Şaka yapıyorsun."

Mary kaldırım kenarında bir yer buldu ve arabayı park etti. İkisi de arabanın arkasına geçip Dakota'nın valizlerini indirdiler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota arkadaşına sarıldı. "Sırlarımı sakladığın için teşekkür ederim."

Mary geri çekildi, gözlerini kıstı. "Walt'a nerede olduğunu söylememek bir zevk olacak. Ukala pislik."

Dakota arkadaşını tekrar kucaklayıp kulağına fısıldadı. "Hamileyim."

Mary nefesini tutup geri çekildi.

Dakota parmağını dudaklarına götürüp, "Şşş!" dedi.

"Ah, tatlım."

Araba kornaları ötmeye ve havaalanı güvenliği onlara doğru gelmeye başladı. "Gitsen iyi olur. Ceza kesilmesini istemezsin."

Mary arabanın etrafından dolandı. "Seni yarın arayacağım. Bu konuyu konuşacağız."

Evet, ama Dakota aslında binlerce kilometre uzaktayken o konuşmadan kaçabilirdi.

Dakota düşüncelerinde kaybolarak alana başka bir araba park edene kadar kaldırım kenarında durdu.

Bir yanı limuzinden Walt'un fırlayarak çıktığını görmeyi umuyordu. Arka koltuktan bir bebek ve dokuz-on yaşlarında bir çocukla dört kişilik bir aile indiğinde Dakota valizini arkasından sürükleyerek yürümeye başladı.

❀

Walt sakinleşmezse *onun* da tansiyonu tavan yapacaktı ya da dikkatini veremediği için arabasını çarpacaktı.

Dakota telefonunu açmamıştı ve geri aramıyordu.

Walt onu suçlayamazdı. Eşeklik etmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçinde zapt edemediği duygular konusunda ne yapacağından emin olmasa da Dakota'dan ayrı geçirdiği zaman ve mesafenin daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramadığının farkındaydı.

Eğer Dakota onu görmezden gelmek istiyorsa Walt bunu kapısında dururken yapmak zorunda kalacaktı.

Dakota, Walt'un iş yerine gelmişti, Walt'un da aynı şeyi yapmaya hakkı vardı. O yüzden öylece kapısında bekleyecekti.

Saat altıyı geçiyordu ve okyanus tarafından esen rüzgâr havayı iyice serinletmişti. Walt arabasından indi, Dakota'nın ön kapısına koşar adımlarla ilerledi. İki elini de saçlarında gezdirip zili çaldı.

Zili ikinci kez çaldı ve şeffaf pencereden evin içine baktı. Kıpırtı yoktu. Kapıya vurarak Dakota'ya seslendi.

Hiçbir şey olmadı.

Birkaç pencereden garaja ışık vuruyordu, Walt pencerelere doğru ilerleyip içeri baktı. Dakota'nın arabası öylece duruyordu.

Demek beni görmezden gelmek istiyor.

Garajın üstündeki camda bir ışık belirdi.

Walt gülümseyerek kapıya geri döndü.

Kapıya hızlıca vurduktan sonra kapıya doğru eğildi. "Evde olduğunu biliyorum, Dakota. Konuşmalıyız."

Hiçbir şey olmadı.

"Gitmiyorum."

Hâlâ ses yoktu.

"Batırdım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt'un duyduğu tek şey sessizlikti, o yüzden alnını kapıya yasladı.

"Kesinlikle batırdın."

Walt sıçrayarak arkasını döndü.

Mary.

Walt kapıyı göstererek, "Onunla konuşabilir misin?" diye sordu.

"Kaçınmak çok daha etkiliyken neden konuşayım?" Mary uzun, sarı bir saç tutamını kulağının arkasına soktu.

"Söylemem gereken şeyi Dakota'ya söylemeliyim."

Mary kollarını göğsünde kavuşturup sırıttı.

Walt ona aldırış etmeyerek kapıyı tekrar yumrukladı. "Dakota?"

Mary gülmeye başladı. "İhtiyacım olduğunda cep telefonum hangi cehenneme kaybolur?"

Walt kapıyı tekrar çaldı.

"Evde değil, Walter."

"Işığın açıldığını gördüm."

Mary sesini alçalttı. "Otomatik aydınlatma."

Walt tüm dikkatini Mary'ye verdi.

"Onu öğlen havaalanına bıraktım."

Walt kaşlarını çattı, yüreği sızladı. *Dakota gitti mi?* "Konferansa mı?"

"Öğrenmek isterdin, değil mi?"

"Yayıncısına mı?"

"Olabilir."

"Ajansına mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Desi *cidden* ısrarcıdır."

"Kahretsin, Mary."

Mary homurdandı. "Kahretsin, Walt."

Walt, Dakota'nın en iyi arkadaşına yaklaştı. "Yüksek irtifa ve yüksek tansiyon iyi bir birleşim olmaz."

Mary'nin yüzündeki sırıtış kayboldu.

"Burun kanamalarını tetikler."

Mary'nin boğazı düğümlendi. "Neden umursuyorsun? Onu terk ettin."

"Onu terk etmedim."

"Görmezden geldin. Aynı şey."

Tam o anda Walt kadınların birbirine karşı bu denli açık olmasından nefret etti.

"Bana nereye gittiğini söyle."

Mary genizden gelen bir kahkaha attı. "Bana tek bir sebep ver."

Walt duraksayarak şansını kaybetti.

"Pekâlâ, Walt, bana Çin su işkencesi bile yapsan Dakota'nın nereye gittiğini söyletemezsin. Evine gitsen iyi olur." Mary gitmek üzere arkasını döndü.

"Telefonlarımı açmıyor."

"Akıllı kadın. Bir pislikle konuşmak vakit kaybı olur."

Walt, Mary'nin önüne geçti ve onu sitenin sokağının ortasında durdurdu. Dakota'yla iletişime geçemeyebileceği gerçeği onu nefessiz bırakıyordu. Korkuyordu. Bekle! Mary bir psikologdu veya onun gibi bir şeydi...

"Korkmuştum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mary etrafından dolanıp yürümeye devam etti. "Bundan daha iyi bir mazeretin olduğunda geri gel, Walt."

Walt arkasından, "Ona buraya geldiğimi söyle," diye seslendi.

"Istırabını uzatmak için mi? Hiç sanmıyorum. Onu bunu yapmayacak kadar çok seviyorum."

Mary ön kapısına gidip kapıyı çarptı.

Dakota tüm uçuşu baş ağrısını dindirmeye çalışarak, süt içerek —çünkü aklının bir köşesinde bunun işe yarayacağına dair bir düşünce vardı— ve telefonunda piyano konçertosu dinleyerek geçirdi.

Gerçekte işe yarayacak asıl şeyin viski olduğunu düşünüyordu... Fakat hamileliğini o denli göz ardı edemezdi.

Şansına yanındaki birinci sınıf koltuk boştu ve hoşbeş ederek mutlu görünmek zorunda kalmamıştı. Walt ile arasına giren sessiz kilometreleri saydı ve sonunda Teksas üzerinde bir yerde uyuyakaldı.

Tuvalete gitme ihtiyacı onu uyandırdı ve kızdırdı.

Koltuğuna geri döndüğünde telefonuna baktı. Neyse ki uçak inmek üzereydi.

Birinci sınıfta oturmasına rağmen uçaktan inmek için acele etmedi.

İndiği sırada pilot onu kokpitin kapısından çarpık bir gülümsemeyle izliyordu.

Dakota uçaktan çıkmadan önce açıklama olarak, "Aile ziyareti," diyebildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Savannah karanlıktı, üstüne üstlük kıyıya daha yakın olan eve gitmek için araba kullanması gerekiyordu. Belirsiz bir iade tarihiyle bir araba kiraladı, valizlerini arabaya yükledi ve eve doğru yola koyuldu.

Annesinin ve babasının geldiğinden haberleri yoktu. Evde yoklarsa bile Dakota'nın anahtarı vardı. Üniversite için evden ayrıldığında anahtarlığında bıraktığı aynı lanet anahtar.

Eve yaklaştıkça gözyaşlarını tutmak daha da zorlaştı.

Etrafta tek tük tanıdık evler ve garaj yolları vardı. Evlerin ilerisinde denizin sesini duyabiliyordu. Dakota okyanusa âşıktı. Dalgalara.

Yazın nemli sıcağı geçiyordu ve gece havası sonbaharın yolda olduğunu hatırlatırcasına serindi. Geçmişteki tatillerle ilgili hatıraları aklına geldi, insanlarını özlemişti.

Ne zamandan beri sıla özlemi çeker olmuştu? Gıcık hormonlar ona galip geliyordu.

Giriş her zaman olduğu gibiydi. Aynı kaya, aynı ışıklar... aynı bitkiler. Ancak, bitkiler büyümüştü ve budanmamıştı.

Yuvarlak park alanına girdi, motoru kapattı.

Evin arka kısmındaki ışıklar açıktı, televizyondan ara sıra titrek bir ışık yansıyordu.

Dakota arabadan indi, açık kapıyla koltuğun arasında durdu ve etrafına bakındı. Söğütler yazlık yapraklarını dökmeye başlamıştı, Dakota serin hava yüzünden titredi. Çok soğuk sayılmazdı, fakat eylül sonunda Kaliforniya'da olduğu gibi değildi. Havada manolya, solmuş yasemin ve tuzlu hava kokusu vardı.

Yuvam.

Verandadaki lamba yandı ve ön kapı açıldı.

Dakota nefesini tuttu. Bırakmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dakota?" Annesinin sesi yumuşaktı ve güney ezgisiyle doluydu.

Dakota tek kelime etmeden arabadan uzaklaştı —gözyaşları yanaklarından sel misali akıyordu— ve annesinin kollarına atladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Beşinci Bölüm

Ergenlerin kalbini deli gibi attıran erkek posterlerinin yerini çoktan *konuk odasına yaraşır sanat eserleri* almıştı. Gardıropta artık Dakota'nın kıyafetleri yoktu ve şifonyer annesinin fazla havluları koyduğu üst çekmeceleri hariç boştu.

Ancak, duvarlar aynıydı. Evin arkasındaki manzara ve sadece Güney'in sunabildiği yemyeşil bitki örtüsü ona evine hoş geldin der gibiydi.

Dakota, ailesiyle yaşadığı zamanlarda izin verildiğinden daha fazla yatakta oyalandı. Eve girdiğinde harap haldeydi. Hayatı boyunca gözyaşları akmaya bu kadar yakın olmamıştı. Annesi onu hızla içeri götürürken babası Dennis'e eşyalarını almasını söylemişti.

Annesi onu dinlemeyi teklif etmeden önce eline bir mendil tutuşturarak çay için çaydanlığın altını yakmıştı. Neyse ki, Dakota başını sallayınca annesi irdelememişti.

Dakota'nın adı gibi bildiği bir şey varsa o da Elaine Laurens'ın kızının beklenmedik gelişine dair açıklamayı uzun süre bekleyemeyeceğiydi.

Dakota odanın karşı tarafındaki çiçekli duvar saatine baktı. Saat çoktan sekizi geçmişti, demek ki kasabanın yarısı ziyaretini şimdiden öğrenecekti. Gerçeği bilmediklerinden dedikoducular orada bulunma nedeniyle ilgili kendi çıkarımlarını yapacaktı. İçlerinden yarısı doğru tahmin edecekti.

Uzun bir duşun ve uykusuz geçen onca gecenin izlerini örtmek için aynanın önünde geçirdiği fazladan yirmi dakikanın ardından Dakota merdivenlerden indi. Mutfakla küçük salonun birleşerek büyük oturma odasını oluşturduğu evin arka kısmından sesler geliyordu.

"Tek kelime etmedi, Carol Ann."

Dakota yavaşladı ve kız kardeşinin yanıtını dinledi. "Hiç Dakota'nın tarzı değil. Korkunç bir şey olmuş olmalı. İddiaya varım bir erkek yüzündendir."

"Elbette bir erkek yüzünden. Dale'le evlenmenizin üzerinden daha dört ay geçmeden eşyalarını toplayıp geldiğini unuttun mu? Hiç gitmeyeceğini sanmıştım."

En azından Dakota bir erkek yüzünden evden kaçma ihtiyacı duyma konusunda yalnız olmadığını biliyordu.

Zorlukla gülümseyerek köşeyi döndü. Annesi de kardeşi de ağızlarını bir anda kapatıp yapmacık birer tebessüm takındı. Carol Ann mutfak taburesinden fırlayıp tezgâhın etrafından dolandı. "Ah, Dakota... Kesinlikle berbat görünüyorsun."

Dakota kardeşine sarıldı. "Belirttiğin için sağ ol, kardeşim."

Carol Ann annesinin küçük bir versiyonuydu. İkisinin de sarı saçları aynı kuaför tarafından kesilirdi. Yarım kutu sprey kullandıklarından tek bir saç tutamı bile yerinden çıkmazdı. Elaine'nin saçları omuzlarının biraz üstündeydi. Saçını ellinci yaş gününde böyle kestirmesi gerektiğini söylemişti, "çünkü uzun saç yaşlı bir kadında uygun olmaz" demişti. Carol Ann saçlarını düzgün bir topuzla tepesinde toplamıştı, yüzünün çevresine kibirli görünmemek için yeteri kadar saç çıkarmıştı. Kız kardeşi mavi gözlerini ve ince dudaklarını annesinden almıştı. Hepsinin burunları ve vücut yapıları aynıydı. Ancak Dakota kardeşinin aksine kalçalarında birkaç gram fazlalığının olmasına aldırış etmezdi. Carol Ann ikisinin arasında her za-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

man zayıf olandı, kusursuz terbiyesiyle utangaç sarışındı. Diğer taraftan Dakota saçlarını ve koyu renk gözlerini babasından almıştı. Kardeşinden daha çabuk bronzlaşırdı ve Carol Ann'in asla başaramadığı bir bağımsızlık dürtüsüne sahipti.

Birçok zıtlıkları olmasına rağmen ikisi kardeşti. Sadece bir banyo ötede büyüyerek mezara götürecekleri sırlarını paylaşmışlardı.

"Ama öyle görünüyorsun. Otur, sana kahve koyayım."

Kardeşi burnunun altına bir fincan kahve dayadığı anda ikisi konuşmadan bakıştı.

Dakota kahvesini yudumladı, içlerinden birinin konuşmasını bekledi.

Kimse konuşmadı.

Dakota doğruldu, parmağını fincanının ağzında gezdirerek daire çizdi. "Biri var."

"Biliyordum!" Carol Ann kasaba fuarında büyük pelüş oyuncağı kazanmış gibi davranıyordu.

Annesi onu buruk bir tebessümle izledi.

"İlişkimizin harika gittiğini sanıyordum."

"Peki, ne oldu?"

Dakota başını eğip acı kahvesine baktı ve fincanı titreten ellerinin hareketinden oluşan dalgacıkları izledi. "Bilmiyorum. Bir gün aniden aramayı bıraktı."

"Sebebini söylemedi mi?" diye sordu Carol Ann.

"Başlangıçta hayır. Hiçbir şey söylemedi. Ancak onunla yüzleştikten sonra şu saçma çok hızlı ilerliyoruz mazeretini sundu."

"Büyük kabalık. Seni tahminlerle baş başa bırakmak yerine doğrudan endişelerinden bahsetmeliydi. Hayatın kaba ve düşüncesiz bir erkek olmadan daha iyi olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evet, belki.

Carol Ann yaklaşarak Dakota'ya bir kez daha sarıldı. "Aklını Bay Görgüsüz'den uzaklaştıracağız ve seni derhal güldüreceğiz."

"Teşekkürler. Sadece onu aklımdan çıkarmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Tam yerine geldin, değil mi, anne?"

Elaine mutfakta dolanırken Dakota'yı dikkatle inceliyordu. "Aile gelip somurtmak için vardır, değil mi?"

"Tatillerde de geliyorum."

"Geçen yıl gelmedin," diye hatırlattı annesi.

"Avrupa'daydım."

Elaine devasa buzdolabını açıp dolaptan yumurta, portakal suyu ve ekmek çıkardı. "Eve gelebilirdin."

"Havaalanı kar kaplıydı. Kimse bir yere kıpırdayamıyordu." Noel'i bir otelde geçirmek ideal sayılmazdı, fakat Dakota ve beraberindeki yolcular tadını çıkarmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Hâlâ çırpılmış mı seviyorsun?" Annesi tavayı ısıtıyordu ve yumurtaları bir kâseye kırıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, anne."

"Haklısın, değilim. Birkaç gün sonra misafirliğin sona erecek, o yüzden fırsatın varken ilgimin tadını çıkar." Elaine omzunun üzerinden göz kırptı.

"Çırpılmış iyi olur."

Carol Ann tezgâhın üzerine eğildi. "Ne kadar kalacaksın?"

İşte bu cevabı olmayan bir soruydu. "Tam olarak bilmiyorum."

"Dönüş bileti almadın mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota annesinin omzunun üzerinden bakışını yakaladı.

"Almadım."

Kardeşi elini sıvazladı. "Ah, hayatım, bu adamı cidden seviyor olmalısın."

❀

Dakota'nın evden dışarı adımını atması üç gün sürdü. Çıkmasının sebebi gecenin bir yarısı başlayan ve ertesi gün öğlene kadar dinmek bilmeyen baş ağrısıydı. İstediği son şey, tansiyonunun tavan yapmasıyla soluğu tekrar hastanede almak olurdu. Ailesine bunu açıklayarak hamile olduğunu söylemek istemiyordu.

Annesinin haftalık dedikodu seansı için briç partisine gitmek üzere evden ayrılması Dakota'ya istediği kılıfı sağlamıştı.

"Baba?" Dakota arka verandaya çıktı ve babasını gözleri kapalı halde buldu.

"Selam, şekerparem." Babası yanındaki boş yere vurdu.

Dakota babasının yanına gidip ona iyice sokuldu. "Ben de tam bir süre kasabaya ineceğimi söylemek için yanına geliyordum."

Babası omzunu sıvazladı, yorum yapmadı. "Kafanı toparlayabildin mi?"

Dakota sırıttı. "Biraz biraz."

"Bu iyi. Ziyaretin bu kez pek bağrışma olmadan geçiyor. Kızımın kalbinin kırılmasını elbette istemem ama annenle iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Çünkü işimi sormadı."

Babası homurtuyla güldü. "Bence hiç hatırlatmayalım. Sükûnet hoşuma gitti."

"Sen de sormadın." Babası kariyer seçimi konusunda eskiden annesinin hor görmesinin bir yansımasıydı.

"Çünkü doktor stres seviyemi düşük tutmam gerektiğini söyledi. Kalbim için kötüymüş."

Dakota geri çekildi. "Kalbinin nesi var?"

"Benim yaşımdaki bir adamda olabilecek sıradan şeyler. Turtayı ve kızartmaları azaltmalıymışım."

"Kardiyologa görünüyor musun?"

Babası gözlerini kıstı. "Kardiyologlar hakkında ne biliyorsun?"

"Üniversiteye gittim."

"Her ayın son günü Doktor Olsen'la poker oynuyorum."

"Doktor Olsen genel cerrah. Kardiyolog değil. Ağrın, yüksek tansiyonun varsa bir uzmana görünmelisin." Olsen aile doktorları olduğunda Dakota daha on yaşındaydı. Adam şu anda yetmiş yaşında filan olmalıydı.

"Sen o güzel kafanı kalbim için yorma. Benimki senin kalbin gibi paramparça değil. Ben iyiyim."

Dakota alnına masaj yaptı. "Kalbim kırık değil... Belki birazcık çatladı."

"Çok biliyorsun," diye söylendi babası. "Kırık ve çatlak aynı şeydir. Üçüncü sınıfta bacağını kırdığında öğrenmiştim."

"Siyah alçı yapmadıklarında ağlamıştım."

Dennis gülmeye başlayınca Dakota dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. "Annen çok kızmıştı. Bacağını bebek pembesine sardırmıştı."

"Ben de siyah bir kalem bulup hemen düzeltmiştim."

Artık ikisi de gülüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yaptığını görünce diğer bacağını da kıracağını sanmıştım."

Dakota saatine baktı, hatıralara yaptıkları bu yolculuğu sona erdirmezse doktoruyla randevusuna geç kalacağını fark etti.

Ayağa kalkıp babasının başının tepesini öptü. "Gülmeye ihtiyacım vardı. Sağ ol, baba."

"Her zaman yanındayız, şekerparem."

"Biliyorum. O yüzden buradayım."

"Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermiyor."

Walt, Mary'nin kapısında duruyordu, elleri kalçasındaydı.

"Kulübe hoş geldin. Bana da pek bir şey söylemiyor ve bunun için seni suçluyorum." Mary, Dakota'nın eve vardığını ve ailesine bebekten henüz bahsetmediğini biliyordu. Ne yazık ki Mary bu sonucu birkaç perişan mesajdan çıkarmıştı. Dakota onu henüz geri aramamıştı. Mary son mesaj gönderdiğinde onunla konuşma girişiminde bulunmazsa ailesinin evini aramakla tehdit etmişti arkadaşını.

Dakota'nın aramak için birkaç saati vardı, aksi takdirde Mary tehdidini yerine getirecekti.

Walt berbat görünüyordu, bu hali Mary'yi gülümsetti. "İyi olduğunu söyle," dedi Walt.

"Hastanede filan değil." En azından Mary öyle düşünüyordu. Kötü bir şey olsaydı Dakota kesin ararda, değil mi?

"Mesajlarımı alıyor mu?"

"Bilmiyorum."

Walt arkasını döndü, Mary'nin garajının yan tarafına yumruk attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hey, sıvaya biraz saygı göster, Doktor."

Walt arka cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden bir kart alıp Mary'ye uzattı. "Numaralarımın hepsi burada yazıyor. Ne zaman gerekirse beni ara.."

"Ben—"

"Dakota için endişeleniyorum, Mary. Onu öylece bırakamayacak kadar çok önemsiyorum."

Mary iç geçirdi. Walt kesinlikle samimi görünüyordu. Arka cebindeki cep telefonu vızıldadı. Dakota'nın yüzü ekranda belirince irkildi. Telefonu açtı. "Selam, anne."

"Anne mi?" Dakota'nın sesi rahatlamış geliyordu.

"Bekle," dedi Mary.

Mary, Walt'a baktı, yüzünden bir şey belli olmamasını umdu. "Önemli bir şey olursa seni ararım," dedi.

Walt başını sallayarak uzaklaştı.

Mary telefona sarılıp ön kapısını çarparak kapattı. "Vay canına, dostum. Meraktan ölüyordum."

"Biliyorum. Özür dilerim. Şu anda gerçekten tuhaf bir durumdayım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Kendine dikkat ediyor musun?"

"Aslında şu anda elimde bir kilometre uzunluğunda talimat listesiyle bir doktorun bürosunun dışında oturuyorum."

Mary kanepesinde zıpladı. "Hamile olduğuna inanamıyorum."

"Sen mi ben mi? Anneme ilk adet sancım için ağrı kesiciye ihtiyacım olduğunu söylediğim günden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"O halde nasıl oldu?" Mary böylesine saçma bir soru sorduğuna inanamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakota sorunun ne kadar çılgınca olduğunu fark etmemiş olmalıydı. Doğrudan cevap vermeye koyuldu. "İşe bak, geçen ay kullandığım antibiyotik, doğum kontrol hapının etkisini tersine çeviriyormuş. İnanabiliyor musun? Walt'un babası kendini büyükbaba yapacak bir ilaç yazmış."

"Vay canına."

"Bir de bana sor. O sırada adamın benden hoşlandığını düşünseydim bilerek yaptığına yemin ederdim."

"Sence—"

"Lütfen, Mary. Hayatım zıvanadan çıkmış olabilir ama bir pembe dizi de değil."

Mary rahatlamıştı. "Bilen başka biri var mı?"

"Hayır. Henüz yok."

Mary gözlerini kısarak kapattı. "Bunu sormaktan nefret ediyorum... Fakat... "

"Ne var?"

"Bebeği doğuracak mısın?"

Dakota iç çekti. "Bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmedim. Çocuk değilim. Param var."

"Ama bu konuda mutlu görünmüyorsun."

"Bir hamilelik dışında ne olup bittiğini hayal bile edemiyorum. Bebek düşüncesi ödümü patlatıyor."

Mary'nin içindeki psikolog alarma geçti. "Bu konu üzerinde cidden çalışmalıyız, Dakota."

"Ben-ben biliyorum."

Mary kapalı ön kapısına baktı. "Walt'a söyleyecek misin?"

"Eninde sonunda. Bilmeye hakkı var."

"Güzel. Güzel. O, şey, o seni aradı mı?" Mary bilgi almaya çalışıyordu, bir taraftan da arkadaşının formunda olmamasını ve onu yakalamamasını umuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir düzine mesaj bırakmış. Öylece sildim."

"Dinlemeden mi?"

"Sesini duyarsam onu unutamam."

Mary cevabını almıştı. "İki kez evine geldi."

Dakota sessizdi.

"Gittiğini söyledim ama nereye gittiğini söylemedim."

"Ah."

"Biraz çaresiz görünüyordu."

"Muhtemelen kendini suçlu hissediyordur."

"Bilmiyorum, Dakota, sanki daha fazlası vardı. Her şeyi berbat ettiğinin farkında sanırım."

"Evet, aslında etti. Ayrıca tüm bu olanların bana öğrettiği bir şey varsa o da tek bir kişiye güvenmem gerektiği. Kendime."

Arkadaşının sesindeki karşı koyuş bir saniye önceki acıdan daha iyiydi.

"Bana da güvenebilirsin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Mary biliyordu, fakat konuyu değiştirdi. "Eğer bebeği doğuracaksan ailene söylemelisin."

"Görünüşe göre doktor ikinci üç aylık döneme kadar beklemem gerektiğini düşünüyor. Tansiyonum hâlâ yüksek. Hamilelik boyunca bu şekilde kalma riskimin devam edip etmeyeceğini önümüzdeki aya kadar öğrenemeyeceğiz."

"Hiç aklıma gelmemişti."

"Aklımın bir kısmı çalışmaya devam ediyor. Bir süre burada kalmalıyım. Eğer hamilelik büyük bir risk teşkil ederse aileme ihtiyacım olacak."

"Onlarla iyi anlaşamadığını sanıyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şimdilik her şey yolunda. Burada bulunmamın gerçek sebebini öğrendiklerinde kıyametin kopacağına eminim. Ama onlar ailem. Bana katlanmak zorundalar."

Mary güldü. "Eğer yardım etmekten çok incitirlerse ben yanındayım. Beni sonuna kadar kullanabilirsin, bebeğim."

"Bunun için minnettarım, Mary. Düşündüğünden daha çok. Telefon etmeye daha fazla özen göstereceğim."

"Göstersen iyi edersin."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

❀

Walt asistan bir doktorken bile Dakota gittiğinden beri uyuduğundan daha fazla uyuyabiliyordu. Onu kaybetmekten endişelendiği için Dakota'dan uzaklaşmıştı. Mantık bunun neresindeydi? Her halükârda onu kaybetmişti ve acısı çok derindi.

Asıl sorun nereye bakması veya nerede olduğunu öğrenmek için Mary'ye hangi can alıcı kelimeleri söylemesi gerektiğini bilmemesiydi.

Dairesine girdi, mesajlarını kontrol etti. Postalarını inceledi ve su faturası için bir kapatma ihbarını fark etti.

"Ah, kahretsin."

Monica aklına gelmeden önce iki fatura ödedi. Belki arkadaşı, Dakota hakkında bir şeyler biliyordu. Sonuçta kadınlar konuşurdu.

Monica telefona üçüncü çalışında cevap verdi.

"Merhaba, Walt. Sınır Tanımayan Doktorlar'da yöneticilik pozisyonuna aday olduğunu duydum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onlar önerdi. Henüz kabul etmedim."

Monica, Walt'un sesindeki endişeyi fark etmedi. "Gerçekten mi, neden? Atlayacağını düşünmüştüm."

"Muhtemelen kabul ederim. Sadece... " Bunu nasıl oynayacaktı? "Ah, lanet olsun, Monica. Dakota'yla bir anlaşmazlık yaşadık. Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Sahiden mi?"

"Evet, ondan hiç haber aldın mı diye merak ettim. İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Aldığımı söyleyemem. Evine gittin mi?"

Walt elini saçlarında gezdirdi. "Şehirden ayrılmış. Mary nereye gittiğini söylemiyor."

Monica ciddi ciddi güldü. "Kötü bir anlaşmazlık yaşamış olmalısınız. Öyle mi demiştin?"

Walt homurdanmak istedi. "Tam bir pislik gibi davrandım, Monica. Mary'ye de aynı şeyi söyledim ama yine de geri adım atmıyor."

"Eğer Dakota sana kızıp gittiyse Mary tek kelime etmez."

"Ben de öyle düşünüyorum." Walt'un kanı öfkeyle kaynıyordu. "Aslına bakarsan gitmeden hemen önce burnunun kanamasına yol açan bir yüksek tansiyon sorunu yaşadı. Kanamayı durdurmak için tedavi gerekti."

Monica iç çekti. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Muhtemelen benim telefonumu da açmaz. Bak ne diyeceğim, bana Mary'nin numarasını versene. Dakota'nın sağlığının yerinde olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım."

Günlerdir ilk kez, Walt'un içi rahatladı. "Sağ ol, Monica. Sana borçlandım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Monica kısa bir kahkaha attı. "Aslına bakarsan Walt, bir kız için bu denli telaşlanman kalbime iyi geliyor. İçinde böyle bir hissin olduğunu sanmıyordum."

"Kavga etmemiz benim hatamdı. Sadece onunla konuşmak için bir şans istiyorum."

"Elimden ne gelecek bakacağım."

Monica gülerek telefonu kapattı.

❀

Mary telefon çaldığında, akşamları konuşması gereken az sayıdaki hastasının dosyalarını evrak çantasına koyuyordu.

Bir hastasının aradığını düşünerek telefonu, "Ben Mary," diyerek açtı.

"Ah, merhaba Mary. Ben Monica Fairchild."

"Ah, merhaba Monica. Nasılsın?" *Ve beni neden arıyorsun?*

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

Mary çantasını bıraktı, saate baktı. "İyiyim. Tam da çıkmak üzereydim."

"Ah, özür dilerim. Uzun sürmez. Walt beni aradı—"

"Dur. Dakota'nın nerede olduğunu hiç kimseye söylemeyeceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"O halde beni neden arıyorsun?"

Monica duraksadı. "Sağlığı yerinde mi öğrenmek istiyorum. Walt'u Dakota'nın nerede olduğuna dair merak içinde bırakmak tamam ama bir yerlerde hasta olduğunu düşündürmek... Acımasızca."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mesela... aramalarının tümünü bir anda kesip sevgilini hiç sebep yokken başından atmak kadar acımasızca mı?"

"Öyle mi yaptı?" diye sordu Monica.

"İletişim bir gecede sıfıra indi."

"Walt böyle yapmaz. Neden öyle bir şey yapsın?"

Mary kanepesinin ucuna ilişip saatine baktı. İki dakika sonra bu sohbete son vermesi gerekecekti. "Tahminime göre merhum karısıyla ilgili bir şey olmalı. Büyüyen duygularıyla mücadelesi—"

"Ne? Merhum nesi?"

"Karısı. Önceden evli olduğunu bilmiyor muydun?"

Monica cevabını çığlık atarak verdi. "Hayır! Ciddi misin?"

"Dedikodudan nefret ederim. Bildiğini sanıyordum."

"Bilmiyordum. Walt evli miymiş?"

"Evet." Tanrım, hikâyenin ne kadarını anlatmalıydı? Sonuçta Monica, Walt'un arkadaşıydı ve Dakota hakkında bilgi toplama amacıyla arıyordu. "Tıp fakültesi veya o sıralarda. Kolon kanseriymiş... Hayır bekle, pankreas kanseri. Anlaşılan Walt onunla, kızın ebeveynlerinin kızcağızı bir yığın boruya bağlamasını engellemek için evlenmiş."

"Ah, lanet olsun. Bilmiyordum. Dakota'nın sağlığı konusunda endişelenmesine şaşmamalı."

"Kaybı için üzgünüm. Ancak Dakota'nın kaçacak değil yanından ayrılmayacak birine ihtiyacı var. Hiç olmadığı kadar."

Monica inledi. "O hasta, değil mi?"

"Hasta değil... sadece... " Ah, lanet olsun. "İyi olacak... sanırım." Ancak Mary o kadar da emin değildi. Belki de Dakota için en iyisi Walt'la barışmasıydı. Ayrı yollara gitmeye karar verseler bile Dakota onu aklından çıkarabilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu cevap Walt'u çılgına çevirecek."

"Bu cevap senin içindi, onun için değildi."

"Öyle olsun, bu cevap *beni* çılgına çevirdi."

"Bulunduğum durumdan nefret ediyorum. Dakota için her şeyi yaparım. Şu anda Walt'un onun için en iyi şey olacağına emin değilim," dedi Mary.

"O bir doktor. Dakota'ya yaşadığı her ne ise o konuda yardımcı olabilir. O çok iyi bir doktordur, Mary."

"Evet ama erkek arkadaş olarak çuvalladı. Onu bu duruma düşüren adamın bir erkek gibi davranmasına ihtiyacı var." Mary sözlerini ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi. "Bunu söylediğimi unut."

Mary, Monica'nın zeki bir kadın olduğunu daha tanıştıkları gece anlamıştı.

"Şaka yapıyorsun!"

"Kapatmalıyım."

"Mary, bekle!"

İkisi de sustu.

"Lütfen haberi olan birinin yanında olduğunu söyle. Bu tür bir sır, insanın tansiyonunu yükselten ve kadınların mantık dışı şeyler yapmasına yol açan bir sır, felaket sonuçlar doğurabilir. Gözetim altında olmalı."

"Bir doktora görünüyor."

"Aylık bir ziyaretten fazlasını kastediyorum, Mary. Tansiyonu felce yol açabilecek kadar yükselmiş."

"Öyle deme. Dakota iyi olduğunu söyledi. Karar vermek için bir aya daha ihtiyacı varmış."

"Hormonları çıldırmış durumda. Buna gönül yarasını ve tansiyonu da eklersek neyle uğraştığını Tanrı bilir. Gittiğinde davranışları normal miydi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary, Monica'nın söylediklerinin mantıklı gelmesinden nefret etti. "Hayır."

"Gittiğinden beri normal davranıyor mu?"

"Hayır, kahretsin."

Monica uzun bir nefes verdi. "Dinle. Onu korumak istemeni anlıyorum. Onu ben de korumak istiyorum. Bunu birkaç farklı yolla halledebiliriz. Sen veya ben kapısında bitebiliriz ve iyi olduğundan emin olana kadar ayrılmayı reddederiz... "

"Veya?"

"Arkadaşımızı kızdırmayı göze alıp Walt'a söyleriz."

"Olmaz!"

"Walt öyle biri değil, Mary. Neler olup bittiğini bilmezse bir erkek gibi davranamaz. Ve bilmiyor. Bilseydi kapının önünde kamp kurardı."

Mary'nin boğazı daraldı. "Dakota benim en iyi arkadaşım, Monica. Ona ihanet edemem."

"Walt bir kez hayatımı kurtardı. Ben de ona ihanet edemem."

"Beni kızdırıyorsun, Monica."

Monica homurdandı. "Yardım etmeye çalıştığım herkese iğne batırıyorum. Onlar da kızıyor. O konuda yalnız değilsin."

"Kahretsin."

"Dinle. Bana söylemezsen sadece kaçınılmaz olanı geciktirmiş olacaksın. Çünkü telefonu kapatacağım ve arkadaşım Katie'yi arayacağım. Herkesi bulabilen muhteşem bir özel dedektif tanıyor. Tahminime göre yerini bulmak için Dakota'nın cep telefonunu tuşlamamız yeterli olacaktır."

"Bu kanunlara aykırı."

"Tıbbi acil durum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary'nin dudaklarından bir hanımefendiye yakışmayacak bir dizi kelime döküldü.

"Walt'un bebeği bilmeye hakkı var."

"Dakota ona söyleyecek."

"Çok geç olabilir."

"Bu konuda benden daha fazlasını bilmenden nefret ediyorum."

Monica'nın sesi sertti ve soğuktu. "Harika, benden nefret et. Dakota nerede?"

"Benden nefret edecek."

"Bir gün için... belki de bir hafta... Sonunda aşacaktır."

Mary'nin arka dişleri diline battı. "Eğer bana oyun oynadığını fark edersem... "

"Dava açabilirsin. Umurumda değil. Dakota mantıklı kararlar veren arkadaşlara muhtaç, çünkü kendisi mantıklı karar veremiyor."

Mary çantasını tekmeledi. "Güney Carolina. Her bekâr ve hamile kadının yapacağı gibi evine gitti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Altıncı Bölüm

Walt arayan numarayı fark etti ve çaldığı anda telefonun üstüne atladı.

"Bir şeyler öğrendiğini söyle, Monica." İşte geçirdiği günlerde Dakota'yı kısa süreliğine de olsa aklından çıkarabiliyordu. Ama evde otururken, hayatını düşünüp taşınırken bu imkânsızdı.

Monica bir şey söylemek yerine iç çekti. "Nerede olduğunu biliyorum."

Walt'un bütün bedeni karıncalandı. *Nihayet!* "Nerede?"

"Neden kaçtığını da biliyorum."

Karıncalanma birden kesiliverdi. "Söyledim ya, her şeyi batırdım."

"Sebep o değil, Walt. Yine de sanırım, cidden kötü batırmış olmalısın. Senden kurtulmak için kaçması olayın sadece bir yanı."

Walt kırdığı kaleme baktı ve gözlerini kapattı.

"Dakota'nın nerede olduğunu ve neden orada olduğunu söyleyen kişi ben olmamalıyım. Bilgin olsun, eğer sağlığı için endişeleniyor olmasaydım kız arkadaşlar yasasına uyarak seni tahmin etmek zorunda bırakırdım."

Sağlığı mı? "Beni öldürüyorsun, Monica. Dakota ölüyor mu?" Ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı. Bunu ikinci kez

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yapabilir miydi? *Dakota olmasın. Yalvarırım Tanrım, Dakota olmasın.*

"Hayır—"

"Yüksek tansiyonu mu?"

"Geçici."

Walt sustu, aklına bir şey geldi. Volta atmayı kesip çalışma masasındaki koltuğuna geri döndü.

"Yüksek tansiyonu geçici, Walt. Birkaç ay sonra... "

"Ah, lanet olsun." Aniden ortaya çıkan yüksek tansiyon, çocuk doğurabilecek yaşta genç bir kadın... kısa süre önce geçirdiği enfeksiyon. "Bactrim. Babam ona Bactrim vermişti." Dakota ilacı kullanalı bir hafta geçmeden Walt... "Baba olacağım."

Monica sessizdi.

Walt, Dakota ona söyleyemeden uzaklaşmıştı. Dakota onu acil serviste köşeye sıkıştırdığında biliyor muydu? Walt emin olamıyordu fakat bilseydi bile o zaman Walt'a neden söylesin ki? Koltuğunu çevirip oturdu. "Nerede o, Monica?"

"Evde. Güney Carolina'ya gitmiş."

Walt'un zihni programını yeniden düzenlemeye, kimlerden iyilik isteyeceğini belirlemeye, talimatlar geçmeye, Sınır Tanımayan Doktorlar örgütündeki, bunu daha kolay hale getirecek işi düşünmeye başladı. "Uçağa ihtiyacım var."

"O konuda yardımcı olabiliriz, Walt. Fakat çantanı toplamaya başlamadan önce bilmen gereken bir şey daha var."

Dahası mı var?

"Dinliyorum."

"Dakota kimseye bir şey söylememiş. Ailesinin yanında kırık kalbini onarmaya çalışıyor. Sana bebekten bahsetmemin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek sebebi preeklampsi* ihtimali. Dakota'nın riskleri anladığını sanmıyorum."

"Bir doğum uzmanına görünmüş mü?"

"Mary'nin söylediğine göre evet. Ya doktor açıkça belirtmemiş ya da Dakota, Mary'ye durumunu önemsiz gibi göstermiş. Dakota'nın bir yetişkin olduğunu biliyorum. Parası olduğunu da biliyorum... yine de bekâr, hamile bir kadın. Aynı şeyi birebir yaşadım. Korkutucudur, kasvetlidir ve bazen tamamen mantık dışıdır."

Walt'un nefesi kesik kesik geliyordu. "Adresi var mı?"

Monica her şeyi halletti. Walt özel bir jetle gece yarısından hemen sonra East Coast'a varacaktı. Monica'ya ve Trent'e yaptığı iyilikler karşılığını hızla geri veriyordu. Savannah Morrison'da kalacaktı, bu sayede Dakota'ya çok yakın olacaktı. Walt planını harekete geçirerek iki aylık faturasını önceden ödedi ve ön kapısını kapattı.

Neyse ki canlı bitkileri yoktu. Solup giderlerdi.

İşleri düzeltecekti.

Hepsini.

❀

Dakota kendi isteğiyle uyanmak istediği ilk gün, öğürerek uyanacağını bilmeliydi. Hamileliğin mide bulantısı kısmından ikinci ayın sonuna kadar kaçınabilmişti. Gözlerini açtığı anda hızla ve dayanılmaz şekilde geldi. Boş olan midesini tekrar boşalttıktan sonra yatakta kıvrıldı ve başını yastığa gömdü fakat kız kardeşi bir saat geçmeden onu uyandırdı.

* Gebeliğin ikinci yarısında gelişebilen hipertansiyon ve idrarda protein kaçağıyla kendini gösteren, ileri durumlarda anne ve bebeğin ölümüne yol açabilen bir rahatsızlık.–*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Carol Ann odaya daldı, Dakota'nın durumundan habersizdi. "Bir gün daha bunalım takılamazsın. Bir daha duymayacağım."

"Bunalım takılmıyorum."

Carol Ann yatağın ucuna oturdu. "O halde sen buna ne diyorsun?"

Kusmak?

Fiziksel olarak nasıl hissettiğini kardeşine belli edemezdi. Herkes durumunu anında tahmin ederdi. Buna ihtiyacı yoktu. En azından şimdilik.

"Tamam." Midesi bulanan ve yataktan çıkmaya hazır olmayan Dakota örtüleri tekmeleyerek kalktı ve duşa yöneldi.

Carol Ann onu halinden memnun bir bakışla izledi.

Duş, maden suyu ve birkaç krakerin ardından Dakota gitmeye hazırdı. Hava Güney Kaliforniya'da olabileceği kadar değişmişti. Havada hafif bir serinlik vardı ve kadınların alışveriş yapması gerekti. En azından Dakota kasabadayken eski lise arkadaşlarından birkaçıyla toplanmak için mazereti buydu.

Louise tam bir buçuk metre boyundaydı, yine de her zamanki gibi incecikti. Bir de Sis vardı. Asıl adı June olmasına rağmen üçü ona hep Sis derdi. Belki de sebebi Sis'in tek çocuk olması ve hep kız kardeşlerinin olmasını istemesiydi... belki de sadece gerçek adından nefret ediyordu. Her halükârda ona Sis diyor ve kız kardeşleriymiş gibi davranıyorlardı.

"Bulunması zor Dakota Laurens mı o?" Louise kollarını açıp dudaklarına yapmacık bir tebessüm kondurdu.

"Merhaba Louise, uzun zaman oldu."

"Ben taşındığım için değil."

Dakota midesindeki krakerleri çıkarmadan yapabilseydi gülerdi. Ebeveynleri ölüp evlerini ona bırakana kadar kasabada kalmak Louise'in kaderinde vardı. Hepsi zengin ailelerden ge-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

liyordu... nesillere ve savaşlara direnen eski güney mirası. Louise'in anne ve babasını kaybetmesine daha uzun yıllar vardı. Louise hiçbir yere gitmiyordu.

"Kaliforniya harika, sorduğun için sağ ol."

Louise, Dakota'nın koluna şakayla ama biraz sertçe vurdu. "Takılıyorsun. İyi... görünüyorsun."

Dakota makyajla bile berbat görünüyordu. Evden çıkmadan önce kendine bakmıştı. Şu anki iğrenç ve solgun görüntüsünü saklamak için çok uğraşsa da... bunlar bir işe yaramıyordu. Eve geldiğinden beri bedensel açıdan iyi hissetmek bir tarafa, daha da kötüleşmişti.

Dakota, Güneyli tebessümünü güzelce takındı ve her zaman yaptığı şeyi yaptı. "Asla iyi bir yalancı değildin, Louise."

"Sadece kibar olmaya çalışıyorum."

Evet... Dakota, Güney'den neden ayrıldığını hatırlamıştı.

Sis park alanından hızla gelerek alışveriş yapacakları sokağın girişindeki buluşma noktalarının dışında durdu. "Özür dilerim, geciktim. Junior'ı bir yudum viski olmadan uykuya yatıramadım."

Carol Ann'in ağzı açık kaldı.

"Onun için değil, benim için!" Louise'den biraz daha az makyaj yapmıştı, anne babasını kızdırmak için lisenin kötü çocuğuyla evlenmişti ve mutlu görünüyordu.

"Dakota!" Sarıldılar. "Yorgun görünüyorsun."

Dürüstlüğün son derece canlandırıcı bir etkisinin olması tuhaftı. "Biri vardı, kötü bitti ve onu atlatmaya çalışıyorum."

Sis'in tebessümü soldu. "Hep bir erkek yüzündendir zaten. Bazen Billy'yi vurmak istiyorum, sonra birden... bilirsin, tüm *o* romanları yazan sensin. Ne yapmak istediğimi biliyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O romanlar. Günlük yaşantısına dair ima Dakota'ya evden ayrılma sebebini hatırlattı. Yaşantısını gerçekten kimin desteklediğini anlaması, yüzüne gülüp arkasından konuşuyorlar mıydı, karar vermesi hep çok zor gelmişti. Carol Ann ve Sis'e güvenebilirdi... Louise'e ise pek güvenmezdi.

Sis elini Dakota'nın omzuna attı. "Seni özledim. Carol Ann kasabaya döndüğünü söylediğinde az kalsın evine geliyordum. Daha sonra, eve gelmen için cidden kötü bir şeyin olduğunu düşündüm. Büyürken buradan gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Bize katılmaya hazır olduğunda bize bildireceğini anladım."

Dakota kardeşine, Louise'e ve Sis'e bakarak sırıttı. "Hazırım. Kimse *onun* hakkında bir şey sormadığı sürece. *Onun* hakkında konuşmaya hazır değilim." İsimsiz kalması gereken adamdan *o* diye bahsediyorlardı. *O*, kural olarak hepsinin toplu halde nefret ettiği adamdı. Eğer *o* şahıs içlerinden birine kötülük yaptıysa hepsine yapmış sayılırdı.

Sis, Dakota'nın koluna girip yan tarafından ona sarıldı. "*O* hitaplarına geri mi dönüyoruz? İlk *o* kimdi?"

Louise elini kaldırdı. "Benim Tommy'mimdi."

"Elbette," dedi Dakota. "Tommy, Daphne Mayson'la yattığında *o* haline gelmişti."

Louise sahte tebessümünü düşürdü. "Çok uzun zaman önceydi."

Dakota güldü. "Ona gününü göstermek için futbol takımının yarısıyla yatmıştın."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Doğru," diye düzeltti Sis. "Sadece üçüyle yattın... topu topu iki ay içinde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Louise'in bu yaşta onları bakışıyla azarlaması Dakota'nın evden ayrılmasının bir diğer sebebiydi. Arkadaş çevresinde Louise gibiler, Sis gibilerden daha fazlaydı. "O haklı."

"Önemli değil. Tommy ile çok mutluyuz."

Dakota bundan şüpheliydi. Tommy her zaman çapkın biriydi. Louise bir amaca hizmet etmiş ve sonrasında bir kenara atılmıştı. Daha sonra, futbol takımı fiyaskosu az kalsın Louise'in itibarını lekeliyordu. Dakota, Louise'in Sally'ye kasıtlı olarak hamile kaldığını düşünüyordu. Tommy'nin öne çıkıp doğru olanı yapmaktan başka pek bir seçeneği yoktu. Tommy'nin ebeveynleri... Louise'in ebeveynleri... başka bir çözüme müsamaha göstermezlerdi. Ayrıca, Tommy'nin ailesi, onun güvence fonunu ellerinde tuttuklarından Tommy onları hayal kırıklığına uğratmayı göze alamazdı.

Carol Ann lafa karıştı. "İkinci *o* Kevin'dı."

"Pek sayılmaz."

"Evet, üç saniyeliğine. Evden çıkma cezası almasından ve seni arayamamasından dolayı seni ekmesi onu sadece bir gece için *o* yapmıştı," diye hatırlattı Sis.

Carol Ann gülümsedi. "Dakota, bize *ondan* bahsetmeye hazır olduğunda dinlemek için yanında olacağız."

Louise sırıttı. "Elbette bilgi koparmaya çalışmayacağız demek değil."

"Yapmasanız hasta olduğunuzu düşünürdüm. Sizin aksinize ben ağzımı kapalı tutmayı biliyorum. Benimki isimsiz, suratsız ve bir numaralı düşman olarak kalacak."

Sis güldü. "Hadi ama. Hiç alışveriş yapacak vaktim olmuyor, o yüzden başlayalım artık."

Alışveriş derken, gerçekten biraz alışveriş vardı... ama manikür, pedikür bazen de kuaföre veya günlük spa ziyaretleri de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

eksik olmuyordu. Genellikle mimoza kokteyli, kırmızı şaraplı punç veya uslu bir Güneyli kadının gün ortasında içebileceği ve ayyaş addedilemeyeceği, aynı derecede tatlı bir içki eşliğinde öğle yemeği yerlerdi. Eğer içlerinden biri yeni bir elbise alma görevine çıkmışsa dördü de bir tek o elbiseye odaklanırdı ve sonuçtan memnun olurdu.

Günlerinin öğle yemeği kısmı sona erdiğinde Dakota o sabah uyandığından on kat daha iyi hissediyordu.

Sis hepsini Junior'a özel bir kıyafet almak için bir bebek mağazasına çekiştirdi.

Dakota sahte bir tebessüm takınarak pembe, sarı, yeşil ve mavi tonlarla dolu rafların arasında yürüdü. Minik kazaklar, minik pijamalar, parmak ısıtıcı olarak bile kullanılamayacak kadar küçük çoraplar.

Parmaklarını, mahvettiği kazağını hatırlatan küçük, beyaz renk bir Angora kazağın üzerinde gezdirdi.

"Dakota? Dakota?"

Zoraki bir gülümsemeyle başını kaldırıp baktı.

Sis'in elinde küçük bir frak vardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence kocan deri olmasını tercih ederdi."

Üçü de güldü ve Dakota'nın dikkati bir kez daha beyaz kazağa kaydı.

Hamileyim.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp mağazadan çıktı. Dışarıda bir bank bulup oturdu. Rüzgârın soğuk tokadı düşüncelerini uzaklaştırmasına yardım etti.

Arkadaşları tek tek gelip onu buldu.

"*Onu* düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Louise.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aslında *onun* Dakota'ya bıraktığı şeyi düşünüyordu. "Sanırım. Oysa bugün çok iyi gittiğimi düşünmüştüm."

Carol Ann elini Dakota'nın omzuna koydu. "Bugün, tüm hafta boyunca görmediğim kadar çok gülümsedin. Küçük bir gerileme yaşaman çok normal."

"Devam ettirmediğin sürece."

Sis zıpladı, çantasını koluna taktı. "Seni neyin neşelendireceğini adım gibi biliyorum."

Lütfen içinde alkol olmasın. Zaten mimozasının çoğunu Carol Ann bakmazken onun bardağına dökmüştü. "Sis, *adım gibi biliyorum* dediği zaman kesin korkunç bir fikirdir," dedi Louise.

Sis etkilenmeyerek gözlerini yuvarladı ve Dakota'yı çekerek ayağa kaldırdı. "Hadi. Beni izleyin."

Alışveriş merkezinin en ucundan dolanıp bağımsız bir kitapçıya geldiler. "Burada ne işimiz var?"

Sis sırıtarak kapıyı açtı. "Göreceksiniz."

Dakota kapı girişinde oyalandı. Deri ve kitap kokusu burnuna kadar geldi ve bir kitapçıya veya kütüphaneye eşlik eden sessizlik yüzünden sesini yükseltmedi. Kitaplara olan sevgisi okumakla başlamıştı. İlk romanını yazmadan çok uzun zaman önce bunun gibi kitapçılarda saatlerce kalırdı.

Dakota, Sis'in mezuniyet balosuna davet edilen genç bir kız gibi çığlık attığını duyunca başını kaldırdı. Kasanın yanında dolaşırken iki çift göz ona doğru bakıyordu. Kasadaki kadın tezgâhtan çıkıp Dakota'nın yanına geldi. "Gerçekten *Sizsiniz*. Sis sizi bir gün buraya getireceğine söz vermişti. Büyük bir hayranınızım."

"Teşekkürler." Dakota insanlarla karşılaşmaya hazır olmasa da yüzünde içten bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. "Burası sizin kitapçınız mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle. Üç yıldır bu işteyim. Size söylemekten çekinmiyorum, kitaplarınız burada iyi satıyor. Anlaşılan sizi çok önceler-den tanıyan bir sürü kişi var."

Dakota bunu hayal etmekte bile zorlanıyordu. Kibar toplum ona, müstehcen yazılar yazan kadın diyordu. Aslına bakılırsa, söz konusu insanlarda en nadir *Playboy* sayıları bulunurdu, Dakota bebek bakıcılığı yaparken evlerinde onlardan hep bulurdu.

Sis, *Alice Harikalar Diyarında*'daki sırıtan kedi gibi gülümsemeye devam ediyordu.

"Burada büyüdüm."

"Elimdeki kitapları imzalar mısınız? Birkaç dakikadan fazla sürmez."

"Ah, aslında arkadaşlarımla birlikteyim—"

Carol Ann diğerlerine, "Bizim için sakıncası yok... değil mi?" diye sordu.

"Elbette," diye araya girdi Sis.

Louise tebessümünü takındı. "Saçmalama."

Kitapçının sahibi Lillianna saniyeler içinde bir masa buldu, masayı ve Dakota'yı bir dizi romanın yanına koyup kucak dolusu kitap getirmeye başladı.

"Kesinlikle her birini benim için imzalamalısınız. Kişisel koleksiyonum. Sıradaki Teslimiyet kitabının çıkması için sabırsızlanıyorum. Şu Mathew çok seksi bir adam."

Lillianna, Dakota'nın yanına oturup karakterleri, kitapları hakkında sorular sorarken Sis ile Carol Ann cep telefonlarıyla meşguldü. Dakota daha Güney tekrar yükselecek sloganını söyleyemeden bir grup insan mağazaya girdi ve doğrudan Dakota'ya yöneldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota beşinci kitabını imzaladıktan sonra Sis'e el sallayarak onu masaya çağırdı. "Bunu planladın."

Sis kuyruktaki kadına gülümseyerek, "Planlarda son dakika değişikliği oldu. Bunun seni neşelendireceğini biliyordum."

Kitapçıda kaldıkları yirmi dakika boyunca Dakota, Walt'u veya hamileliğini hiç düşünmemişti. Buradayken, birkaç kitap satmayı başarmış Aşk Romanı Yazarı Dakota Laurens'tı sadece.

Lillianna karton bir kutu getirdi, kutunun içinde Dakota'nın bir yığın kitabı vardı.

Pekâlâ, aslında bir milyon kadar vardı.

Sis uzaklaşmaya başlayınca Dakota onu Lillianna'nın kasaya bakmak için boşalttığı sandalyeye oturttu.

"Nereye gittiğinden emin değilim, Sis. Yardımcıya ihtiyacım var ve seni seçtim."

Sis ellerini ovalayarak kalçalarını sandalyede oynattı. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Dakota kuyruktaki bir sonraki hanımefendiyi gülümseyerek selamladı, Sis'e her kitapta nereyi açması gerektiğini ve sıranın ilerlemesini sağlamak için kitapları kenara kaydırmayı gösterdi. Birileri fotoğraf çektirmek isteyince Dakota biraz daha makyaj yapıp ruj sürdü ve gülümsedi.

Dakota kuyrukta birkaç tanıdık yüz görünce biraz daha fazla sırıtarak gülümsemeyi ve imza sayfasına imalı bir not düşmeyi ihmal etmedi.

"Benim için değil elbette." Altmışlı yaşlarının sonunda bir kadın böyle demişti.

"Doğal olarak. Kime ithaf edeyim?"

Kadın bakındı, göz kırptı, biraz daha bakındı.

"Sorun değil, sadece imzalarım, ismi atlarım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrı seni korusun."

Ah, şu Güney. Yavaş yaşantı ve bariz yalanlara kibarca tolerans göstermenin ışığında kim birazcık âşık olamazdı?

"Dakota!"

"Missy?"

Missy üçüncü sınıfa kadar Dakota'nın yakın bir arkadaşıydı. Dakota ikisini ne tür bir kız kavgasının ayırdığını hatırlamıyordu fakat kavga etmişlerdi. Missy pembeler içinde minik bir kızın elinden tutuyordu ve bir elinde de bebek koltuğunda oturan mavi kıyafetli bebeği vardı. "Şu haline bak."

"Burada olduğunu duyunca koşmak zorunda kaldım. Bakıcı bulacak zamanım olmadı."

"Sorun değil."

Dakota saçları çifte örgülü kıza baktı, kızın kıvırcık saçları ve büyük mavi gözleri annesinin kopyasıydı. Kendi anneleri de onları kim bilir ne sıklıkla benzer elbiselere sokardı. Dakota gülümsedi. "Adın ne bakalım?"

"Dana."

Dakota kıza göz kırpıp araba koltuğuna ve içindeki yumurcağa baktı. Yutkundu, tebessümünün solduğunu hissetti. "Kardeşinin adı ne?"

"Onun adı Nicholas. Çok ağlıyor."

"Gerçekten mi?" Nicholas'ın tepesinde açık kahverengi bir saç tutamı vardı ve gözleri ablasıyla aynı mavi tonundaydı.

Dakota kendini bebeğe uzanırken buldu ve kendine hâkim oldu. "Çocukların çok güzel."

"Teşekkür ederim, hayatım. Onlar benim gurur kaynağım. Seninkilerin fotoğrafı var mı?"

Dakota elini kucağına düşürdü. "Ben... ben..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sis araya girdi. "Dakota'nın çocuğu yok, Missy."

"Ah." Missy'nin şefkati gerçekti. "Çok üzgünüm. Doğru adamı bulacağına eminim." Daha sonra, ters bir konuyu açmış gibi lafı kıvırdı. "Şu haline bak. Carol Ann kitaplarını kitap kulübümüze getirdiğinden beri hepsini takip ediyorum."

Bir süre konuştuktan sonra Sis sıradaki kadın, kitabını imzalatabilsin diye Missy'ye eşlik etti.

Missy gitmeden önce Dakota onunla görüşmeyi kabul etti fakat muhtemelen bir daha ancak Dana lisedeyken görüşeceklerini biliyordu.

Kuyruk sona erdiğinde Dakota, Lillianna'nın son kitabını da imzaladı ve müsaade isteyip çıktı.

Carol Ann ile Sis onunla birlikte park alanına yürüdü. "Çok eğlenceliydi."

Carol Ann, Dakota'nın koluna girdi. "Seninle gurur duyuyorum. Ünlü kardeşim."

"Ünlü değilim."

Sis güldü. "Kimse bizden imza istemiyordu."

"Ateşli bir kitap yaz, durum değişir," dedi Dakota.

Carol Ann ve Dakota eve doğru yola koyulduklarında Dakota, "Louise'e ne oldu?" diye sordu.

"Ah, Missy gelince gitti. İkisi—"

"Doğru. Şimdi hatırladım. Umarım hayatın *dedikodu ve skandal* aşamasını aşarlar."

Carol Ann gözlerini yuvarladı. "Anlaşılan, yaşlandıkça daha fazla içlerine kapanıyorlar ama dürüst olmak gerekirse okulda olduğundan daha çok dedikodu yapıyorlar."

"Bu çok kötü." Dedikodu, bu küçük kasabada en sevilen meşgaleydi. Kasabalarının nüfusu çok az sayılmasa da herkes birbirini tanırdı. "Tommy hâlâ zampara bir hıyar mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Carol Ann nefesini tuttu. "Dakota!"

"Eee... öyle mi?"

Kardeşinin doğrulaması çok kısa sürdü. "Bazı dedikodular duydum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Öyle bir duruma katlanacağıma bekâr kalırım."

"*Onunla* aranda geçen de öyle bir şey miydi?"

Dakota başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey değildi." Güney Carolina'ya geldiğinden beri kardeşine ilk kez açıldı. "Her şeyin harika gittiğini düşünüyordum. Programlarımızı ayarlıyorduk, birbirimizin evinde buluşuyorduk... sonra birden aramayı kesti."

"Tartışmadınız mı?"

"Hiçbir şey yoktu. Ondan hoşlanıyordum, Carol Ann. Gitmesi canımı yaktı."

"Canını yakan başkalarının da olduğuna eminim."

"*Onun* gibisi olmadı." Walt büyük bir boşluk ve çok daha fazlasını bırakmıştı.

❀

Nasıl ki Walt'un evi Batı izlerini taşıyorsa Dakota'nın çocukluğunu geçirdiği ev de Güney'e ait olduğunu haykırıyor gibiydi. Yüksek sütunlar ve tavandan yere kadar panjurlar Walt'un gözlemlerinin ilkiydi. İki katlı ev en az bir dönüm büyüklüğünde, bakımlı bir arazinin üstündeydi. Ön verandada pelüş yastıklı bir sedir vardı. Evin arka kısmında sallanan koltukların ve çocukların Paskalya'da koşturarak yumurta topladığı geniş çimenlik bir alanın bulunduğuna iddiaya girebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt elinde olmadan çocuğunun büyük anne ve babalarının evlerinde hatıraları olacak mı, diye merak etti.

Yuvarlak park alanındaki kiralık arabanın yanından geçti. Dakota içeride miydi? Kapıyı açacak mıydı?

Walt sedire yeni bir ilgiyle baktı. O sedirde uyuması gerekebilirdi. Basamakları çıkarken yağmur atıştırmaya başladı, elini ters çevirip kapıya koyarak geri çekildi.

Walt, Dakota'nın annesinin saçlarının sarı olacağını ve gözlerinin etrafına botoks yaptırmış olacağını tahmin etmemişti. Bayan Laurens yüzünde sorgulayan bir tebessümle dimdik duruyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" Kadının Güneyli aksanı Walt'a, Dakota'yı hatırlattı.

"Bayan Laurens?"

Kadın duraksadı. "Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır, hanımefendi. Ben Walt."

Kadının yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı.

"Dakota'yı görmek için geldim."

Walt bakıyor olmasaydı Bayan Laurens'ın yüzündeki tebessümün büyüyüp ardından bir anda solduğunu fark etmezdi. "Dakota'nın sizi görmek istediğinden emin değilim."

"Ona geldiğimi bildirir misiniz?"

"Evde değil."

Walt ona inandığından emin değildi. Gerçekten Dakota'yı göremeyeceği mi söylenecekti?

Evin arka tarafından biri, "Elaine? Kim geldi?" diye seslendi.

Elaine geri çekilerek kapıyı kapatmaya koyuldu. "Lütfen, Bayan Laurens. Sırf onunla konuşmak için dört bin kilometre uçtum. Üzgün olduğunu biliyorum. Onu görmem çok önemli."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elaine daha önce kapı arasında birini hiç görmemiş gibi Walt'un ayağına öfkeyle baktı, daha sonra bakışını Walt'a çevirdi.

"Elaine?" Walt'un, Dakota'nın babası olduğunu tahmin ettiği adam Bayan Laurens'ın arkasında belirip doğrudan Walt'a baktı. "Kimsiniz?"

"Kızımızın kaçtığı adam."

Acaba Bayan Laurens bundan daha çarpıcı bir ifade şekli kullanabilir miydi? Muhtemelen.

Bayan Laurens kapıyı biraz daha açtı. "Dakota burada değil."

Demek doğruymuş. "O halde beklerim." Walt ayağını kapıdan çekti, geriledi.

"Ne zaman döneceğini bilmiyoruz."

Walt, Bay Laurens'ın, orada bulunmasını karısından daha hoş karşılayıp karşılamadığından emin olamıyordu.

Walt omuz silkti. "Fark etmez." Sedire baktı. "Sakıncası yoksa şuraya oturacağım."

"*Kesinlikle* sakıncası var," dedi Elaine. "Komşular ne der?"

Bay Laurens kapıyı iyice açtı. "Anlaşılan iki seçeneğimiz var: Adamı içeri alırız ya da önümüzdeki on yıl boyunca tekrar tekrar karşımıza çıkacak bir skandal yaşarız."

Walt gülümseyerek eve girdi. İçeri girer girmez elini uzattı. "Teşekkür ederim. Ben Walter Eddy."

Bay Laurens elini güçlü bir şekilde sıktı. "Dennis Laurens, eşim Elaine."

Elaine arkalarından kapıyı kapattı.

"Peki, Bay Eddy... Duvarları aştınız. Ancak kızımız eve döndüğünde gitmenizi isterse ricasına saygı göstermelisiniz, anlaşıldı mı?" Dakota'nın annesinin bu denli korumacı olduğunu kim bilebilirdi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, hanımefendi. Sadece onunla konuşmam gerekiyor."

Elaine uzaklaşmaya başladı. "Bizim Dakota'yı tanıyorsam onu buraya getiren sorunu çözmek için sadece konuşma yetmeyecektir."

Bay Laurens omuz silkti. "Dakota her zaman inatçıydı. Bir şeyi aklına koyduysa fikrini değiştirmek zordur."

İnatçı olsun veya olmasın, Dakota Walt'a alışmak zorunda kalacaktı. Walt onu bulduğuna göre artık hiçbir yere gitmiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Yedinci Bölüm

Walt, Dakota'nın dönmesini beklerken iki şeyi fark etti. Birincisi, Bay ve Bayan Laurens, isminden mesleğine kadar onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İkincisi, elinden gelenin en iyisini yapsa dahi yabancılarla konuşurken kişisel bilgi vermemesi imkânsızdı.

"Peki Bay Eddy, hangi işle uğraşıyorsunuz?" diye sordu Bayan Laurens.

"Dakota size söylemedi mi?"

Bayan Laurens dudaklarını büzüştürüp somurtmaya devam ederek bu ülkede ölümcül bir silah sayılabilecek tebessüm ve somurtma karışımı bir ifadeyle baktı. "İşiniz yok." Bir soru değildi.

"İşim var, Bayan Laurens."

İkisi de Walt'a döndü... ama tek kelime etmediler.

"Doktorum."

Bayan Laurens puflayarak başını çevirdi. "Yalan söyleyecekseniz, en azından inandırıcı olun."

Walt kendine baktı. Kot pantolon ve kısa kollu gömlek giymişti. Tıraş olmamıştı, Dakota'nın ailesi muhtemelen bu yüzden şaşırmıştı. Dakota'yı son gördüğü günden beri pek fazla uyumamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Güneyde tatlı çay içeriz." Bayan Laurens, Walt'un önüne bir bardak buzlu çay koyup arkasını döndü.

"Teşekkür ederim." Walt çaydan bir yudum içti ve şekerin damağına değdiğinde yarattığı etkiyi belli etmemek için elinden geleni yaptı. "Ferahlatıcı."

Masanın karşısındaki Bayan Laurens'tan bir homurtu yükseldi.

"Daha önce Güney Carolina'da bulundunuz mu, Bay Eddy?"

"Hayır. İlk kez geliyorum."

"İlk kez mi? Geri dönmeyi düşünüyor musunuz?"

Walt dilini tuttu, sonra da, "Eğer kızınızı bana ikinci bir şans vermeye ikna edebilirsem, evet," dedi.

Bay Laurens gözlerini Walt'a dikti. "Dakotamızı görmek için buraya kadar gelebilmenizi hayranlık verici bulsam da onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmayacağınızı umuyorum."

"Öyle bir planım yok."

Bayan Laurens pufladı, arkasını döndü ve mutfağa gitti.

Walt yorgun elini saçlarında gezdirdi.

Bay Laurens güldü. Gerçekten kahkahayla güldü ve Walt açtığı parmaklarının arasından adama baktı.

Ön kapının açıldığını duydu ve ayağa fırladı.

Bayan Laurens önüne geçti, işaret parmağını Walt'un kıpırdamasını engelleyen bir uyarı işaretiyle havaya kaldırdı.

Walt kadına iki saniye tanıdı, daha sonra köşeyi döndü.

Walt önce yere baktı... Dakota düz ayakkabılar, pantolon ve Walt'a acil serviste kan bulaşan kazağını hatırlatan yumuşak bir kazak giymişti. Saçları tepesine doğru tokayla tutturulmuştu, yanakları solgundu... çok güzeldi. Dakota'nın gözleri Walt'un gözlerini bulduğunda Dakota burnundan derin bir nefes aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt, Dakota'nın yanındaki kadının, "Bu *o* mu?" diye sorduğunu duydu.

Dakota kaçmak için arkasını döndü.

Walt koştu, birden ortaya çıkan bir kedinin üstünden atladı ve Dakota'nın önüne geçti.

"Dakota, lütfen."

Dakota'nın eli kapıdaydı, solukları çok hızlıydı. "Evine git, Walt."

"Yapamam. Beni dinleyene kadar olmaz."

"Ben, ben... "

Walt bir fırsat yakalayarak iki elini de Dakota'nın yanaklarına koydu, bu sayede Dakota ondan başka bir yere bakamıyordu. "Her şeyi mahvettim, Dakota."

Dakota kaçmaya çalışmıyordu, o yüzden Walt içindekileri söyledi. "Bir kadın vardı... "

Walt odadaki birinin iç geçirdiğini duydu.

"Tıpkı sana benziyordu. Bir arabadan fırlamıştı. Denedim. Hepimiz çok uğraştık ama o başaramadı. Kim bilir kaç kez bir hastanın veya bir aile üyesinin gözlerine bakıp iki büklüm hissettiğimi anlatamam. Eğer o kadın sen olsaydın başa çıkabilir miydim, diye sorup durdum kendime. Seni kaybetmekle baş edebilir miydim?"

Dakota titremeye başladı. "Sen de öylece bıraktın mı?"

"Hiçbir işi yerine getiremiyordum, Dakota. Belki yavaşlarsak daha iyi başa çıkabileceğimi düşündüm."

Dakota, Walt'un ellerinden sıyrıldı. "Telefonlarıma cevap vermeyi kestin. Bu yavaşlamak sayılmaz."

Walt, Dakota'nın arkasında annesinin ve babasının izlediğini fark etti, Dakota'nın birlikte geldiği kadın yakınlarında duruyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Elime yüzüme bulaştırdım."

Dakota, Walt'un gözlerine baktı. "Daha da beterini yaptın, Doktor."

"Biliyorum."

Dakota elini başına götürdü ve Walt bir anda Dakota'nın yüksek tansiyonunu... ikisinin bebeğini hatırladı. "Oturmalısın."

Dakota'nın eli düştü, bakışları Walt'a kilitlendi. "Sakın... " cümlesine başladığı gibi sustu ve Walt'a dik dik baktı. "Gitmelisin." Kapıya gidip kapı kolunu tuttu.

Walt elini savurdu.

"Sanırım gitmelisiniz, Bay Eddy." Bay Laurens kızının yanına gelmişti.

Walt doktor kozunu asla kullanmazdı... ama bu kez kullandı. "Doktor Eddy olacak, Bay Laurens." Walt bakışlarını doğrudan Dakota'nın düz karnına çevirdi. "Kızınızı *bu* kadar üzgünken bırakmayacak denli çok umursuyorum".

Dakota'nın eli kapı kolundan düştü, beti benzi atmıştı. "Kim söyledi?"

Dakota'nın ailesi kızlarına odaklanmıştı. Gözlerden fırlatılan delici bakışların onu yaralayabileceğini kim bilebilirdi? "Konuş benimle Dakota... seyirciler olmadan."

❀

Çalışma odasının kapısı kapalı olduğu halde Dakota birilerinin, bir yerlerde dinlediğini biliyordu. Kendini birkaç kez derin nefes alıp vermeye zorlayarak hızlanan nabzını düşürdü. Walt onu bulmuştu ve biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Biliyor.

Walt hamileliğimi biliyor.

"Bana ihanet etmesini sağlamak için Mary'ye ne söyledin? İsteyerek yapmadığına eminim."

Walt, Dakota'nın arkasında duruyordu. Dakota tavandan yere kadar uzanan pencerenin önüne geçip dışarı baktı. "Mary bana herhangi bir şey söylemeyi reddetti."

"O halde nasıl—"

"Monica'dan Mary'yle konuşmasını istedim."

Bu biraz daha mantıklı geliyordu, yine de Mary gerekli olmasa gönüllü olarak pek bir şey söylemezdi.

"Monica fark edince, yani senin—"

"Sus!" Dakota kavuşturduğu kollarını çözüp arkasını döndü. "Kimse bilmiyor ve öğrenmelerini istemiyorum... henüz."

"Ya ben, Dakota? Bana söyleyecek miydin?" Walt'un sesi kırgın mıydı?

"Elbette. Hazır olduğumda." Dakota pencereden ayrıldı, annesinin aşırı doldurulmuş koltuğuna oturup ayakkabılarını çıkardı. "Hazır değildim... elbette, artık önemi kalmadı."

Walt odanın karşı tarafına geçip sehpanın ucuna, Dakota'nın yakınına oturdu. "Nasıl hissediyorsun? Doktora göründün mü?" Walt usulca konuşuyordu.

"Bir bakalım... bir bağım olduğunu düşündüğüm bir adam tarafından kalbimin ezilip çiğnenmiş olması ve on sekiz yıl boyunca benimle kalacak geçici tıbbi durumumu öğrenmiş olmam dışında... gayet iyiyim. Ayrıca evet, elbette bir doktora göründüm."

"Hâlâ bir bağımız var, Dakota." Walt elini Dakota'nın dizine koydu, Dakota ise geri çekildi. "Tam bir aptal gibi davrandım. Sana hissettiklerimi söylemeliydim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu öğrendikten önce mi, yoksa sonra mı fark ettin, yani benim... " Dakota'nın sesi canlılığını yitirdi.

"Önce. Mesajlarımı dinlemedin mi?"

"Hayır." Sesinin onu gözyaşlarına boğduğunu söylemek Walt'a gereğinden fazla güç verirdi. "Seni o zaman da şu an olduğundan daha fazla dinlemek istemiyordum."

"Telafi etmem için bir şans tanı."

"Yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Öyle söyleme."

"Neden? Gerçek bu. Halletmem gereken çok şey var ama sadece altı buçuk ayım var. Bir erkek arkadaşla köşe kapmaca oynamak *yapılacaklar* listemde yer almıyor."

Walt'un söylemek istediği bir şey vardı, Dakota kendini zapt etmesinden anlayabiliyordu. "Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

"Bu konuda seçeneğin olduğunu sanmıyorum, Walt. İhtiyacım olan son şey bebeğin için mi, yoksa benim için mi yanımda olduğunu merak etmek."

Walt, Dakota'nın iki elini de tuttu. "Bana bak, Dakota."

Dakota baktı, Walt'un bakışlarındaki samimiyeti gördü ve gözlerinde boğulmak istedi.

"Eğer yarın bebeği kaybetsen sonraki gün yine yanında olurum. Bebek olmasaydı bile bana dönmen için seni ikna etmeye gelirdim."

"Uzaklaşan ben değilim, Walt."

Walt, Dakota'nın parmak boğumlarını öptü, ellerini dudaklarına götürdü. "Sadece seni geri kazanmak için daha çok çalışmalıyım."

Dakota başını salladı. "Doktor—"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şşş. Senden vazgeçmeyeceğim. Kendini bunun kötü bir fikir olduğuna ikna etmeyi deneyebilirsin ama bu işi tek başına yapmayacaksın." Walt ikisinin arasını işaret etti. "Bu... bu ilişki yürüyecek."

"Walt—" Walt şu anda nasıl bu kadar ilgili olabiliyordu? Telefonlarına aldırış etmeyen adam neredeydi?

Walt öne doğru eğilerek parmağını Dakota'nın dudaklarına götürdü. "Herhangi birine söylemeye hazır olmadığını biliyorum... yani... " sustu, Dakota'nın karnına baktı.

"Henüz olmaz."

Walt başparmağını Dakota'nın çenesinde gezdirdi, sesi yumuşadı. "Nasıl hissediyorsun... bedensel olarak?"

Konuşan Walt'un doktor tarafıydı. "Bu sabah ilk kez bulantım oldu. Şu bilek aygıtlarından biriyle tansiyonumu takip ediyorum. Baş ağrıları uzanmam gerektiğini hatırlatıyor."

"Burnun kanıyor mu?"

"Kaliforniya'ya geldiğimden beri hayır."

Walt gülümseyerek elini Dakota'nın kucağına indirdi. "Doktor ilaç kullanmanı istedi mi?"

Dakota başını iki yana salladı. "Hayır. Haftaya tekrar gideceğim. Yüksek tansiyonun başladığı gibi, birden durabileceğini söyledi. Doğru mu?"

Walt, Dakota'nın sormasından memnun olmuş gibiydi. "İkinci üç aylık dönem bize ne beklememiz gerektiğini gösterecektir."

"Bana... bana gösterecektir."

"Bize, Dakota. Sana söyledim... hiçbir yere gitmiyorum. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi olur."

Dakota ona inanmak istiyordu fakat *beni bir kez kandırırsan bu senin ayıbındır; ikinci kez kandırırsan benim ayıbımdır*, ata-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sözü beyninde dönüp duruyordu. "Şüpheciliğimi mazur görmelisin."

"Benden şüphe etmekte çok haklısın. Ancak, son ay dışında son derece sadık bir adamdım." Walt ağzının bir kenarını yukarı kıvırdı.

Dakota ona gerçekten bir şans verecek miydi?

Bunu tek başıma yapmayı gerçekten istiyor muyum?

Dakota, Walt'un gözlerine bakıp çenesini kaldırdı. "Kanıtla."

Walt gülümseyerek Dakota'nın ellerini sıktı. "Planım o yönde." Arka cebinden bir kart çıkardı. "Savannah'daki Morrison'da kalıyorum."

Dakota kartı aldı.

"Güney Carolina'da Morrison Otel olduğunu bilmiyordum."

"İsim hakkı Georgia'ya ait değil."

Walt onu güldürmeye çalışıyordu ama Dakota gülmedi. "İstediğin zaman ara."

Dakota'nın verdiği tek olumlu yanıt başını hafifçe sallamaktı.

"Bugün üstelemeyeceğim fakat evdeki kimsenin durumunu bilmemesi beni endişelendiriyor," dedi Walt.

"Bu konuda uzun süre endişelenmene gerek kalacağını sanmıyorum. Sabah bulantıları saklayabileceğim bir şey değil."

"Onlara söylerken yanında olabilirim."

"Olabilir. Bilmiyorum." Dakota'nın biraz yalnız kalmaya, Walt'un ortaya çıkmasıyla oluşan değişiklikleri sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Düşünmeliyim."

Walt ayağa kalkıp Dakota'yı da yanında sürükledi. Dakota'nın beklediği gibi ailesi kapının dışında duruyordu, beklenti içindeki yüzleri herhangi bir bilgi için yanıp tutuşuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Walt'u geçireceğim."

Walt gülümsemeye çalıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Dakota'nın annesi pufladı.

Carol Ann ağzı bir karış açık halde bakakalmıştı.

Babası ise gözlerini kısmıştı.

Ön kapıya vardıklarında Walt arkasını dönüp Dakota'yı şakağından öptü. "Yarın görüşürüz," diyerek uzaklaştı.

Dakota, park alanından çıkana kadar açık kapıdan onu izledi.

Arkasında birileri boğazını temizleyince döndü. Elaine kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu, Carol Ann ise ona bakmıyordu.

Babasının bedenindeki tek hareket sol gözünün seğirmesiydi.

"Hamilesin... değil mi?" Annesi öylece soruvermişti.

Dakota bir yetişkindi, kahretsin, yine de utanç kara bir dalga gibi üstüne çullandı.

Elaine başını sallayarak kollarını çözdü. "Biliyordum. Sana söylemiştim, Dennis. Buraya kaçmanın sebebinin kırık bir kalpten fazlası olduğunu biliyordum. Ah, Dakota, nasıl yaparsın?"

"Planlamadım herhalde, anne."

"Ah, Dakota. Bu kadar üzgün olmana şaşmamalı." En azından Carol Ann anlıyordu.

"O açık saçık romanları yazdığın yetmiyor mu? Şimdi bir de... bir de..." Dakota annesinin ne zaman gerçek yüzünü göstereceğini merak ediyordu. Günlerdir aşırı sessizdi ve sakindi.

"Babası o mu?" diye sordu babası.

"Elbette."

"Arkadaşlarımıza ne söyleyeceğiz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Anne!" diye bağırdı Carol Ann. "Bu seninle ve arkadaşlarınla ilgili değil."

"Genç bir kız değilim anne."

"Ne fark eder? Evli değilsin."

Dakota kendini yürümeye zorlayarak anne babasının yanından geçip mutfağa girdi. "Bebek sahibi olmak için evlenmek şart değil."

Annesi arkasından geldi, hızlı adımları öfkesinin kanıtıydı. "Bana sesini yükseltme. Bunun olacağını biliyordum. Bekâr geçirdiğin zaman uzadıkça günün birinde buraya hamile kalarak geleceğini biliyordum."

Carol Ann arkasını döndü. "Kevin'ı arayıp oğlanları doyurmasını söyleyeceğim."

Dakota onu elini sallayarak savuşturdu. "Hayır. Evine git, Carol Ann. Desteğini takdir ediyorum ama kendime bakabilirim."

"Gerçekten bir doktor mu?"

"Evet, baba. Acil serviste çalışıyor."

"O halde seni koruma konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıydı."

"Suçun yarısı bende. Bunun için iki kişi gerekiyor."

"Şu anda bununla uğraşamam." Elaine merdivenlere ilerledi. Çok geçmeden ebeveyn yatak odasının kapısının çarpıldığını duydular.

"Bak bu eğlenceliydi." Dakota ellerini lavabonun iki yanına koydu, pencereden dışarı baktı.

"Senin şu doktor nerede kalıyor?" diye sordu babası.

"Morrison'da... neden?"

Dennis garaj kapısının yanındaki askıdan araba anahtarlarını aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Baba?"

Babası Dakota'ya döndü. "Doğru. Babanım. Şimdi olduğun yerde kal ve bırak yapmam gerekeni yapayım."

Dakota babasının önüne geçti. "İkimiz de yetişkiniz."

Babası başının üstünden öptü ve gülümsedi. "Av tüfeğimi o yüzden evde bırakıyorum zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Laurens ailesinin eviyle otel arasında bir yerde Walt gülümsemesini geri buldu. *Beni kapı dışarı etmedi.* Dakota'nın işini kolaylaştıracak bir dizi laf sıralayıp onu başından def etmede tereddüde düşmesinin sebebinin hormonlar mı, yoksa korku mu olduğundan emin değildi. Ancak, Dakota ona yok olmasını söylememişti. Artık Walt'un yapması gereken tek şey Dakota'nın tebessümünü geri bulmasına yardım etmekti ve birlikteyken ne kadar iyi olduklarını hatırlatmaktı.

Kanıtla.

Tam da Dakota'ya göreydi.

Walt kanıtlayacaktı... *Kanıtla Operasyonu* başlamak üzereydi.

Nasıl kanıtlayacağına dair en ufak fikri yoktu fakat düşünüp bulacaktı veya *kanıtlamak* için ne yapması gerektiğini öğrenene kadar tanıdığı her kadını arayacaktı.

Brenda yardım edebilirdi... ve Monica.

Walt'un Takımı'nda olmamasına rağmen Mary'yi bile çılgına çevirecekti. Yine de yapması gerekeni yapacaktı.

Kiralık arabayı vale bölümüne çekip anahtarları teslim etti. "İyi akşamlar, Doktor Eddy."

Walt duraksadı, arabasını götürmek üzere olan yirmi yaşlarındaki gence baktı. "Adımı nereden biliyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çocuk gülümsedi. "Kim olduğunuzu bilmek benim işim, Doktor Eddy."

Çocuk göz kırptı, arabaya atladı ve uzaklaştı. Şaşkına dönen Walt lobiye girdi, asansörlere doğru yürümeye başladı, sonra yolunu değiştirip misafir karşılama masasına yöneldi.

"İyi akşamlar, Doktor Eddy. Sizin için ne yapabilirim?"

Masadaki kadın ellili yaşlarında olmalıydı ve Walt onunla daha önce konuşmadığına emindi. Kadının isim etiketine baktı. "Alice?"

"Buyurun, Doktor?"

Walt kadına kim olduğunu nereden bildiğini sormayı düşündü ve başını salladı. "Güney Carolina'ya ilk kez geliyorum."

"Öyle mi?" Kadın içtenlikle gülümsüyordu. "Ülkenin bu tarafını nasıl buldunuz?"

"Aslında pek fazla göremedim. Bana yardımcı olabileceğini umuyordum."

Alice elini göğsüne koyup iç çekti. "O yüzden buradayım. Aklınızdakini söyleyin."

"Bir süre buralarda olacağım. Bir kız var... "

"Bu çok tatlı."

Walt sırıttı. Kadınlar bu yemi hemen yutardı. "En iyi restoranların... vakit geçirmek için en iyi yerlerin nerede olduğunu öğrenmeliyim. Gözlerden uzak yerler."

"Romantizmden mi bahsediyoruz?"

Bildiğinden de fazlası. "Aynen."

"Doğru kadına geldiniz. Kız arkadaşınızı baştan çıkarmak için şehrimizde doğru... belki daha da önemlisi kaçınılması gereken yanlış şeylerin tam bir listesine sahibim. Bu gece için bir öneri ister misiniz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt başını salladı. "Bu gece gerek yok."

"Sabaha hazır ederim." Kadın çoktan bilgisayarında çalışmaya başlamıştı.

"Alice?"

"Efendim, Doktor?"

"Adımı nereden biliyorsun?"

Kadının dudaklarında yapmacık bir Güneyli tebessümü belirdi. "Kim olduğunuzu bilmek benim işim, Doktor Eddy."

Walt'un sonraki durağı resepsiyon masasıydı. "İyi akşamlar, Doktor Eddy."

Walt duraksadı, yaşadığı tuhaf *Alacakaranlık Kuşağı* hissini aklından uzaklaştırdı ve işe koyuldu. "Bir süre buralarda olacağım. Eğer odam için başka bir rezervasyon yapıldıysa bildirin ki yerimi değiştirebileyim. Morrison ailesinin istediğim kadar kalabileceğimi söylediklerini biliyorum fakat başka birinin programını bozmak beni rahatsız eder."

"Çok naziksiniz, Doktor Eddy. Mutlaka not alacağım. Birden fazla çatı katı süitimiz olduğundan sorun çıkmayacaktır."

"Ancak ya..."

"Size mutlaka bildireceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Walt. "Bir şey daha var. Dakota Laurens veya ailesinden biri gelirse derhâl odama çıkabilmelerinin sağlanmasını rica edebilir miyim? Gece veya gündüz fark etmez."

"Kesinlikle."

Kanıtla Operasyonu başlamıştı.

Walt asansörle en üst kata çıkarken, otelden ayrılırken olduğundan daha inançlıydı.

Asansörden çıktı, kartını kapısına okuttu. Aniden durdu. "Baba olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahkaha... birilerinin kahkaha attığını duydu ve bir an için kendi düşüncelerini duyup duymadığını merak etti.

"Beklediğim karşılama değildi."

"Trent!" Walt süite girip kapıyı kapattı. Arkadaşının elini sıktı, arkasından ona sarıldı. "Baba olacağım."

Trent gülmeye devam etti. "Öyle duydum."

Minik bir insan ona hayranlık duyacaktı; gündüz, gece, okul, ilk randevusu... her zaman yanında olacağına bel bağlayacaktı.

Oda dönmeye başladı.

Walt bir sandalyeye oturamadan kalçası sandalyenin kenarına çarptı.

"Baba olacağım."

Gözleri neşeyle doldu. "Cep telefonumun açık olmasını ve bu anı kaydedebilmeyi nasıl isterdim, bilemezsin. Evet, Walt, baba olacaksın."

Walt arkadaşına bakıyordu ama onu görmüyordu. "Bu çok büyük bir olay."

"Hayatın akıp gitmesi gibi. Evet... büyük."

Walt cinnet anından sıyrılıp gülümsedi. "Burada olmana sevinmediğimden değil ama... neden buradasın?"

"Eşim bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Walt gülümsemeyi asla kesmeyebilirdi. "Monica harika biri. Şanslı piçsin, Trent."

"Çok doğru." Trent süitin içindeki mutfağa gitti, buzdolabını açtı. "Hangi zehri içersin, babacık?"

"Viski," dedi Walt gülerek.

"Anlaşılan, Dakota'yla konuşmanız iyi geçmiş."

Walt elleriyle yüzünü ovaladı. "Monica sana ne kadarını anlattı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Trent güldü. "Biz evliyiz. Tek bir ayrıntıyı bile atladığından şüpheliyim. Eğer Dakota'yla konuşmuş olsaydı bunu söyleyemezdim... fakat durum farklı."

"Dakota beni kapı dışarı etmedi. Bir tür anlaşmaya vardık."

"Bu da bir başlangıç."

"Anne babasının benden hoşlandıklarını sanmıyorum."

Trent küçük içki şişelerini açarken duraksadı. "Kızlarını hamile bıraktın. Muhtemelen bu da seni pislikler listesine koyuyordur."

"Dakota'nın hamile olduğunu bilmiyorlar."

Trent içkileri koyup kanepeye getirdi. "O halde Dakota'nın Los Angeles'tan senin yüzünden ayrıldığına inanıyorlar. Bu da seni listelerinin tepesine yerleştirmez."

Walt içkiyi aldı, sıvının genzine değmesine izin verdi. "Bu durumu değiştirmeliyim."

"Neyi değiştireceksin?"

"Anne babasının beni sevmediği gerçeğini. Dakota'nın hamile olduğunu öğrendiklerinde beni şimdi olduğundan daha da az sevecekler. Hangi ebeveyn bebeğinin evlenmeden hamile kalmasını ister ki?" Walt daha baba olmadan kurdeşen dökecekmiş gibi hissediyordu.

Kısa bir süre sessizce oturduktan sonra Trent, "Sana özel bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"O kısmı geçtik gibi görünüyor."

Trent içkisini yudumladı. "Onu seviyor musun?"

Walt derin bir nefes aldı. "Âşık olduğunu nasıl anlarsın?"

"Ah, berbat. Hatırlıyorum. Anlamıyorsun... sürekli onu düşünüyorsun, ne yaptığını merak ediyorsun. Telefonunu açmayacağını bildiğinde içindeki bir şey hafiften ölüyor. Sanırım en

BELONGS TO KAKTUS TEAM

belirleyici unsur o olmadan hayatına devam etmenin önünü göremeyeceğin kadar karanlık olacağını bilmek."

"Lanet olsun." Trent tam da hayatının geçen haftasını tasvir etmişti. "Ben aşığım."

Trent parmağını Walt'un bardağının altına koydu, bardağı dudaklarına götürmesine yardım etti. "Dik kafana, dostum... ve kulübe hoş geldin."

Walt içkisini bitirdiğinde Trent bardağını tekrar doldurdu.

Kapının zili çalınca Trent gülerek kapıyı açtı.

"Bay Laurens." Walt ayağa fırladı, kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

Adamın bakışı her şeyi anlatıyordu.

"İçeri gelin."

Trent, Bay Laurens'ın başının üzerinden şefkat dolu bir bakış attı. Walt ikisini tanıştırdı ve dostça el sıkışmalarını izledi. "Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi Trent. "İşin bittiğinde beni alt kattaki salonda bulabilirsin."

Walt teşekkür etti ve baş başa kaldıklarında Dakota'nın babasıyla yüzleşmek için döndü. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Uzun kalmayacağım." Bay Laurens odanın içinde ilerleyip etrafına bakındı. "Kızıma bakacak gücünün olduğu belli."

"Doğru."

"Ama bakmadın."

Walt ağzını açtı fakat Dakota'nın babasının tek bir bakışı durmasına yetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben bir kız babasıyım, Walt, hiç oğlum olmadı. Kızlarım gençken ve ilk randevularına çıktıklarında onları alan çocukların ödünü patlatırdım. Elaine ve ben hep endişe duyardık. Yaşlandıkça ve kızlarım birer kadına dönüştüğünde aklımda içlerinden birinin evlenmeden hamile kalmış halde eve geleceği endişesi yoktu. Bu geceye kadar."

Walt ayakkabılarını inceliyordu. "Kızınızla ilgileneceğim."

"O konuda bomba gibi bir başlangıç yaptın."

"Üzgün olduğunuzu biliyorum—"

"Arabama binmeden önce üzüntü kısmını geçtim. Çok kızgınım ve ne yapmayı planladığını duymak için buradayım. Çocuk yetiştirmek tam zamanlı bir iştir ve iki ebeveyn gerektirir. İki!"

"Biliyorum. Hiçbir yere gittiğim yok, Bay Laurens. Kızınızın ve çocuğumuzun yanında olacağım. Başka ne söylememi istediğinizden emin değilim."

Bay Laurens, Walt'a yaklaşarak sesini alçalttı. "Sence ne duymak istiyorum? Çocuğunun hamile olduğunu öğrendiğinde damadın olmayan adama *sen* ne derdin?"

Dakota'nın babası Walt'tan birkaç santim daha kısaydı, yine de Walt, adam yirmili yaşlarında olmadığı için mutluydu.

"Beni korkutan evlilik değil... boşanma. Böyle bir şeyi kızınıza veya çocuğumuza yapmam. Bu yüzden o adım için zamanın geldiğine karar verdiğimizde ilk öğrenen siz olacaksınız."

Bay Laurens ellerini ceplerine sokup topuklarının üstünde geri doğru sallandı. "Sanırım önerdiğin içkiyi artık alabilirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şimdi olmaz, anne." Sabah bulantıları ve annesi. Dakota küvetin ucunda başını ellerinin arasına alıp otururken homurdandı.

Eve kaçarken ne düşünüyordum?

Annesi lavaboya geçip küçük bir havluyu soğuk suyla ıslatmadan önce kadının yüzünü üç saniye için merhamet kaplamıştı. "Tahmin et, az önce telefonda kiminle konuştum?"

"Bilmiyorum." *Ayrıca şu anda umrumda da değil.*

"Bayan Pinkerton."

"Louise'in annesi mi?"

"Evet, Louise. Neden düşüncesizce davranışından bize bahsetmeye tenezzül etmeden önce arkadaşlarına söz etme gereği duydun?"

Düşüncesizce davranışım mı? Dakota annesinin sözlerini... o an için üstelemedi ve soruya odaklandı. "Onlara bir şey söylemedim. Walt ve Mary dışında sadece siz biliyorsunuz."

Elaine havluyu sıktı ve Dakota'nın alnına koydu. Soğuk havlu dikkatini midesinin gurultusundan uzaklaştırmasına yardım etti. "Teri Pinkerton çok şey biliyor. Eğer o kadını tanıyorsam öğlene kadar kasabanın yarısı öğrenmiş olacak."

Dakota tek gözüyle annesine baktı, diğer gözünü havlunun altındaki huzurlu karanlıkta bıraktı. "Louise hiçbir şey bilmiyor."

"O halde tahmin etmiş. Ah, Dakota, bu korkunç."

Dakota diğer gözünü de sakladı, beyninin içinde sessiz bir yer buldu ve orada kalmak için uğraştı.

"Yirmi sekiz yaşında hamile kalan tek kadın ben değilim, anne."

"Evli değilsin!"

"Desteğin için teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ciddiyim, Dakota. Bu kasabada yaşıyorum, alışveriş yapıyorum, Teri Pinkerton ve arkadaşlarıyla kiliseye gidiyorum."

"O kadınların ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

Elaine küçük banyoda ileri geri yürümeye başladı.

"İnsanlar arkandan konuşurken başını dik tutmak çok zordur."

Midesindeki hareketlilik kesilince Dakota banyodan çıktı. Yatağını buldu, örtüyü kavuşturduğu bacaklarının üzerine çekti. Bir kez daha kendine yalan söylemişti, kendini sırf bir çocuk olmadığı için annesinin durumu konusunda daha az yargıda bulunacağına inandırmıştı. Ne kadar da dar görüşlüymüş. "Boş ver."

"Yapamam. Buralarda işlerin o şekilde yürümediğini biliyorsun. Aramaya başladıklarında arkadaşlarıma ne diyeceğim?"

"Onlara bir sürtük olduğumu söyle." *Sadece git.*

"Dakota!"

"Ne istiyorsan söyle." Dakota annesinin gözlerine baktı. "Ayrıca neyi duymalarını istiyorsan onu söylerken çeneni dik tuttuğundan emin ol. Sadece burnunu değil de çeneni dik tuttuğundan emin ol yeter, anne. Arkadaş havuzundaki kadınların hepsi seks yapmıştır ve gerdek yatağına bakire girdiklerinden son derece şüpheliyim."

Elaine dudaklarını büzüştürmüştü ve gözlerinden oklar savuruyordu. "Bakire olduğunu düşünmüyordum. Ancak, daha ihtiyatlı davranabilirdin."

Oda aniden on derece birden ısındı, belki de ısınan Dakota'ydı. Dakota örtüleri iterek açtı. "Sanırım seni gözümde büyütmüşüm. Bu konuda mutlu olmanı beklemiyordum zaten fakat on altı yaşındaymışım gibi azarlayacağını da sanmıyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Ne* bekliyordun? Babanla ikimizin anneliğe bekâr olarak ve mücadele içinde adım atmana memnun olacağımızı mı?

Dakota, "Mücadele etmiyorum," diye resmen bağırdı.

"Eve kaçtın."

"Benim hatam. Biraz duygusal destek için anne babama sığınabileceğimi sandım. Stres seviyemi düşürmem, çevremde insanların olması gerekiyordu." Dakota yataktan çıktı, banyoya geri gitti ve "Tek yapmam gereken yatılı bir hizmetçi tutmakmış," diye mırıldandı.

Elaine gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, Dakota'nın arkasından banyoya girdi. "Yatılı hizmetçi mi? Hamilelik gece gündüz profesyonel bakım gerektirmez."

"Tansiyonum çok yüksek."

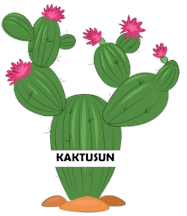
"Pek çok insanın tansiyonu yüksektir."

"Benimle alakası yok, hamilelik yüzünden."

Elaine başını eğdi. "Anlamıyorum."

"Walt bugün geldiğinde size her şeyi anlatmasını söyleyeceğim. Şu anda zaten boş olan midemi tekrar boşaltmam gerekiyor." Dakota işaret parmağını kaldırarak annesini banyodan çıkardı ve kapıyı kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Walt'un kefaret yolculuğu Dakota'nın sağlığı konusunda ailesiyle yaptığı bir saatlik tartışmayla başladı. Saat onu biraz geçe gelmişti ve Dakota'nın onu görmeye henüz hazır olmadığını fakat tıbbi durumunu ailesine açıklamasını rica ettiğini öğrenmişti.

Dakota ile Walt, Laurens hanesinden ayrıldıklarında Elaine ve Dennis kızlarının hamileliğinin dış dünyaya nasıl görüneceğinden ziyade sağlığı konusunda endişeliydi.

Walt, Dakota'yı yolcu koltuğuna oturttu ve içeri temiz hava girmesi için camı araladı.

"Sabah bulantıları rahatsız ediyor."

"Üzgünüm. Saçını arkada tutmak için her sabah yanında olabilirim."

Dakota, Walt çıldırmış gibi baktı. "İğrenç."

"Ciddiyim."

"Hiç sanmıyorum."

Walt güneş gözlüğünün üstünden bakıp gülümsedi. "Teklifim hâlâ geçerli."

Walt arabanın bardak bölmesinde duran anahtar kartı Dakota'ya verdi. "Al bunu. Oda anahtarım."

"Neden?"

"Çünkü almanı istiyorum. Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda beni düşünmeni istiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eşyalarımı odana koymak için çekmecem de olacak mı?" diye takıldı Dakota.

"Yatağın diğer tarafını alabilirsin... veya diğer odayı. Sonra da kusarken saçını arkada tutmama katlanmak zorunda kalacaksın. Baştan uyarıyorum."

Dakota anahtarla oynadı ama kartı Walt'a geri vermedi. Walt bunun bir ilerleme olduğunu düşündü. "Bunun dün gece babamla yaptığın konuşmayla bir alakası var mı?"

"Hayır. Doğrudan değil."

"Doğrudan değil, derken?"

Walt omuz silkti, kiralık arabanın yön bulma sistemine uyarak yola devam etti. "Ailenin benden nefret etmesini istemiyorum. Senin ve bebeğimizin yanında olacağımı söylerken ciddi olduğumu bilmelerini istiyorum. Daha da önemlisi, yanında olduğumu *bilmeni* istiyorum."

"Sana inanmak istiyorum."

Walt, Dakota'nın ona inanmamasından nefret ediyordu.

"Babam dün gece ne dedi? Bekle... bir daha düşündüm de bilmek istemiyorum."

Walt gülümsedi. "Baban sadece seni kolluyor."

"Annemin aksine. Tanrım, aklımdan ne geçiyordu? Duyan da on üç yaşında olduğumu, senin ise lise terk bir kokain bağımlısı olduğunu sanır."

Walt dar bir yola girdi, kefaret yolunda ilk durağı için tabelaları izledi. "Sadece senin için endişe duyuyor olamaz mı?"

"Annem kendisi için endişelenir. İmajı için." Dakota nefes verdi. "Önemsediğini biliyorum fakat bunu gösterirken çok sinir bozucu oluyor. Umarım günün birinde ona benzemem."

Toprak bir alana arabalar park etmişti ve aileler arabalardan iniyordu. Walt bir yer bulup durdu ve motoru kapattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bazı yönlerden ebeveynlerimize benzemenin kaderimizde yazılı olduğunu düşünüyorum. En hakir gördüğümüz taraflarından kaçınmayı başarabileceğimizi sanıyorum. Çocuğumuzu tıp fakültesine gitmesi için yönlendirmeyeceğim, sen de yazmaya zorlamayacaksın."

Dakota'nın gözlerinde görmeye alışkın olduğu sıcaklık geri dönmeye başlamıştı. "O kadar basit mi? Belli bir şekilde ebeveynlik yapmamaya karar veriyoruz ve hepsi bu mu?"

"Kolay olacak mı bilmiyorum fakat evet... neden olmasın? Çocuğumuz onaylamayacağımız hangi mesleği seçebilir ki?"

Dakota gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Porno yıldızı."

Walt güldü. "Ufaklığı fahişelik ve seks ticaretiyle ilgili her şeyden caydırma konusunda hemfikiriz. Listeye kiralık katilliği ve hırsızlığı da ilave edebiliriz."

"Bu tür konularda anlaşmak çok kolay. Ya çocuğumuz çıplak bir manken veya rahibe olmak isterse?"

Walt'un tebessümü soldu. "İkimiz de Katolik değiliz. Muhtemelen öyle bir şey olmaz."

"Yine de olabilir. Oğlumuzun veya kızımızın tatmin olmak için çıplak poz vermesini kaldırabilir miyiz?"

Walt bir yetişkin olduğundan beri gençliğinde aldığı erotik dergileri ve o dergilerdeki kadınların da anne babaları olduğunu ilk kez ciddi ciddi düşündü. "Öyle bir durumla nasıl başa çıkarım, bilmiyorum."

Dakota camdan dışarı baktı. "Ben de bilmiyorum. Ya anne baba olarak çuvallarsak ve çocuğumuzu perişan edersek?"

Walt uzanıp Dakota'nın elini tuttu.

Dakota'nın gözleri Walt'un gözleriyle buluştu. "Harika olacağız... ve de çuvallayacağız. İş hayatımda birkaç bebek doğurttum ve bebeklerin hiçbirinin yanında kullanım talimatı yoktu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın yüzündeki tebessüm Walt'un içini ısıttı.

"Korkuyorum, Walt."

"Tanrıya şükür bu konuda yalnız değilim. Hatalar yapacağız, Dakota. Onu sevdiğimiz ve kolladığımız sürece çocuğumuz harika biri olacak."

"Umarım haklısındır." Dakota tekrar camdan dışarı baktı, büyük turuncu balonu izledi. "Peki, neden bir balkabağı tarlasının önünde duruyoruz?"

"Cadılar Bayramı'na iki hafta kaldı. Balkabağı oymak ve kostümler önemlidir."

Walt arabadan indi ve Dakota kapısını açarken arabanın diğer tarafına dolandı. Walt kapıyı kapattıktan sonra Dakota'nın elini tuttu ve bırakmadı.

❀

Balkabağı tarlası aynı zamanda evcil hayvan çiftliğiydi, çiftçi pazarıydı ve küçük çocuklar için el sanatları alanıydı. Walt, Dakota'yı büyük boy kabakların bulunduğu ilk tarlaya doğru çekiştirdi ve kollarını açtı. "İşte kabak diye buna derim."

"Bunu oymak için motorlu testere gerek."

"Ama içinden çıkacak çekirdekleri düşün."

Tuzlu yemek düşüncesi Dakota'nın ağzını sulandırdı. "Kavrulmuş kabak çekirdeğine bayılırım."

"Sadece tuz ekliyorsun, büyütülecek bir şey değil."

Dakota dudaklarını yaladı. "Çekirdek kavurmayı biliyor musun?"

"Hayır. Ya sen?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Becerebileceğimize eminim." Dakota daha küçük kabakların bulunduğu bir alana geçti. "Uzun ve ince mi, yoksa kısa ve tombul mu?"

Walt çenesini ovaladı. "İkisinden de birer tane." Kırmızı el arabalarının bulunduğu park alanına gidip arabalardan birini balkabaklarının yanına getirdi. Kabakların büyüklüğü ve çapları konusunda tartışarak ekstra büyük canavar balkabaklarına geçtiler ve karışıma bir tane de bu kabaklardan eklediler. Arabayı iterek ilerlerken Dakota'nın annesinin güz şaheserine eklemekten hoşlanacağını bildiği minik balkabakları ve sukabakları buldular.

Walt patlamış mısır standında sırada beklerken Dakota oturmak için bir saman balyası buldu.

Muhtemelen üç yaşında olan küçük bir kız kucağında boyunun yarısı büyüklüğünde bir kabakla annesinin arkasından yürüyordu. Kızın babası da yanlarındaydı, fotoğraf çekiyordu.

Tombul yanaklı, sırma saçlı küçük bir çocuk iş tulumuyla oturmuştu, küçük kabakları üst üste yığmaya çalışıyordu. Çocuk kendi başına yürüyebilecek kadar bile büyük görünmüyordu.

Walt, Dakota'nın yanına oturdu, sıcak patlamış mısırı uzattı ve Dakota'nın bakışlarını izledi.

Dakota birkaç mısır yedikten sonra sessizliğe son verdi. "Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmüş müydün?"

"Düşündüğüm söylenemez. Günün birinde olacağını farz ettim." Walt avucunu mısırla doldurup, "Ya sen?" diye sordu.

"Yaşım daha küçükken bebek sahibi olmaktan endişelenirdim. Doğum kontrol hapını önceki gün içtiğim saat içinde almazsam strese girerdim. Kondomun hasarlı olmasından kaygılanırdım. Annem bana ne zaman evlenip yuva kuracağımı ve çocuk sahibi olduğumu sordukça bu fikir bana daha az cazip gelirdi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yine de tam günlük iş olarak mutlu sonlar yazıyorsun."

Tombul yanaklı çocuk bir kabağın üstüne çıkıp oturdu fakat bezli poposunun üstüne düştü. Dudaklarını büzüp tekrar denedi.

"Nihai çelişki. Mutlu sonlara inanıyorum. Fakat bunu bulmanın bir kitapta kurguladığımdan çok daha zor olduğunu biliyorum." Dakota başını kaldırdığında Walt'un küçük çocuğu gülümseyerek izlediğini gördü.

Walt'un yüzünden bir gölge geçti.

"Ömrünün sonuna kadar birlikte yaşayacağın insanı bulmak kolay olmamalı. Kolay olursa ilişkiler geçici olmanın ötesine geçemez."

"Seninle Vivian'da olduğu gibi mi?"

Walt çocuğu izlemeye devam ederek Dakota'nın eline uzandı. "Viv'in öleceğini biliyordum. Onu seviyordum fakat bir kocanın karısını sevmesi gerektiği gibi değildi. Eğer hayatta kalırsa boşanmanın kaçınılmaz olduğunu ikimiz de biliyorduk." Walt, Dakota'ya dönüp gülümsedi. "Sonsuza dek ile tam olarak sonsuza kadar değil demek arasında bir fark var. Viv'le ikinci seçenek geçerliydi. Bir daha evlendiğimde sonsuza dek olacak."

Walt, Dakota'nın elini bırakıp avucunu Dakota'nın yanağına koydu. Dakota eğilerek Walt'un öpücüğünü kabul etti. Şefkatli öpücüğü Walt'un kollarında kendini nasıl da tamam hissettiğini hatırlatınca Dakota'nın kırık kalbi toparlanmaya başladı. Walt yanında yokken kendini nasıl da boş hissediyordu.

Walt geri çekildiğinde başparmağını Dakota'nın sağ gözünün altında gezdirerek kirpiklerinden süzülen yaşları sildi.

Alkış sesleri bu kısa romantik anı sona erdirdi. Dakota döndüğünde çocuğun kollarını kocaman açarak tek başına ayakta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durduğunu, bu sırada annesinin çömelerek çocuğu yürümeye teşvik ettiğini gördü. Bebek bir adım attı, kıkırdadı ve popo üstü düştü.

Dakota başını Walt'un omzuna yaslayarak bebeğin tekrar denemesini izledi. "Bir bebeğimiz olacak."

Walt onu kendine çekti. "Öyle."

"Vay canına." Okuyucularıyla, hayranlarıyla sohbet ettiği sosyal medya platformlarındaki grafikleri düşündü. *Bu işin şakası yok* cümlesi aklına geldi. Dakota boştaki elinin karnının üstünde durduğunu fark etti. "Vay canına."

Walt gülümseyerek onu ayağa kaldırdı. "Hadi gel, annecik. İkinizin karnını doyurmalıyız. Yiyebilecek gibi misin?"

Patlamış mısır yerde duruyordu, devrilmişti. "Çok açım. Çok çılgınca bir döngü. Sabah boyunca mide bulantısı çektikten sonra bütün gün aç hissediyorum."

"Turşu ve dondurma?" diye takıldı Walt.

Dakota sindi. "Hayır ama canım acayip pamuk şeker çekiyor."

Walt başını salladı. "Artık hamile olduğuna *eminim*. Benim Dakotam işlenmiş şeker yemek isteyecek. Sırada zombi cehennemi var sanırım."

Ödeme noktasına doğru yürüdükleri sırada Dakota ilişkileri belki de yürüyebilir diye düşündü.

❀

Walt telefona cevap verme talihsizliğinde bulunan yardımsever aşçıya, "Birazcık yardıma ihtiyacımız var," dedi.

"Her konuda yardıma hazırım, Doktor Eddy."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elbette! Walt eliyle ağzını örterek gülümsemesini sakladı ve süiti inceleyen Dakota'ya arkasını döndü. "Balkabağı çekirdeği kavuruyoruz ve oteli yakmak istemiyoruz."

"Seve seve—"

"Hayır, hayır! Bunu biz halletmeliyiz. Nasıl yapıldığını kısaca anlatırsanız harika olur. Kavurmak yüksek sıcaklıkta iyice ısıtmak anlamına geliyor, yanılıyor muyum?"

"Doktor Eddy... " Adamın sesi bir... veya üç ton yükselmişti. "Akşam yemeği siparişleri toplu halde gelmeye başlayana kadar en az yirmi dakika zamanım var. Süitinize gelip size yardım edebilir miyim?"

Walt, Dakota'ya sormak için telefonu eliyle örttü. "Aşçı yukarı gelip bize yardım etmek istiyor. Ne dersin?"

"Bence Morrison ailesini seninle tanıştıklarına pişman edeceksin."

Walt gülerek telefona geri döndü. "Üniversite bitirdik ve çabuk kavrarız. On dakikadan fazla zamanınızı almayız."

"Hemen yukarı geliyorum."

Walt telefonu yerine koyup Dakota'nın yanına gitti. Dakota'nın elleri küçük, tombul kabağın içindeki pisliğe gömülmüştü. "Cadılar Bayramı'na kadar asla bitiremeyeceğim."

"Pratik yap," diye ısrar etti Walt. "En son ne zaman bir kabak oydun?"

"Sanırım on iki yaşındaydım."

Walt seyahat ederken yanında bulundurduğu alet çantasından bir neşter alıp yakında baş şaheseri olacak kabağı oymaya başladı. "Eğer oğlumuza anne babasının tümüyle işe yaramaz olmadıklarını göstermek istiyorsak pratik yapmalıyız."

"Ya kızımız olursa?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın *hamilelik* hakkında konuşmayı bırakıp çocuklarından artık bir şahıs olarak bahsetmeye başlaması Walt'un dikkatinden kaçmamıştı. "JD ismi hoşuma gitti. Junior Dakota bana uyar."

Dakota kabağın içindeki lifli parçacıkları çekiştirirken birden durdu. "Junior yok. Junior kelimesini içeren bütün isimleri veto etmek zorunda kalacağım."

Walt gücenmiş görünmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Dördüncü Walter Junior hoşuna gitmedi mi?"

Dakota ifadesiz bakmayı tercih etti.

Walt'un çenesi titremeye başladı... Walt sırıtışının dudaklarına, yanaklarına ve sonunda gözlerine tırmandığını hissetti.

"Bunu sana ödeteceğim."

Walt artık tutamadığı kahkahasını durduramıyordu. "Öğrenci yurdunda kalırken ismim yüzünden kaç kez köşeye sıkıştırıldığımı tahmin bile edemezsin. Büyükbabamın adı Horace olmadığı için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

Dakota turuncuya bulanan ellerini havaya kaldırıp güldü. "Asla daha beterini düşünmeye kalkma." Dakota durup Walt'a baktı. "Aslından isminden hoşlanmadığımdan değil. Hoşlanıyorum."

"Adım Walter. Bu isimde kaç tane yetmiş yaş altı adam tanıyorsun?"

Dakota son derece büyük bir bulamaç yığınını tezgâhın üstüne bıraktı ve çekirdekleri etli kısımlardan ayırmaya başladı. "Walter Cronkite?"

"Öldüğüne son derece eminim."

"Eski başkan yardımcısına ne dersin?"

"Seksen beşin üstünde... yoksa o da mı ölmüştü?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bilmiyorum." Dakota hızlıca nefes aldı, çekirdek çıkarma işleminin ortasında durup ellerini indirdi.

"Ne?"

Dakota başını hızlıca sallayıp, "Boş ver," dedi.

"Hadi ama... kim?"

"Hiç kimse."

Walt yanına gitti, tezgâhta duran yapışkan kabak içinden bir avuç dolusu alıp Dakota'ya doğru tuttu. "Bunun lekesinin çıkmadığını duymuştum."

"Walt!"

"Kim?" Walt daha da yaklaştı.

Dakota mermer tezgâhın üzerine kabak içi damlatarak geri çekildi. "Disney. Walt Disney. Ama o da öldü."

Walt, Dakota'yı kabağa bulanmış halde görmeyi çok istese de geri çekildi. "O halde anlaştık... erkek olursa Walter Junior olmayacak."

"Tamam!"

"Güzel."

"Erkek çocukları için güçlü isimler olmazsa olmazdır. Bil diye söylüyorum, bence Walt güçlü bir isim."

Walt güldü... elinde değildi.

"Şaka yapmıyorum."

Walt tekrar baktığında Dakota söylediğinde ciddi görünüyordu. Dakota'ya iyice yaklaşıp yapışkan ellerini avuçlarına aldı ve onu öptü. Geri çekilirken, "Teşekkür ederim," dedi.

Süitin zili çaldı. Walt ellerini bir mutfak havlusuna silip şefi karşılarken sadece bir çatı katı süitinin zili olsa gerek diye düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Doktor Eddy." Şef odaya kararlı adımlarla girdi, mutfağa geçti ve yanında getirdiği küçük kutudan malzemelerini çıkardı. "Hanımefendi?"

"Laurens," diye cevap verdi Dakota. Elleri balkabağına bulanmıştı.

Şef, "Mükemmel kabak çekirdekleri," diyerek kabaklardan çıkarmayı başardıkları çok miktardaki çekirdeği alıp lavaboya geçti. "İyice temizlemekle başlayın, biraz tereyağı ve bir tutam tuz."

"Bol tuzlu severim," dedi Dakota.

Walt başını salladı. "Bir tutam yeterli. Sodyum tansiyonu yükseltir."

Dakota somurttu.

Şef, balkabağı çekirdeklerini kavurmanın inceliklerini yaparak gösterdikten sonra oyulmuş kabak parçalarını yağlı kâğıda alıp üzerlerini tarçın, şeker ve Walt'un ne olduklarını bilmediği baharatlarla kapladı. "Diğeri bitince fırında yirmi dakika, ardından yılın bu zamanında en harika lezzetlerin yaratılmasının sebebini anlayacaksınız."

Şef akşam yemeği için önerilerde bulunduktan sonra geldiği gibi hızlıca gitti.

Çekirdekler fırında kavruluyordu ve Dakota mutfak masasına oturup ona ait olduğunu ilan ettiği kabağa şekil veriyordu.

"Merak ediyorum," dedi Dakota.

Walt da yerine oturup kafasında dolanıp duran tasarımı oymaya başladı. "Neyi merak ediyorsun?"

"Nasıl oluyor da," bıçağını kabağının yanına itip destek almak için ayağa kalktı, "Kaliforniya'da hayat kurtarmak yerine burada benimle oturuyorsun?"

"Sana söylemedim mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neyi?"

Walt bıçağın kabağın kabuğuna batmasını bekleyip, "İşi bıraktım."

Bıçak öylece durdu ve Dakota işini bırakmış bakakaldı. "Sen ne?"

"İşi... bıraktım. Seni bulmam gerekiyordu... sana—"

Dakota ellerini indirdi, ağzı açık kalmıştı. "Nasıl bırakırsın? Sen bir doktorsun. Doktorlar istifa edemez."

"Tamam, geri dönme garantisi olmadan izne çıktım." Walt kabağı oymaya devam etti, Dakota'nın onu soru yağmuruna tutacağını biliyordu.

"Beni bulmak için işini bırakman delilik. Üstüne üstlük sorumsuzca."

"Birkaç hafta önce hayalimdeki iş teklifini almışken değil."

Dakota'nın yüzü yumuşadı. "Hayalindeki iş mi?"

"Sınır Tanımayan Doktorlar'da. Yılın çoğu kısmında eğitim dönemleriyle idari bir iş olacak, elbette felaket zamanlarında alanda uzun süreli görevler de gerekecek. Gerçek acil durum tıbbı."

"Bu muhteşem. Ne zaman başlıyorsun?"

"Önce işi kabul ettiğimi haber vermeliyim."

"Bekle. Pomona'daki işini bırakıp diğer işi almadın mı? Bu riskli değil mi? Ya başka birini işe alırlarsa?" Dakota bıçağı kabaktan çıkarmıştı ve havada sallıyordu.

Walt parmaklarından birini kaybetme riskini göze alarak elini Dakota'nın elinin üzerine koydu. "Kararımı vermek için kasım ayına kadar süre verdiler."

"Ah, bu... bu iyi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota oyma işine dönerek, "Bu yeni iş nerede?" diye mırıldandı.

"Avrupa'da," dedi Walt umursamaz bir tavırla.

"Ah... "

Dakota duygularını göstermemek için o kadar çok çabalıyordu ki Walt onu kandırdığı için az kalsın kendini suçlu hissedecekti. "Veya Florida... veya Kanada."

"Anlamıyorum."

Walt sırıttı. "İşimi Güney Carolina veya Kaliforniya da dâhil istediğim yerden yürütebilirim. Konferanslar ve eğitimler her yerde olacak, çoğunlukla da Florida'da. Ayrıca felaketler... elbette doğa ana darbesini vurana dek nerede bir felaket olacağı belirlenemez."

Dakota bıçağını çekip tekrar havada sallamaya başladı. "Bilerek yaptın."

"Neyi?"

"Tekrar gidecek misin diye merak etmemi sağladın."

Walt'un tebessümü soldu. "Asla. Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer buraya geri taşınmak istediğine karar verdiysen bir daire bulacağım. Kaliforniya'ya dönmek istersen o halde uçak bileti ayırtırım." Bıçağı havada sallama sırası Walt'taydı. "Çocuğumuzu tek başına büyütmeyeceksin. Bu konuda sana söz veriyorum."

Dakota'nın gözündeki parıltı Walt'a inandığını gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirminci Bölüm

"Annem öfkeden köpürüyor. Dedikodu çarkı geldiğimden beri dönmeyi kesmedi ve artık Walt da beni almaya ve bırakmaya her gün eve geldiğinden dedikoduların doğru olduğuna şüphe kalmadı sayılır."

Mary telefonda homurtuyla güldü. "Dedikodular doğru. Annen neden herkese cehenneme kadar yolunuz var demiyor?"

"Ona tam da bunu söyletmek için haftalardır uğraşıyorum." Dakota arka verandada oturuyordu, bacaklarını bir battaniyeyle sarmıştı ve sonbaharın serin havasından korunmak için kazak giymişti. Temiz hava günün daha erken saatlerinde yatışmaya başlayan sabah bulantısını biraz olsun hafifletmişti.

"Orada daha ne kadar kalacaksın?"

Dakota da kendine aynı soruyu sorup duruyordu. "Gelecek hafta doğum uzmanıyla bir randevum daha var. Tansiyonum düşükse muhtemelen eve dönerim."

"Ya tansiyonun hâlâ yüksekse?"

Dakota iç çekti. "Muhtemelen kalırım. Walt'la aramda her şey iyi gitmeye devam etse bile her an bir yerlere çağrılabilir. Belli bir noktada yeni işine başlaması gerekiyor ve bunun anlamı Florida'da iki hafta demek."

"*İkinizin* arası nasıl?"

"İyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece iyi mi?" diye sordu Mary. "Müthiş, inanılmaz değil mi? Sadece iyi mi?"

Dakota battaniyesine sarındı, yüzüne aptalca bir tebessüm yayıldı. Önceki gece anne babasının kanepesinde televizyon izlerken Walt'un kucağında nasıl da uyuyakaldığını düşündü. Walt'un pantolonuna salyası akmıştı ancak Walt gece birden sonra altından kayarak kalkmaya çalıştığında uyanmıştı. Walt onu yavaşça, sessizce öpmüştü ve sabah onu görmeye geleceğini söylemişti. "Neredeyse sürekli yanımda veya beni konuşup plan yapabileceğimiz yerlere götürüyor. İlk çıktığımızdaki gibi değil. Bu kez daha yoğun. Rahat, güven verici. Gerçekten çılgınca olan ne biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Sevişmiyoruz."

Mary sustu. "Sahiden mi?"

"Sahiden. Neden sevişmediğimizden bile emin değilim. Bana sarılıyor, beni öpüyor, bazen beni soymak ve duvara yaslamak istediğini düşünüyorum ama sonra geri çekiliyor."

"Bu konuda konuştunuz mu?"

"Hayır. Hamilelik yüzünden benden soğumamıştır, değil mi?"

"Sence öyle mi?" diye sordu Mary.

Mary'yi sevmemek mümkün müydü? Kadının içindeki psikolog insanın daima elinin altındaydı.

"Soğumuş gibi davranmıyor. Tam tersi olduğundan eminim. Kucağında uzandığım sırada ereksiyon olduğunu saklaması kolay olmuyor."

Mary güldü. "Doğru. O halde ne?"

"Bilmiyorum. Belki de bebeğe veya bana zarar vereceğinden korkuyordur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Adam bir doktor. Sebep bu olamaz. Öyle olmadığını biliyordur."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama zorlamayacağım. Şu anki gidişatımız iyi. İlk kez çıkıyormuş gibiyiz, birbirimizi soyunmaya başlamadan öncekinden daha iyi tanıyoruz."

"Hamile kaldıktan sonra birbirini tanımaya başlamak. Biraz ters olmuş gibi geliyor."

"Ters oldu ama nedense doğru geliyor. Sanırım bana ve kendine kanıtlaması gereken bazı şeyler var."

"Sana kanıtlaması gereken bir şey olduğu kesin. Mesela hiçbir yere gitmeyeceği gibi. Mesela parmağına bir yüzük takıp seninle evlenmesi gibi."

Dakota güldü. "Ah, lütfen sen de başlama."

"Evliliği düşündüğünü biliyorsun."

"Gelecek haftayı, gelecek ayı düşündüğümü biliyorum. Karnımda bir kız mı, yoksa erkek mi taşıdığımı düşünüyorum."

"Ayrıca Walt'un seni Bayan Walt yapıp yapmayacağını."

"Evlilik söz konusu değil, Mary. Sonsuza dek birliktelikten bahsedildiğini bile duymak istemiyorum, elbette... "

"Elbette ne?"

"Walt beni sevmiyorsa... dünyasının sadece çocuğumuz değil, ben olmadan da aynı olmayacağını düşünmüyorsa. Sırf onurumu kurtarmak için evlenmeyeceğim."

"Anlaşılan, bir kez daha düşünüyorsun. Öylece kaçmak yerine düşünüyorsun."

"Kaliforniya'dan ayrıldığım zaman bulunduğum konumdan hoşlanmıyordum. Buraya gelmek, hatta annemin kötü bakışlarıyla uğraşmak iyi geldi. Tekrar yazmaya bile başladım. Yazmadığım zaman durum kötü demektir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Walt yüzünden yazmayı bırakırsan hayranların ondan nefret eder."

"Sadece mutluluğu yeniden bulmam gerekiyordu, Mary. Sanırım başardım."

"Güzel. Sağlığının iyi olduğunu onaylat, mutlu kal ve eve gel. En iyi arkadaşımı özlüyorum."

Dakota güldü ve aniden çok çişi geldi. "Her şey seninle ilgili."

"Kesinlikle öyle. Seni seviyorum, Dakota. Güneyin havasına fazla alışma."

Dakota Kaliforniya'dan ayrıldığından daha aksanlı konuşarak, "Ne?" dedi. "Güneyli aksanımı sevmiyor musun?"

"Eğer verandana sallanan bir sandalye koyarsan şişme bir erkek alıp o sandalyeye oturturum."

Dakota tekrar gülmeye başladı. "Kapatmalıyım. Çişimi getiriyorsun."

"Benim yüzümden değil. Ufaklık mesanenin üstünde zıplıyordur. Ama kapat. Yirmi dakika içinde bir müşterim gelecek. Kendine iyi bak."

Dakota telefonu kapatıp banyoya koştu.

❀

Belki sudaki bir şey onu yavaşlatıyordu, belki de havadaki bir şey yüzündendi. Walt bu durumun bulaşıcı olması gerektiğini biliyordu, çünkü baktığı her yerde insanlar biraz daha yavaş hareket ediyordu, biraz daha yavaş el sallıyordu ve biraz daha uzun süre gülümsüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt doğum uzmanıyla randevusu için Dakota'yla buluştu. Hemşire, Dakota'nın tansiyonunu ölçerken tepesinde dolandı ve kilo verdiğini duyunca kaşlarını çattı.

Doktor Fisher odaya girdiğinde Dakota, Walt'u tanıttı ve doktorunun Walt'a durumu hakkında her şeyi anlatmasında ısrar etti.

"Hamileliğiniz boyunca preeklampsi yaşamayacağınıza inancım arttı. Son ziyaretinizden beri tansiyonunuz önemli ölçüde düşmüş."

Dakota gülümsedi, Walt ise tereddüt içindeydi. "Düşüş geçici olabilir."

"Doğru, Doktor fakat Dakota kendini gözlemliyor ve görünüşe göre düzenli bir düşüş söz konusu. İkiniz de tansiyonuna dikkat edin fakat deneyimlerime göre tansiyonun bu kadar erken bir süreçte düşmesi her şeyin yoluna gireceğine dair iyiye işarettir."

Dakota, Walt'un elini yakaladı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Walt sırıttı fakat Dakota endişelenmese bile kendisinin endişe duymaya devam edeceğini biliyordu.

Doktor Fisher taşınabilir bir ultrason makinesini Dakota'nın üzerinde oturduğu masaya yaklaştırdı. "Bebeğinizi görmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Walt'un kalbi duracak gibi oldu.

Gülümseyerek Dakota'nın gözlerine baktı.

Dakota arkasına yaslanarak hastane önlüğünü düz karnını ortaya çıkaracak kadar kaldırdı. Çocuklarının içinde büyüdüğünü hayal etmek zordu... daha sonra Doktor Fisher sesi açıp aleti karnına koydu. Walt bebeğin hızlı kalp atışını hemen duydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Duyuyor musun, Dakota?"

"Kalp atışı mı?"

"Hızlı." Walt emin olmak için iki parmağını Dakota'nın bileğindeki nabız noktasına bastırdı ve Dakota'nın nabzının dakikada yaklaşık yetmiş olduğunu hissetti. "Bebeğin nabzı seninkinden çok daha hızlı."

"Aman Tanrım."

Dakota'nın gözleri yaşlıydı. Walt da ağlamak üzere olduğunu hissetti.

Ultrasondaki görüntüler çok küçüktü. Doktor Fisher bir kalp, bir kafa... gösterdi.

Walt baba olacaktı.

Gülümsemeyi kesemiyordu.

Walt nihayet Dakota'nın yanından ayrılıp otele döndüğünde gecenin çoğu kısmını yeni işiyle ilgili evrakları doldurarak geçirdi. Bankasının sitesine girdi, birkaç fatura ödedi... son ödeme tarihinden çok önce. İlerleme var, diye düşündü.

Şu anda Dakota'nın ısrar ettiği kostümün içinde yanında oturuyordu ve onu bir Cadılar Bayramı partisine götürüyordu.

"Neden böyle giyindiğimizi tekrar eder misin?"

Dakota gülümsüyordu. Katolik bir kız öğrenci üniforması giymişti. Diz üstü ekose etek, dizlerinin etrafında sadece yedi santimlik boşluk bırakan botlar. Düğmeleri henüz herhangi bir hamilelik belirtisi göstermemesine rağmen büyüyen göğüslerinin kremsi beyazlığını gösterecek kadar açık bırakılmış beyaz bir gömlek giymişti. Sabah bulantıları yüzünden birkaç kilo vermişti. Doktor, Dakota bir ay sonra kontrole gittiğinde bu durumun değiştiğini görmek istiyordu. Gitmese bile raporları da onunla eve dönecekti ve Kaliforniya'daki doktoru kilo alması için ısrar edecekti.

"Herkes soracağına göre saklamanın anlamı yok."

Dakota, Walt'un saçlarını jöleyle arkaya doğru yatırmıştı, ona iki beden küçük gelen sade, beyaz bir tişört giydirmişti ve tişörtün koluna bir paket sahte sigara sarmıştı. Dakota tişörtü tam ona göre yapmıştı... arkasında *Doktor Babacık* yazılıydı. Walt tişörtü gördüğünde gülmüştü. Unvanıyla övünmek âdeti değildi fakat bu gece bunu kullanmanın doğru hareket olabileceğini düşündü.

"Öyle diyorsan."

"Onlar benim insanlarım. Onları neyin harekete geçirdiğini bilirim. Louise haberleri yaymaya başladığından beri benimle iki çift laf etmedi. Eğer o veya Missy evde saklandığımı düşünüyorsa kim olduğumu unutmuşlar demektir."

"Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin, tatlım."

Dakota gülümsedi. "Bunu kendim için yapıyorum. Buraya ilk geldiğimde bir parçam utanç içindeydi, güvensizdi... artık öyle değil." Karnını avucuyla sarıp gülümsedi. "Anne baba olacağız. Bunu planlamamış olabiliriz fakat bildiğimiz şekilde yapacağız. Yanlış yaptığımızı söyleyen toplumsal sınırlamalar olmayacak."

Walt, Dakota'nın elini dudaklarına götürüp öptü. "Bu konuşmayı aileme sakla."

Dakota büzüştü. "Bir seferde bir karmaşa yeter. Bu gece hasat festivali ve Cadılar Bayramı. Güvenilir bir kaynaktan pamuk şeker de olacağını duydum. Damarlarımda pamuk şekere ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu söylemiş miydim?"

"Evet, bir veya iki kez. Az kalsın Kaliforniya'da bir eğlence parkına gidip birkaç paket alması için Mary'yi arıyordum."

Dakota büzüştü. "Sıcak pamuk şeker. *Sıcak* pamuk şekere ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sıcak pamuk şeker alacaksın. Fotoğraf çekeceğim ve şantaj yapmanın bana yakışmadığını söyleme."

Dakota'nın gülümsemesi arabayı aydınlattı. "Umurumda değil. Bir sürü pamuk şeker ver yeter."

"Hamile değilken şekerli çörek bile yemeyen kadın mı diyor bunu?"

Dakota kaşını kaldırdı. "Şekerli çörek... sıcak, şekerli çörek."

Walt gözlerini yuvarladı. "Yüce Tanrım."

Dakota dudaklarını yaladı.

"Hatırlat da eve döndüğümüzde kan şekerini kontrol edeyim."

Hasat festivalini kostüm giymiş çocuklar, yetişkinler ve evcil hayvanlar doldurmuştu. Dakota, Walt'u arabadan çekiştirerek çıkartıp doğrudan pamuk şeker satıcısına yöneldi. "Önce balonlara dart atmak istemediğine emin misin?" diye sordu Walt.

"Pamuk şeker almazsan dart atışı olabilir ama balonlara değil."

Walt onu kendine çekip başından öptü ve sıraya girdi. Sıraları geldiğinde plastik eldivenle kep giyen çocuğa çubuğu ipliksi şekerin içinde döndürmeye devam etmesini söyledi. Çocuk çubuğu çekmeye yeltendiğinde Walt daha fazla istediğini belirtmek için elini döndürmeye devam etti. Pamuk şeker devasa bir balkabağı büyüklüğüne ulaştığında Walt çocuğa on dolar verip uzaklaştı.

Dakota pembe diliyle bir tutam şekeri yaladı ve inledi... Walt'un bu hamile flört dansına başladıklarından beri duymak istediği türde bir inlemeydi. "*O* kadar mı iyi?" diye sordu Walt.

Dakota tekrar inleyince Walt'un bütün bedeni, her yeri kasıldı. "Tahmin bile edemezsin."

"Edemem," diye mırıldandı Walt.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın gözündeki parıltı Walt'un gözleriyle buluştu ve Dakota seksi sesine uyan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Pamuk şekerden bir parça koparıp Walt'un dudaklarına götürdü. Şekerin tatlı aroması şehvet yüklü bir etkiyle diliyle buluştu. Dakota geri çekilmeden önce Walt bir an için parmak ucunu dişlerinin arasına aldı. Dakota parmaklarını ağzından çıkarıp yalayarak temizlerken gözleri parlıyordu.

Walt homurdandı. "Beni öldürüyorsun."

"Güzel," dedi Dakota. "Belki yatıya kalmak için seni ikna edebilirim."

"Beni ikna etmene gerek yok."

Dakota pamuk şekerini yemeye devam etti, giydiği kışkırtıcı liseli kız üniforması, yanaklarındaki koyu renk allık ve kırmızı rujunun bir bütün olarak görüntüsü çubuk şekerli çocuk ile mükemmel uyum içindeydi.

Dakota'nın bedeni Walt'a sürtündü ve Dakota dudaklarını Walt'un kulağına götürdü. "Bu platonik saçmalık ergenlere göre."

Walt, Dakota'nın bedenini kendine doğru çekip belini tuttu. "Oraya geri döndüğümüzde daha iyi olmasını sağlar."

"Vaatler, vaatler."

"Verdiğim bir sözden asla dönmem," dedi Walt. Daha sonra Dakota'yı öperek vaadini tadıyla mühürledi. Dakota kucağında kendini bırakmak üzereyken birilerinin arkalarında boğazını temizlediğini duyarak ayrıldılar.

Önce Dakota kendine geldi, başını sesin geldiği yöne çevirdi. "Sis!"

"Senin olduğunu düşünmüştüm."

Dakota'nın Sis diye hitap ettiği kadın korsan kostümü giymişti, yanındaki adamda ise gözündeki banda kadar kostümün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aynısı vardı. Dakota arkadaşına sarılırken Walt geri çekildi. "İkiniz de harika görünüyorsunuz. Merhaba, Billy." Dakota adamın yanına gidip onu kucakladı.

"Sen de öyle. Tam Dakota tarzı."

Dakota gülerek saçını geri attı. "Sis, Billy, bu Walt."

Walt, Billy'nin elini sıkarken Dakota ilişkilerinin özetini geçti. "Ayrıca siz sormadan söyleyeyim... evet, öyleyim ve evet, o."

Walt tişörtünün arkasını görebilmeleri için sırtını döndü.

"Tam Dakota tarzı," dedi Sis ikinci kez.

Walt babasının bacağının arkasından bakmaya çalışan küçük çocuğa, "Peki bu kim?" diye sordu.

"Bu Junior, merhaba de Billy."

Billy Junior elini salladı fakat babasından ayrılmadı.

"Kesinlikle çok çabuk büyüyorsun," dedi Dakota.

"Öyledirler," dedi Sis. "Karnaval stantlarına gidiyorduk. Junior babasının büyük timsahı kazanmasını istiyor."

Kadınlar önlerine geçtiğinde Billy, "Tebrikler," dedi.

"Teşekkürler," dedi Walt.

Yanlarından geçtikleri sırada Oyuncak Hikâyesi animasyonundaki çoban kız Bo Beep ile iskambil destesi gibi giyinmiş bir adam onları gözleriyle takip etti.

"Dakota oldum olası başların ona çevrilmesini sağlardı."

"Okula beraber mi gittiniz?"

Billy oğlunu omuzlarına kaldırdı. "Hem evet hem hayır. O ve Sis eskiden beri arkadaştı. Bense Dakota'yı sadece Sis vasıtasıyla tanıyordum. Sis, Dakota buraya ilk geldiğinde senin, kızların kara listesinde olduğunu söylemişti."

"Ailesi bebeğimiz olacağını öğrendiğinde listede daha da yükseldim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu konuda onları suçlayamam." Billy gözündeki bandı çekip yanlarından geçen bir çifte başıyla selam verdi. "Peki ne zaman evleneceksiniz?"

Walt bu soruların sadece başlangıç olduğunu biliyordu. "Henüz konuşmadık."

"Buraya mı taşınacaksınız?"

"Bilmiyorum."

Billy güldü. "Dostum, Sis'in tepesi atacak."

Walt koşarak gelen Kırmızı Başlıklı Kız'a çarpmamak için kenara çekildi. "Neden?"

"Çünkü konuşmamız hakkında beni sorguya çekecek ve ona söyleyecek bir şeyim yok."

Walt sırıttı.

Dart atışı oyununun ilk turunu bitirdiklerinde Dakota pamuk şekeri silip süpürmüştü.

Dakota pinpon toplarını suda yüzen kupalara atmakta iyiydi, Walt ise basket topuyla serbest atışta şov yapmıştı. Devasa timsahı alamamışlardı fakat Junior dişlek sırıtışıyla daha küçük bir timsahı arkasından sürüklüyordu. Alacakaranlık yerini geceye bıraktığında çocukların çoğu büyükbaba ve büyükanneleriyle veya arkadaşlarıyla evin yolunu tuttu. Dakota ile Walt gecenin çoğu kısmında bir yere kıpırdayamadıklarından Billy ile Sis'i kasabada başlamış olan yetişkin partisine götürdü.

Bar şimdiden epey kalabalıktı ve gürültülü bir müzik çalıyordu.

Hep birlikte arabadan indikleri sırada Sis, "Çok uzun süredir bir yetişkin gecemiz olmadı," dedi.

Billy pofurdadı. "Junior'ın ağlamadığından emin olmak için bir saat içinde annesini arayacak olan kadın mı söylüyor bunu?"

Sis kocasına sarıldı. "Senin de aşağı kalır yanın yok."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt hep birlikte içeri girerlerken Dakota'nın elini tutmak için geride kaldı. "Sanırım bizi de aynı şeyler bekliyor."

"Bebek bezleri, uykusuz geceler. Evet, her türlü ayrıntıyı öğreniyorum."

"Kolay şeyler. Ben asıl kulak enfeksiyonlarını, alnına atılacak dikişleri düşünüyorum."

Dakota büzüştü. "Benim ayrıntılarım seninkilerden daha iyi. Bir süre benim kafama göre takılalım." Önlerinde ilerleyen Sis ile Billy partinin dışarı taştığı devasa verandanın basamaklarını hızla çıkıyordu.

"Çocuklarına gerçekten Billy Junior adını mı verdiler?"

"Evet. Buralarda yaygın bir durum."

"Belli bir noktada ona BJ denileceğinin farkındalar mı?"

Dakota güldü. "Junior isminin söz konusu olmamasının sebebini anlıyor musun? İstenmeyen takma isimler olmamalı. Asla."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

❀

Kostümler zekiceydi. Dakota kendini tebrik etti. Evet, tuhaf bir *hamileyim ve bekârım* durumunu basit bir tişörtle *takma kafaya* durumuna çevirmeyi başarmıştı. Carol Ann ile Kevin çıkageldi ve karnavala Tanner hasta olduğu için gelemediklerini söylediler.

Görünüşe göre herkes ebeveynliğin sıkıntıları hakkında konuşmak istiyordu. Belki de sadece Dakota bu konuda fazla duyarlıydı.

"Tatil boyunca burada mı kalacaksınız?" diye sordu Carol Ann.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakota, Walt'a baktı. "Sanmıyorum."

Walt göz kırptı. Nereye yerleşeceklerini veya bir sonraki adımlarının ne olacağını henüz konuşmamışlardı. Dakota ikinci üç aylık dönemine girdiğine ve bedeni daha iyi uyum göstermeye başladığına göre sonraki altı ayı planlamanın vakti gelmişti.

Carol Ann dudak büktü. "Eve geri taşınacağını umuyordum."

Dakota salona bakındı. "Yerleşebilecek birçok yer var, Carol Ann. Küçük kasaba entrikalarına ve dedikodularına uygun olmadığımı biliyorsun. Kaç kişinin yanıma gelip Elaine'in hamile kızı mıyım diye sorduğunu biliyor musun?"

"İddiaya varım annem buna bayılacaktır."

"İçini kemiriyor. Gerekirse zorla da olsa kabullenmesini sağlarım." Dakota, Walt'un bacağında duran elini sıvazladı. "İyi olacağımı düşünüyorum." Walt'un ona bakışı Dakota'yı iyi olacağına inandırdı.

Mesanesi son on beş dakikadır zorladığından Dakota kadınlar tuvaletini bulmak için ayağa kalktı. "Lavaboyu bulacağım," dedi Walt'a. "Benim için bir maden suyu sipariş eder misin, votkasız olsun."

"Kulağa iyi geliyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Carol Ann.

"Hayır, Walt'u sorgulamaya ne dersin? Bu gece yeterince sorgulanmadı."

Walt gözlerini yuvarladı. "Sırtımdan bıçakla bakalım."

Dakota eğilerek onu öptü. "Sorun yok, babacık. Başa çıkabilirsin."

Dakota uzaklaşırken Walt poposuna şaplak attı. Dakota omzunun üzerinden, "Dikkat et," dedi. "Hoşuma gidebilir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Carol Ann gülerek, "Dakota!" diye çıkıştı.

Tuvalet sırası en az on dakika sürerdi ve kuyrukta birkaç tanıdık yüz vardı. Dakota gecenin mantra ifadesi *evet, öyleyim* ve *hayır, evli değilim* sözcüklerini tekrarladıktan sonra bir yığın kadının arasından kıvrılarak geçti.

Tuvaletten çıkarken tanıdık bir sima önüne geçti. "Tommy."

Louise'in kocası dibinde duruyordu, Dakota topuklu ayakkabılarıyla neredeyse adamla aynı göz hizasındaydı. Adamın bakışları Dakota'nın bedenini süzüp göğüslerinde durdu. "Bakın şu işe, Dakota Laurens gelmiş."

Dakota bir bakışla tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu not almak isteyebilirdi, elbette notları hoş şeyler olmazdı.

"Merhaba Tommy."

"Mmm, mmm. Hiç de hamile gibi görünmüyorsun." Tommy fazla yaklaşınca Dakota geri çekildi.

"*Karın* nasıl? Onu ilk geldiğimden beri görmedim." *Dedikoducu kız* onu görmüştü, haberleri yaymıştı ve ortadan kaybolmuştu.

Tommy elini savurdu, donuk gözleri ne kadar çok içtiğini belli ediyordu. "Buralarda bir yerde. Her zaman çok seksiydin, Dakota."

"Sen evlisin, Tommy."

"Sense değilsin." Tommy uzanıp elini Dakota'nın kolunda gezdirmeye ve sonra da sıkıca tutmaya cüret etti.

Dakota geri çekildi, adamın parmaklarından kurtulmak için biraz güç sarfetmesi gerekti.

"Her zaman hıyarın tekiydin. Gördüğüm kadarıyla hiçbir şey değişmemiş."

Tommy sırıttı. "Cesur. İçinde biraz hırs olan bir kız gibisi yoktur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana bir daha dokunursan içimde ne kadar hırs olduğunu görürsün."

Tommy ona ikinci kez uzandığında Dakota'nın arkasında duran biri elini yakaladı.

Walt, Dakota'yı kenara itti.

Etraflarında duran insanlar susarak geri çekildi. "Hanımefendi gitmeni söyledi."

"Sen de kimsin be?"

"Defolup gitmezsen yüzündeki sırıtışı silecek olan adamım."

Tommy dikleşti, etrafına bakındı ve kolunu Walt'un elinden çekti.

Gerilim düşmeye başladığında Walt, Dakota'ya döndü. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Demek," dedi Tommy kalabalığa doğru. "Bacaklarını açtığı erkek sensin."

Walt, Dakota'nın yanındayken bir anda yumruğunu sallayarak Tommy'nin suratına sert bir darbe indirdi.

Tommy aynı güçle karşılık verirken Dakota çığlık attığından emindi.

Erkekler ikisini ayırmak için araya girerken birileri Dakota'yı kenara çekti. Kavga birkaç yumruk daha atılmadan sona ermedi.

Marie Antoinette kostümü giyen Louise kocasının yanına koştu, Walt'a döndü ve orada dikilen Dakota'yı fark etti. "Neler oluyor?"

Dakota, Walt'un yanına gidip elini Walt'un kızarmış çenesinde gezdirdi.

"Şu piç kurusu üstüme atlayıp bana vurdu," dedi Tommy.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota çok sert olduğunu umduğu bir bakış attı. "Sen pisliğin tekisin, Tommy. Bir daha başka bir kadını tavlamayı deneyeceğin zaman karını tanımadığından emin ol."

Louise kalabalıktaki gürültünün arasından, "Sen ne diyorsun?" diye bağırdı.

"Gidelim, Dakota." Walt, Dakota'nın beline sarıldı.

Dakota daha önce bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu. Yerinden kıpırdamadı, bir zamanlar arkadaşı olarak gördüğü kişiye baktı. "*Tekeşlilik* kavramını uygulamak bir tarafa, hecelemeyi bile bilmeyen sadakatsiz bir pislikle evli olduğunu söylüyorum."

Elbette, Dakota'nın hakaretini anlamaya çalışan Tommy'nin yüzüne bir kez bakması, adamın aşağılandığını anlayacak kadar zeki olmadığını kanıtlamaya yetmişti.

Dakota, Walt'un onu uzaklaştırmasına izin verdi.

Arkalarından Louise'in, "En azından evliyim," diye bağırdığını duydu.

Dakota orta parmağını kaldırıp salladı.

Sis, Billy, Carol Ann ve Kevin onlarla park alanında buluştular. "Ben de göz kulak olunması gereken kişinin Dakota olduğunu sanıyordum," dedi Billy. "İyi bir sağ kroşeydi, Doktor."

Walt sağ elini sallayıp parmaklarını esnetti. Dakota bakışını yakaladığında Walt'un gözlerinde her zaman gördüğü sıcaklığı örten karanlığı fark etti.

Dakota, Walt'un elini tutup parmak boğumlarını inceledi. "Aah."

"O adamı yumruklamayı yıllardır istiyordum," dedi Kevin.

"Sana cidden asıldı mı?" diye sordu Sis.

Dakota elini Tommy'nin tuttuğu yerde gezdirip yere baktı. Elbette adamın pis parmakları iz bırakmıştı. Walt, Dakota'nın elini itti. "Bunu o mu yaptı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota başıyla onaylarken Walt bara doğru döndü.

Kevin ile Billy onu durdurdu.

Dakota koşarak Walt'un önüne geçti, iki elini de göğsüne dayadı. "Boş ver, Doktor. Buna değmez."

"Kimse canını yakamaz. Ben nefes almaya devam ettiğim sürece asla."

Walt bundan daha iyisini söyleyemezdi. "Cesaretini tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Ama bir gece için bir bar kavgası bana yetti."

Otuz dakika sonra Dakota oteldeki süitte Walt'un elinin üzerine bir buz torbası koyuyordu. "Belki de kick boks yapmaya başlamalısın, Doktor. İnsanların yüzüne yumruk atmaya devam edersen bu elin acil serviste işe yaramaz hale gelecek."

"Hak etti."

"Ondan şüphem yok."

"Sana bakışı hoşuma gitmedi, Dakota."

Dakota omuz silkti. "Erkekler bakar. Doğanızda var."

"Çirkin şeyler söyledi."

"O çirkin biri."

Dakota ellerini Walt'un ellerinin üzerinde gezdirirken Walt onun ellerini tuttu ve onu gözlerine bakmaya zorladı. "Belki de evlenmeliyiz."

Dakota'nın küçük bir parçası Walt'un önerisine atlamak istiyordu fakat mantığı kalbini dinlemesine engel oldu. "*Belki* ve *evlilik* kelimeleri aynı cümle içinde geçmemeli."

"Tamam. Hadi evlenelim."

Dakota, Walt'un ateşe atlamaya, Dakota'nın ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeylere dayanarak kararlar vermeye bu denli hevesli olmasını seviyordu. "Walt," dedi iç çekerek. "Kendi pislik-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lerini örtmek için saçma sapan konuşan Tommy gibi gerzekler hep olacak. Doğru kararları verirken onun gibi insanların bizi etkilemesine izin vermeyecek kadar akıllı ve kararlıyız."

"Ya—"

Dakota parmağını Walt'un dudaklarına götürerek onu susturdu. "Doğru olanı yapmak için evliliğe hiç düşünmeden bir kez atladın zaten. Bunu ikinci kez yapmana izin veremem."

Walt, Dakota'nın elini kavrayarak dudaklarından çekti. "Atlamıyorum."

"Tabii ki atlıyorsun. Baskıyı hissettiğinin farkındayım. Bu akşamki kavga buradan ayrılma vaktimizin geldiğini kanıtlıyor. Olmamız gereken yer burası değil. Burada kaldığımız sürece yapılması gereken doğru şeyin ne olduğu konusunda kavga edene kadar baskı artmaya devam edecek."

"Kaçıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Kaçmıyoruz, savunmaya geçiyoruz. Mevcut şartlar altında diğer insanların bizden ne istediğine değil, bizim ne istediğimize odaklanmamız gerek. Başkanlığa adaylığını koymuş değilsin, hayranlarım da evli değilim diye kitaplarımı okumayı bırakacak değil. Hayatlarımızın geri kalanını etkileyecek bir karar vermek için dünya kadar vaktimiz var."

Walt başını eğip Dakota'yı inceledi. "Sırf hamilesin ve evli değilsin diye bir daha kimsenin sana *onun* baktığı gibi bakmasını istemiyorum."

O anda Dakota'nın kalbi eriyip gitti. Aklı başına geldi ve gerçekler dudaklarından döküldü. "Düşünmeden evliliğe atladık diye gelecekte bekâr bir anne olursam... sen nerede olacaksın?"

"Öyle bir şey olmayacak."

Dakota gülümseyerek Walt'un ellerini bıraktı ve kucağına oturmak için ekose eteğini yukarı kaldırdı. "Haklısın." Walt'un

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alnını öptü. "Bekâr olabilirim." Dudakları Walt'un yüzünün yan kısmında dolanıp çenesine, oradan da dudaklarına doğru kaydı. "Ama yalnız değilim."

Walt dudaklarını ele geçirip kollarını kalçalarına doladı. Dakota, asıl hoşuna gidenin Walt'un ellerinin kalçalarındaki varlığı mı yoksa ağzının ve dilinin arayışı mı emin olamıyordu.

Haftalardır ilk kez bir iyi geceler öpücüğü, bir vedalaşma gibi değildi. Walt'un elleri Dakota'nın gömleğinin altındaki tenine ulaştı ve yukarı doğru yavaşça tırmandı, başparmakları iç çamaşırının kenarlarında dolanırken Dakota'nın göğüsleri gıdıklandı. Sutyeninin altındaki hassas teni Walt'un dokunuşu yüzünden onu soluksuz bırakmıştı. "Seni özledim."

Walt bir eliyle onu tutmaya devam ederek diğer elinin yardımıyla kanepeden kalktı. "Tam buradayım."

Dakota bacaklarını Walt'a sarıp tutundu, Walt onu yatak odasına götürürken kulağını öptü. Odaya girdiklerinde Walt onu yatağa oturttu ve üstüne uzandı.

Mükemmeldi. Dakota, Walt'un gömleğini çekiştirerek çıkartıp yere fırlatırken Walt'un ağırlığını üzerinde hissetmek harika bir histi. Bundan daha iyi bir şey olamazdı.

Walt'un dudakları aşağılara inmeden önce Dakota'nın dudaklarıyla buluştu. Göğüslerinin üzerindeki düğmelerin hiç şansı yoktu. Walt tenini keşfederken düğmeleri patladı ve en az biri fırlayıp gitti.

"Bu kıyafet beni bütün gece çıldırttı."

Dakota, Walt'un arkasına uzanarak çizmelerinin fermuarını açmaya çalıştı ama çok zordu. Vazgeçerek ellerini Walt'un sırtında ve sıkı kalçalarında gezdirdi. "Geçtiğimiz haftalarda tek bir girişimde bulunmadığın için bunu hak ettin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt dudaklarıyla Dakota'nın göğüslerini keşfetmeyi kesip başını kaldırdı. "Sen de beni istiyor muydun?"

"Evet." Dakota elini Walt'un kot pantolonunundan içeri soktu. "Ama beklemen çok tatlı oldu bence."

Walt, Dakota'nın gözlerine bakıp göğüslerini kasıtlı olarak çimdikledi. "Tatlı mı?"

"Tatlı bir erdem."

Walt başını eğdi, Dakota'nın sutyenini kenara itip göğüslerini ısırdı.

Walt'un meme ucunu sertleştirip diğerine geçmesinde tatlı veya nazik bir taraf yoktu. Dakota'nın göğüslerine ürpertiyle karışık bir sıcaklık yayıldı ve bu sıcaklık hızla ve döne döne aşağılara inmeye başladı. Dakota inledi, kendini Walt'un kollarında olmanın verdiği hazzın tadını çıkarmaya bıraktı.

Walt'un gömleği bir tarafa fırlarken Dakota'nın sutyeni başka bir tarafa uçmuştu. Walt'un dudakları Dakota'nın göğüslerinden karnına inip orada kaldı. Walt, Dakota'nın içindeki bebeği mi düşünüyordu?

Walt'un ateşli, arzu dolu gözleri Dakota'nın gözleriyle buluştu. Daha sonra Dakota'nın eteğinin fermuarını indirdi ve eteği diğer kıyafetlerin yanına fırlattı.

"Çizmeler," dedi Dakota.

"Kalsın."

Dakota dizine kadar gelen çizmeleri hariç çırılçıplak halde yatağa tırmandı ve parmağını kıvırdı.

Walt saniyeler içinde üstündeydi, kıyafetleri yerde, Dakota'nınkilerin yanındaydı.

Walt, Dakota'nın kalçalarını avuçladı, daha sonra ellerini çizmelerinin üstünde gezdirdi. Gözlerinde yanan ateş hedefini bulmuştu, Dakota bakışı altında kıvranıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt'un ağzı Dakota'nın dizinden başlayıp bacağında yukarı doğru tırmandı. Dakota başını arkaya atarak Walt şehvet yüklü ağzını üzerinde kullanıp onu şiddetli, ateşli bir boşalmanın kıyısına sürüklerken titredi.

Zayıf düşmüştü, nefes nefeseydi, Walt ona düşünmek için zaman tanımadan içine girdi.

"Yavaşlayacağım," dedi Walt. "Bir dahaki sefere."

Bedenleri birlikte hareket ediyordu, tenleri bir bütün gibiydi. Walt, Dakota'nın kalan enerjisini de emip onu bir bütün olarak yutarken dudakları eriyerek Dakota'nın dudaklarıyla bütünleşti. Dakota'nın bedeni hazırdı, açılmıştı, Walt'un her itişine karşılık veriyordu.

Dakota dudaklarını geri çekti, nefessiz kalmıştı, ikinci orgazmı çok yakındı, boşalması için tek bir itiş yeterliydi. Walt inledi, birkaç kez daha iterek zevk dalgasıyla titreyip Dakota'nın içine boşaltı.

Walt farklı bir dilde olabilecek bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım beni öldürdün."

Walt, Dakota'nın kulağına, "Hak ettin," diye fısıldadı. "Asla senden başkasıyla birlikte olamam."

Duyguları karşılıklıydı... bu kadar uyumlu olmaları Dakota'yı korkutuyordu.

Seviştikten sonraki duygusal anlar Dakota'yı kırılgan ve zayıf kılmıştı. Walt'la birlikteyken bile böylesi anlara çok fazla bel bağlamıştı ve sonunda yalnız kalmıştı.

Walt, Dakota'nın üstünden kalkıp parmaklarını Dakota'nın saçlarında gezdirdi. "Somurtuyorsun."

Dakota gözlerini kapattı, Walt'un bakışlarının azametini kaldıramıyordu.

"Konuş benimle, Dakota."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunun, ikimizin yürümesini istiyorum. Burada, dışarıda."

Walt gözlerini açana kadar parmaklarını Dakota'nın gözkapaklarında gezdirdi.

"Gözlerimi açtığımda gitmiş olmandan korkuyorum."

Walt alnını Dakota'nın alnına dayadı. "Bu korkuyu aklına ben soktum. Her şeyi geri alabilseydim emin ol alırdım."

"Bunu sana karşı kullanmaya çalışmıyorum. Ancak dürüst olmalıyım. Sana karşı dürüst olarak kaybedecek bir şeyim yok."

"Yanındayım Dakota. İlişkimizin nasıl olmasını istersek isteyelim, ben varım."

"Kendimi daha önce hiç bu kadar güvensiz hissetmemiştim."

Walt onu öptü, dudaklarını dudaklarından ayırmadan konuştu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Şişmanlayacağım." Dakota bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyordu fakat bir anda ağzından kaçmıştı.

"Hamile ve seksi. Seninle her gece sevişeceğim."

"Sen Pomona'da yaşıyorsun, bense Orange County'de."

"Yanına taşınırım... veya sen benim yanıma taşınabilirsin. Nerede yaşadığımız umrumda değil."

Dakota yaşların gözlerine battığını hissetti. "Bu kadar duygusal olmaktan nefret ediyorum. Sürekli ağlıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hormonlar aslında normal olabilecek bir günün içine eden berbat şeyler." Walt onu tekrar öpüp sırtüstü dönerek Dakota'yı kendine çekti.

Dakota, Walt'a sokulup gözlerini kapattı. "Bence yanıma taşınmalısın. Mary sokağın karşısında oturuyor ve sen Florida'dayken yanımda olmasına gerek duyabilirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eve döndüğümüzde her şeyi halledeceğim."

"Korkmuyor musun?"

"Hayır, Dakota. Doğru şeyi yapıyormuşuz gibi geliyor."

Gerçekten de öyleydi. Hayatlarını ileri taşımak için küçük adımlarla ilerliyorlardı.

Uyku ağır bastı ve Dakota iç çekti. "Çizmelerim hâlâ ayağımda."

Walt gülmeye başladığında göğsü de kıpırdadı. "Tanrım, bu çok seksi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Kaliforniya'ya dönmelerinin ve Walt'un Pomona'daki hayatını paketleyip Dakota'nın evine taşımalarının hemen ardından Walt'un gitmesi gerekmişti.

Dakota, Mary'yi erkenden kaldırdı ve onu zorla sabah yürüyüşüne çıkardı.

"Arkadaşlık kartını fazla zorluyorsun."

"Katlanacaksın. Walt gideli daha üç gün oldu ve iki kilo aldım. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hamilesin."

Güney Kaliforniya'ya göre hava soğuktu, ikisi de kazak giymişti ve güneş gözlüğü takıyordu. "Ama iki kilo birden mi?"

"Daha kilo almış sayılmazsın. Hamile elbiselerini giymeye başladın mı?

Dakota göbeğini ovaladı. "İlk düğme belimi sıkmaya başladı.

"Bana sorarsan alışverişe çıkmak için iyi bir sebep."

"Sanırım haklısın. Eşofman altlarım ancak belli bir noktaya kadar idare eder." Mary kahkahayla gülerken Dakota gülümsemekle yetindi. "Her sabah bulantı çekmediğim için mutluyum."

Köşeyi dönüp birkaç blok daha yürüdüler. "Walt'un ailesine söylediniz mi?"

"Biz mi? Ah, hayır... Walt bu hafta halledeceğini söyledi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Walt, her şeyi ertelemeyi huy edinmiş kişi, halledecekmiş demek." Mary ikna olmuşa benzemiyordu.

"Yapmak zorunda. Geçen hafta Desi'ye söyledim ve *Teslim Ol* basılmadan önce bunu halka açıklayacağım. Walt'un kız kardeşi beni internetten takip ediyor."

"Tura çıkmaya devam mı?"

"Çıkmamak için bir sebep göremiyorum. Avrupa'yı listeden çıkaracağım. Bebek doğduktan sonra oraya özel bir ziyarette bulunacağım. Duyduğuma göre üçüncü üç aylık dönemde uzun uçuşlar berbat geçiyormuş."

"Belki de Fairchild ailesiyle bir anlaşma yapıp özel uçaklarından faydalanabilirsin."

"Walt'la mı konuştun?"

"Hayır ama planı buysa kesinlikle seninle geliyorum."

Yürüyüşlerinin geri dönüş noktasına ulaştılar ve eve yöneldiler. "Fairchild demişken, Glen'le aranda ne oldu?"

"Ne oldu derken ne demek istiyorsun? Glen kilometrelerce uzakta yaşıyor."

"Kendi uçaklarını uçuruyor."

Mary sessizliğe büründü.

"Bana söylemediğin *ne* var?"

"Herkes bir psikologla çıkmak istemez."

"Ah, Mary... yapmadığını söyle."

Mary hızlandı. "İnsanları analiz ederim. İşim bu."

"Birini tanımaya çalışırken içindeki hekimi evde bırakman gerektiğini sana daha kaç kez söylemeliyim? Uzun mesafe seks telefonları bile hiç yoktan iyidir."

Mary parmağını havada sallayarak, "Pille çalışan erkek arkadaşların analiz edilmesi gerekmez."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haklısın. Sana karşılık vermezler ve seni asla hayal kırıklığına uğratmazlar. Bari yarım düzine kedi al ve sonsuza dek mutlu yaşa."

"Kedileri sevmem."

Hızlı adımlarla sokağın karşısına geçtiler, son yokuşa vardıklarında yavaşladılar.

"İyi, köpek veya kuş... rakun topla, hiç umurumda değil."

"Tam bir klasik," dedi Mary. "Biriyle berabersin, bebeğin olacak ve benim de aynı şeylere ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

"Sen bir tarafa, hiç kimse için planlanmamış bir hamilelik arzu etmem. O yüzden bu düşünceyi kafandan çıkar. Yavaş yavaş kabulleniyorum fakat hiç kolay olmadı. Bahsettiğim şey seks amaçlı seks yapmak. Ara sıra biriyle birlikte olsan, örneğin Glen'le, acayip bir rahatlama hissedebilirsin. Bunu başarmak için de ailesini, geçmişteki ilişkilerini... çocukluğunu sorup durmayı kesmelisin."

Dakota, Mary'nin bu konuyu düşündüğünü biliyordu. Mary'nin tutucu hayatındaki ipleri gevşetmesi için bir mucize gerektiğini de biliyordu.

Mary onayladığını kabul etmek yerine, "Kimsenin evcil rakunu olmaz," dedi.

❀

Dakota yatağının ortasında oturuyordu, alışveriş çantaları etrafına serilmişti. Çantalardan birinden bir hamile pantolonu çıkarıp havaya kaldırdı. Yedinci ayını çoktan doldurduğu belli olan bir kadın mağazadan içeri girene kadar Mary ile pantolonun esnek beline epey gülmüşlerdi. Dakota tezgâha üç tane koymuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Pes ederek aşırı dar gelen pantolonunu çıkardı ve yenisini giydi.

"Çok daha iyi." Boy aynasının önünde yan dönüp gömleğini karnının etrafında çekiştirdi. "Yeni salaş görüntüye alışsam iyi olacak."

Gardırobuna gidip birkaç askı aldıktan sonra yatağına döndü ve o anda telefonu çaldı.

Numaraya bakmadan cevap verdi. "Alo."

"Dakota?"

"Benim."

Dakota sustu, telefon şirketinden biri olduğuna emindi."

"Ben JoAnne."

Telefon şirketi değilmiş.

Dakota paniğini içine atarak sakin görünmeye çalıştı. "Merhaba, Bayan Eddy. Nasılsınız?"

Kadının sesi buz gibi soğuktu. "Anladığım kadarıyla oğlum yanına taşınmış."

"Doğru. Şu anda burada değil."

"Biliyorum. Az önce babası ve ben onunla telefonda konuştuk." JoAnne'in konuşması kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu kanıtlarcasına gergindi ve kesikti.

Walt bu kez ertelememişti. "Anlıyorum."

"Sahiden mi? Oğlumuzu soktuğun korkunç durumu anlıyor musun?"

"Bayan Eddy—"

"Hayır, şimdi beni dinle, genç bayan. Oğlum daha önce bir kez evlenmesi için kandırılmıştı ve sesimi çıkarmamıştım. Bu kez sessiz kalmayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Eddy—"

"Bitirmedim."

Dakota yatağın ucuna oturdu ve kendini JoAnne'in dökeceği nefrete hazırladı.

"Oğlumuz hatalarından kaçmayacak denli sorumluluk sahibi biridir."

Dakota ciddi ciddi çekindiğini fark etti.

"Ama bu, hayatından vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmez. Bence yaptığın şey son derece şüphe uyandırıcı. Hangi yetişkin kadın *kazayla* hamile kalır?"

Dakota cevap vermek için ağzını açtı fakat tek kelime edemeden sözü kesildi.

"Walt işini bırakıp farklı bir şehre taşındı. Sebep neydi, Dakota? Otuza merdiven dayadığını fark edip artık bir bebek sahibi olmanın vaktinin geldiğine mi karar verdin? İlk düzgün adamın hayatına girmesini bekleyip kazayla bir hapı içmeyi mi unuttun?"

Dakota, JoAnne Eddy'yi ve tüm suçlamalarını alıp duvara çarpmayı çok istiyordu veya belki de burnu havada yaşlı yarasaya tam da dediği gibi olduğunu söylerdi. Dakota başından beri bebeğine bir baba arıyordu ve dostum, Walt gereken bütün özellikleri taşıyordu.

"Oğlum seninle evlenmek isteseydi parmağında çoktan bir yüzük olurdu. farkındasın, değil mi?"

Kadın kaşınıyordu. "Bitirdiniz mi?" diye sordu Dakota. Sesi öylesine sakin ve yavaştı ki kendisi bile fark etmedi.

"Senden hoşlanmıyorum."

Bunun üzerine Dakota az kalsın gülüyordu. "Onu zaten anladım, Bayan Eddy fakat belirttiğiniz için teşekkürler. Sizi potansiyel bebek bakıcısı listesinden çıkardığıma emin olacağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çocuğunu büyütmeyeceğim."

"Ah, Tanrı sizden razı olsun, öyle bir şeyin olmasına izin vereceğimi mi sandınız? Eğer düşündüyseniz, yanılmışsınız. Bu konuşmadan sonra çocuğumuzu görürseniz bile şanslı sayılırsınız."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bayan Eddy, sizi tehdit ediyor olsaydım bunu bilirdiniz. Telefonu kapatmadan önce şunu söyleyeceğim. Üstüme ne diye bu şekilde geldiğinizi anlamak için kendi içimde derinlemesine bir sorgulama yapacağım. Ben, göstermeye çalıştığınız gibi servet avcısı, hayat yıkan bir kadın değilim."

"Dinle—"

"Hayır, siz dinleyin. Çocuğumuz nefretten uzakta, sevgi dolu bir yuvada büyüyecek. Bunun bir parçası olmak isterseniz içinizdeki nefreti çıkarması için bir rahibe başvurabilirsiniz, çünkü buna katlanmayacağım." Dakota kararlı bir nefes alıp zoraki bir gülümseme takınarak, "Şimdi gidip harika bir gün geçirin, Bayan Eddy," dedi.

Dakota telefonu kapattı. "Cadı."

❀

Dakota dizüstü bilgisayarını yatağa taşıyıp zihninde su gibi akan metin üzerinde çalışmaya koyuldu. Belki de ilham perisini ateşleyen gerçek yaşantısındaki olaylardı, belki sadece yetenekti ama devam eden çalışması aklına bir sürü fikir getiriyordu.

Telefon çaldığında Dakota bu kez cevaplamadan önce numaraya baktı. "Selam, Babacık."

"Sesini duymak çok güzel."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota bilgisayarındaki saate baktı. "Yorgun olmalısın. Ya da dışarıda, partidesin."

"Aslında, akşam yemeğinde birkaç içki içtim."

Walt gününden bahsetti, Dakota ayrıntıların bazılarını yakalayamıyordu fakat dinledi ve elinden geldiğince yorum yaptı. "Bu arada... bugün annemle ve babamla konuştum."

"Biliyorum."

"Aaa?"

"Evet, annen aradı."

"Ah, olamaz."

"Ah, oldu. Gelişmelerin onu mutlu ettiğini sanmıyorum."

"Konuştuğumuzda pek bir şey söylemedi."

Dakota başını sallayarak Walt'a konuşmalarının hangi kısımlarını söylemesi gerektiği konusunda o gün yüzüncü kez kendi içinde mücadele etti. Çok fazla ayrıntı muhtemelen işleri daha da kötüleştirirdi. "O halde Tanrı'nın sevdiği kulusun; bana pek çok şey söyledi."

"Ne? Ne dedi?"

"Bilmek istemezsin. Eminim sadece şoktadır. Umarım toparlanır."

Walt'un sesi alçaldı. "Onu korumana gerek yok. Bazen zor olabildiğini biliyorum."

"İnan bana, onu korumuyorum. Onu korumak istemek için önce onu sevmem gerek. Şu anda genel Noel kartı listesinde, hani şu istemesen de göndermek zorunda olduğun insanlardan."

Walt sustu. "Hâlâ Noel kartları gönderiyor musun?"

Dakota gülerek bilgisayarı kucağından indirdi ve avucunu karnına koydu. "Bana ihtiyacın var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, var."

Dakota bundan hoşlanmıştı. "Bugün ne satın aldığımı tahmin edebilir misin?"

"Minivan."

Dakota büzüştü. "Tanrım, hayır. Ama bir arazi aracı listemizde olmalı. Beemer'ıma çocuk koltuğu koymak zor olacak."

Walt güldü. "Ne aldın?"

"Yeni giysiler. Bu hafta hamile gibi görünmeye başlayan kim, tahmin et."

"Gerçekten mi?"

"*Olamaz, çok hızlı,* diye düşünüp duruyordum, sonra takvime baktım ve yolu neredeyse yarıladığımızı fark ettim."

"Küçük Horace sorun çıkarmıyor, değil mi?" Doğru ismi çağrıştırır umuduyla en saçma isimleri dile getirmeye başlamışlardı.

"Philomena iyi. Başım hiç ağrımadı. Misafir odasındaki eşyaları çıkarmaya başladım."

"Ben dönene kadar bekle. Ağır şeyler kaldırmanı istemiyorum."

Dakota iç çekti, arkasındaki üç yastığa sarıldı. "Eve ne zaman geliyorsun?"

"Uçuşumu tam iki gün ileri aldım. Sana mail atarım."

"Yani Fairchild'ı tekrar kullanmadın mı?"

"Önerdi ama hayır dedim. Ah, bil bakalım kimden haber aldım?"

Dakota bunu, ciddi bir ilişkide her gün ne var ne yoksa konuşulmasını seviyordu. Walt ara sıra evden uzaklaşmak zorunda kalsa bile Dakota buna alışabilirdi. "Kim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gıda ve İlaç Dairesi. Görünüşe göre Eddy burundan yabancı cismi çıkarma aspiratörü sistemlerine girmeyi başarmış. Sözleşme yapmak isteyen iki şirket vardı zaten."

Walt bazı yönlerden babasının izinden gidiyordu. Hayır, bir kardiyoloğa faydası dokunacak bir klemp değildi fakat her acil servis doktorunun kariyerinde karşı karşıya kaldığı bir durumdu. Çocukların burunlarına bir şeyler tıkmak gibi kötü bir ünleri vardı. Walt işteyken mümkün olan her aleti denemişti. Bazıları başarılı olmuştu ama en işe yarayanı kendi geliştirdiği tel raptiyeydi.

"Bu harika. Senin adına çok heyecanlandım."

"Aslında ben de çok heyecanlıyım. Dört uzun yılın ardından anlaşılan babamın avukatları işime yarayabilir. Bu tür bir anlaşmada nasıl pazarlık edileceğine dair en ufak fikrim yok."

"Babanla konuştun mu?"

"Hayır. Noel'de gidebilirsek konuyu o zaman açarım diye düşünmüştüm."

Tatiller hakkında konuşmuşlardı ama kesin bir karar vermemişlerdi. "Önce Şükran Günü'nü atlatalım." Noel'i ve annesini daha sonra tartışabilirlerdi.

Walt, "Pekâlâ," diyerek esnedi.

"Yatmalısın, Doktor."

"Doğru."

"Seni özledim."

"Bana deli diyebilirsin fakat özlediğini bilmek hoşuma gidiyor. Ben de seni ve küçük Sebastian'ı özledim."

Sebastian... yüce Tanrım, öyle bir şey asla olmayacaktı. "Döndüğünde Beatrice tam burada olacak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyi uykular, Annecik."

"Uyuyacağız, Babacık."

Dakota telefonu kapattıktan sonra elini karnına koydu. "Senin için doğru ismi bulacağız, endişelenme."

Bilgisayarını alıp bacaklarının üstüne geri koydu. O anda hissetti. Rahminin derinlerinde bir titreşim. Karnında uçuşan kelebekleri duymuştu ama bu daha sessizdi ve derindeydi. "Ah, bebeğim." Dakota doğrulup bekledi, aynı şey tekrar olduğunda artık biliyordu. Çocuğu, ikisinin çocuğu ilk kez merhaba diyordu. Telefonu alıp Walt'u arama arzusu geçti içinden ve sırıttı. "Şu anda sadece ikimizin arasında." Ve hiç mahsuru yoktu. Sonuçta Walt orada olsa bile hiçbir şey hissedemeyecekti.

Dakota o gecelik işi bir kenara bırakarak karanlıkta oturdu ve bir titreşim, bir dalgalanma için daha bekledi. Tek başına olduğu halde yalnız değildi. Ülkenin öbür ucunda onu düşünen biri vardı ve çok daha yakınında ona bağımlı başka biri vardı.

Hayat o kadar da kötü değildi.

❀

Walt Florida'dayken annesinin Dakota'ya ne kadar korkunç davrandığını fark ettiği anda Şükran Günü planları değişti. İkisi de aile dramına katlanmak istemiyordu, neyse ki onlara kucak açan arkadaşları vardı.

Walt, Dakota ve Mary'ye hafta boyunca East Coast'ta kalmak için hazırladıkları valizlerini taşımada yardım etti. Monica ile Trent top oyunlarının yanı sıra geleneksel hindi hazırlıyordu. Onları alması için bir uçak gönderdiklerinde Dakota bu fikre balıklama atlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Monica'nın teklifinden sonra, "Dahası," demişti Walt'a, "yayıncım birkaç röportaj ayarladı ve New York, Monica'nın evinden arabayla sadece iki saat uzakta."

"Ayrıca alışverişe çıkabiliriz," diye araya girdi Mary. "Konferans yokken New York'a gitmeyi çok seviyorum. Ayrıca buz pateni de var... "

"Sanırım buz patenini bu senelik atlayacağım," dedi Dakota.

Bunun üzerine planlar kesinleşti. Şükran Günü, New York ve alışveriş... kızlar mutluydu, Walt ise zamanının bir kısmını Sınır Tanımayan Doktorlar adına Fairchild şirketiyle sözleşme detaylarını belirleyerek geçirebilirdi. İşinde çok fazla evrak yükü vardı, tatilin ardından çok sayıda üye kabulü, uluslararası seyahat gerçekleşecekti. İyi haber şu ki Dakota bebek doğmadan önce ve doğduktan sonra onunla birlikte seyahat etmeyi istiyordu, elbette gittiği yerler bulaşıcı hastalık salgınlarının olduğu yerleri içermediği sürece. Dediği gibi, Dakota her yerde yazabilirdi. Şu anda ek bir park alanında durmuşlardı ve Walt'un arabasından valizleri çıkarmaya çalışıyorlardı.

Walt'un Fairchild şirketiyle uçtuğu her seferde olduğu gibi, üzerinde isminin yazılı olduğu bir tabelayı tutarak dikilen bir adam vardı.

Bir görevli eşliğinde güvenlikten geçip doğrudan piste yöneldiklerinde Mary liseli bir kız gibi kıkırdıyordu.

Tatil için seyahate çıkan yolcu kalabalığının arasından geçtikleri sırada Dakota, "Pilotumuz siz misiniz?" diye sordu.

"Ben yardımcı pilotum, Bayan Laurens. Pilot uçakta."

Walt ve Dakota kaldırıma ayak basar basmaz uçağı fark ettiler. Uçağın kanadında tanıdık Fairchild ismi yazılıydı fakat daha önce bindiklerinin aksine, bu uçak devasaydı. "Vay canına," diye fısıldadı Dakota.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary gözlerini belerterek, "Bu o mu?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi yardımcı pilot. "Fairchild ailesinin en iyi arkadaşlarına ancak en iyisi yakışır."

Walt geride kalarak hanımların basamakları çıkıp jete binmelerine müsaade etti. Neye şaşırdıklarını görmeden çok önce tepkilerini duyabilmişti.

Ve sonra gördü.

"Yok artık."

Dakota arkasını döndü, sırıtmayı kesmeye çalıştı ama başaramadı. "Bu çok fazla. Bunu kabul edemeyiz."

Fazlanın da ötesindeydi. Walt'un daha önce bindiği kiralık uçakların aksine bu uçakta kanepeler, büyük ekran devasa bir televizyon, bir bar ve yanılmıyorsa arkadaki bir kapıdan geçilen tam donanımlı bir yatak odası vardı.

"Başkan Trump aradı, uçağını geri istiyormuş," diye mırıldandı Mary.

Dakota gülerek jetin içinde ilerledi. "Bakın, bu... işte bu yüzden yazıyorum. Kim bilir belki günün birinde bizim de böyle bir şeyimiz olur."

Walt, Dakota'nın yüzüne yayılan mutluluğu, lüks deri koltuğa oturup elini çocuklarının üstüne koyuşunu izledi.

Biz, biz dedi. Bu sözler Walt'un ruhunu besliyordu.

"Yazmaya devam et, bebeğim. Kim bilir?"

Jetin arka kısmından bir kadın çıkageldi. "Uçağımıza hoş geldiniz," dedi. "Benim adım Mai ve sizinle ben ilgileneceğim." Ufak tefek kadın ağzını kocaman açıp gülümsedi.

"Merhaba, Mai," dedi Mary.

Mai doğrudan Dakota'ya baktı. "Dinlenmek isterseniz arkada bir süit var." Kadının gözleri Dakota'nın çıkık karnına kaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkür ederim."

Mai tekrar aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

"İşte buradasınız!"

Kokpitten gelen tanıdık bir ses kabini doldurdu.

"Glen!"

Walt tokalaşmak ve arkadaşıyla kucaklaşmak için ilerledi. "Burada ne işin var?"

"Trent bir uçağa ihtiyacımız olduğunu söyledi ve pilotlarımın hepsinin programı doluydu."

Walt arkadaşının arkasına, kokpitin içine baktı. "Bu canavarı sen mi uçuruyorsun?"

"Çok güzel, değil mi? On kişilik bir aileyi rahatça ağırlayabilecek şekilde tamamen yenilenmiş bir Falcon 900. Arkadaki yatağın bulutlarda uyumak gibi olduğunu duydum."

Dakota arkasından yaklaştı. "Merhaba, Glen."

"Selam, Dakota. Monica hamile olduğunu söylediğinde yatak odası bulunan bir uçak getirmemiz gerektiğini anladık."

"Olmasa da idare ederdim."

Glen başını salladı. "Biz böyleyiz işte, Dakota."

Walt bir şeyler söylemek üzereyken Glen'in bakışının Dakota'nın arkasına kaydığını fark etti.

Glen, Mary'ye doğru bakıyordu ve uçağın içini tuhaf bir sessizlik kapladı. Walt diğerlerini izleyen Dakota'ya baktı.

"Merhaba, Mary."

"Glen." Mary sustu. "Ben... ben seni beklemiyordum."

Glen'in kaşları kibirli sayılabilecek bir tebessümle yukarı kalktı. "Ben bir pilotum."

"Şirketin sahibisin."

"Yine de uçuyorum... olabildiğince sık."

Önceki sessizlik anı üçe katlandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bay Fairchild," diye araya girdi yardımcı pilot.

"Efendim, Ian?"

"Uçuş izni verildi. On dakika."

Glen daldığı hülyadan uyanarak gülümsedi. "Rahatınıza bakın. Kısa süre içinde havalanacağız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Havalanalı iki saat olmadan Mai onlara içecek servisi yaptı ve bir saat içinde yemeği hazır edecekti. Dakota ile Walt kanepeye uzanmıştı, Mary'nin ise düşünebildiği tek şey pilottu.

Dakota kanepede kıpırdanarak yatak odasına doğru baktı. "Kendimi bir balon gibi hissediyorum."

"Uçmak ve hamilelik öyle hissettirir," dedi Walt.

Dakota, Mary'ye şefkatle baktı. "Sakıncası var mı?"

Mary başıyla kabinin arka tarafını işaret etti. "Gidin. Biliyorum, yatak odasına bakmaya içiniz gidiyor." Arkadaşlarının devam etmesine yardım etmek için oturduğu ihtişamlı koltuğu yatırdı ve gözlerini kapattı.

Walt ile Dakota yatak odasında gözden kaybolup kapıyı kapattılar.

Bulutsuz gökyüzü aşağının muhteşem bir manzarasını sunuyordu fakat Mary manzaraya konsantre olamıyordu.

Belki de Glen'in uçağın içinde bir kamerası vardı veya belki Glen'in Dakota ile Walt'un gidişinden bir dakika sonra kokpitten gelişi sadece bir rastlantıydı. Yine de Glen, Mary yalnız kaldığı anda küçük pilot alanından çıkıp gelmişti. Mai bile özel alanına çekilmişti.

"Walt ile Dakota dinleniyor mu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary az kalsın gözlerini deviriyordu. "İyi çıkarım, Watson."

Glen bir doksanlık cüssesini Mary'nin karşısındaki koltuğa yerleştirip gülümsedi. Adamın uçağın içindeki her şeyden daha uzun olması zaten yeterince kötüydü, üstüne üstlük beyaz üniforması ve pilot şapkası Mary'nin içinde kabullenmek istemediği hislere yol açıyordu. Mary'nin üniformalara saplantısı yoktu. Dar beline doğru giderek incelen geniş omuzlar ve sıkı kalçaları... evet, işte bunlar saplantı yapmaya değebilirdi.

Mary kendini uçağın dışına bakmaya zorladı.

"Uçaktaki bir yatağa direnmek zordur."

Mary arkadaşıyla bebeğinin babacığının gerçekten uyuduklarını düşünmek istiyordu ama kim bilirdi? "Eminim çok iyi biliyorsundur."

Mary baktığında Glen'in temiz tıraşlı çenesinde çarpık bir tebessüm gördü. "Kıskandın mı, Sayın Danışman?"

"Kesinlikle hayır!" Mary çenesini kaldırmayı başardı.

Glen güldü. "Terapi kanepesi uçaktaki bir yataktan daha mı eğlenceli?"

"Öyle bir şey demedim." Mary bunu kastetmemişti. Verdiği cevabı savunmak yerine Glen'in dikkatini başka bir yöne çekti. "Senin uçağı uçuruyor olman gerekmiyor muydu?"

"Otopilot... yardımcı pilot." Glen camdan dışarı baktı. "Hava mükemmel."

"Bu, arabayı dizinle kullanmaya benzemiyor mu? İşe yarar ama güvenli değildir."

Glen güldü. "Aynı şey sayılmaz."

Mary gülmeyi reddetti.

"Seni aradım."

Aramıştı ve kahretsin, Mary hatırlatmamış olmasını diliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni hemen unutmanı takdir ediyorum. Birbirimizden çok uzakta yaşıyoruz," dedi Mary.

Glen'in kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. "Seni hemen unuttuğumu sanmıyorum."

Mary öyle hatırlamıyordu. "Önemli değil, Glen. Anlıyorum."

İkisinin koltuklarının arasındaki boşlukta sabit bir sehpa vardı ve Glen sehpaya yaslandığında sehpa minicik kalıyordu. "Çok fazla düşünüyorsun."

Glen, Mary'ye onu huzursuz edecek denli yakındı. "Beni, bunu bilebilecek kadar iyi tanımıyorsun."

Glen'in nefesi nane kokuyordu, sanki cebinde naneli şeker taşıyordu, belki de sakızdı... Glen bakışını Mary'nin bir gözünden diğerine kaydırdı. "Uçağı uçurmaya dönüyorum," dedi, "... Connecticut'a tek parça halinde vardığından emin ol."

"Yolcuları güvende hissettirmek için müthiş bir yol."

Glen, Mary'nin dudaklarına baktı, daha sonra başını çevirdi. "Deniyorum."

Mary yüz altmış kilometre daha heyecan kıpırtıları yaşadıktan sonra sonunda toparlandı ve gözlerini kapattı. Daha sonra görebildiği tek şey belirli bir pilotun gözlerinin derinleriydi.

❀

Fairchild ailesi gibi arkadaşlar aileden daha iyiydi. En azından, Dakota'nın ve Walt'un ailelerinden daha iyiydi.

Mary ile birlikte Şükran Günü sabahı erken saatlerde mutfakta dikilirken Dakota, "Hayatım boyunca bir kere bile hindi pişirmedim," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Monica devasa bir hindiyi buzdolabından çıkarıp granit tezgâha koyarak, "Bea Hala!" dedi.

Dakota, Monica'nın onun için yaptığı önlüğü beline taktı. Önlüğün göbek kısmında göçmen kıyafetli bir bebek resmi vardı. Mary erkekler için Fransız garson kız fantezisinin bir parçasıymış gibi görünen dantelli, beyaz bir şey giymişti. Monica, ne demeli, üzerinde '*aşçı değil hemşireyim... dırdır edenleri vururum*,' yazılı bir önlük takıyordu. Ayrıca, içinde yeşil sıvı bulunan bir şırınga resmi vardı.

Bu Şükran Günü ya destan yazacaklardı ya da tam bir başarısızlık olacaktı.

"Bea adında bir halan mı var?"

"Hayır. Ablamın evlilik yoluyla bir Bea Halası oldu. Kadının mutfak konusunda ciddi yetenekleri var. Çoğu zaman beni mutfağa soktuğunda bana şarap sunar ve izleyip öğrenmemi önerir."

Mary homurdandı. "İşimiz bitti."

"Bu bir hindi! Ve Bea Hala'nın tarifiyle hiçbir şey yanlış gidemez."

Dakota kahkahayla güldü. "İşimiz bitti."

Monica başını salladı. "Biraz inançlı olun, hanımlar. Mary," diye talimat verdi, "ekmeği ufalamaya başla; Dakota, sosisleri kızart, ben de bu kuşu hazırlayayım."

Monica kuşun içini boşaltırken Dakota yaklaşık yarım kilo sosis kızarttı.

"Bu Bea Hala kim ve bize nasıl yardım edecek?"

Monica açıklama yaparken bir taraftan da hindiyi lavabonun içinde suyun altına tuttu. "Bea Hala, Beatrice Morrison'dır, yani Gaylord Morrison'ın kız kardeşidir. Kendisi Jack'in babası olur... Jack ise Jessie'nin, yani ablamın kocasıdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakota beyninde bir şeylerin kısa devre yaptığından emindi.

Monica susup tekrar denedi. "Ablamın evlilik yoluyla edindiği halası."

Dakota, Mary'ye baktı. İkisi de baş sallayarak onayladı. "Ailedeki aşçı Bea Hala mı?"

"İnanılmazdır... yemek pişirmeyi çok kolaymış gibi gösterir." Monica hindiye vurarak sularını süzdü ve dış kısmını baharatlara bulamaya başladı. "Çocukken yaşadığım evde Şükran Günü daima yanmış veya çiğ kalmış hindi demekti."

Mary ekmek ufalamaktan kereviz doğramaya geçmişti. "Büyürken bir sürü koruyucu aile gezdim. Etnik kökenlerine bağlı olarak Şükran Günü her yıl farklı geçerdi."

Monica sustu, omzunun üzerinden baktı. "Cidden mi?"

Dakota yıllar içinde Mary'nin hikâyesinin bazı kısımlarını duymuştu ve neyin gelmek üzere olduğunu biliyordu. "Evet. Mesela Van Goosenlar vardı, onları pek hatırlamıyorum. Şükran Günü, kültürlerinin bir parçası değildi, onu biliyorum. Sonra Beckerlar vardı, hindi pişirmeyi denemişlerdi ama zamanlarının çoğunu içerek geçirdiklerinden sonunda ızgara peynire kalmıştık." Mary iç çekip soğanlara geçti. "Mendezler ise geleneksel Meksika anlayışına göre kutlardı."

Mary çocukken çektiği acıları saklamaya çalışsa da Dakota, onun acısını görebiliyordu.

"Annemle tüm o erkek arkadaş takımı birden, çok daha istikrarlı gelmeye başladı," dedi Monica.

Mary omuz silkti. "Arkadaşlar çoğunlukla aileden daha önemlidir. Gerçek ebeveynlerim sadece birer çocuk muydu, öldüler mi, yoksa bir sorumluluk daha almak mı istemediler, emin değilim." Mary ikisine de bakıp gülümsedi. "Bana öyle bakmayı kesin. Hepimizin birer geçmişi var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota pişen sosis tavasını ateşten alıp arkadaşına sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Şükran Günü'nü hep birlikte mahvedebiliriz. İşte buna sevgi denir."

Sonrasında, ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi Bea Hala'nın tarifini izleyerek doğramaya, baharat katmaya, mutfakta koşuşturmaya başladılar.

Her şey pişmeye başladığında, ve ortalık en azından bir parça sakinleştiğinde Dakota, Walt ile Trent'in futbol maçı izledikleri küçük salona gitti.

Gülünç önlük şişkin karnında bağlı olduğu halde Walt'un yanına oturup ayaklarını sehpaya kaldırdı.

"İçeriden güzel kokular geliyor."

"Yenilebilir bir şey çıkacağından emin değilim. Orada resmen körler sağırlar birbirini ağırlar oynadık."

Walt onu kendine çekip alnından öptü. "İnancım var."

"Ben bir yazarım, ev hanımı değilim."

Biraz kestirmek isteyen yorgun bir yazardı ve daha öğlen bile olmamıştı.

Walt elini Dakota'nın üstünde gezdirip karnına koydu. "Seni yine de istiyorum."

Dakota gözlerini kapatıp gülümsedi. "İyiymiş."

Elbette, Dakota'nın karnında daha sık kelebekler uçuşur olmuştu, şu anda onları hissediyordu ve elini Walt'un elinin üstüne koydu.

"Bunu hissettin mi?"

Walt başını salladı ama elini açık vaziyette tuttu.

Oyun devam ediyordu, oysa Dakota dikkatini vermiyordu, daha sonra Walt'un yanında kaskatı kesildiğini hissetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah... kahretsin... bunu hissettin mi?"

Trent birasını yudumlayarak, "Ne?" diye sordu.

Walt elini iyice açıp sustu. Çocukları hareket edince Walt sırıttı. "Yoksa bu... ?"

Dakota başıyla onayladı. "Anlaşılan, Junior, Şükran Günü'nüzü kutluyor."

Walt alt dudağını emerek bebekleri bir kez daha kıpırdadığında gülümsedi. "Vay canına."

Dakota elini sıktı. "İşte sana anlaşma, Babacık. Minik Junior'ı ilk dokuz ay taşıma işi bende, sonraki dokuz ay da sende. Anlaştık mı?"

Walt devasa bir lolipopu olan bir çocuğa benziyordu. "Anlaştık."

Trent boğazını temizledi. "Odadan çıkmalı mıyım?"

Walt gülümseyerek arkadaşına doğru döndü. "Bebeğin hareket ettiğini hissedebiliyorum."

Trent'in gözleri ikisinin birleşmiş ellerine kaydı.

Walt arkadaşını çağırdı. "Buraya gel."

Dakota ne olduğunu anlayamadan Trent elini karnına koymuştu ve bekliyordu. Trent hareketi hissedince zıpladı. "Vay canına."

Daha sonra Mary ile Monica da odaya geldi ve Dakota'nın bedeni artık ona ait değildi.

❀

Devre arasıyla hindi yemeği arasında bir yerde *top atma oyunu* oynandı. Walt, Glen ve Trent'in en büyük ağabeyi Jason'la, Trent'in ön bahçesinde duruyordu, dört erkek dostça bir Ame-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rikan futbolu oyunu için eşleşmişti. Dışarıda hava dondurucu derecede soğuktu fakat hava durumu onları olduklarından daha gençmiş gibi davranmaktan alıkoyamamıştı.

Walt topu Trent'e attı ve büyük kardeşin küçüğünü alt etmesini izledi. Bir pas daha atıldığında Walt'un omzu yerle buluştu. Adamlar birbirini itip yere devirmese bile Trent'in köpekleri Ginger ve Gillian oyuncuları kovalayıp çekiştirmekten çok mutluydu.

Jason ve Glen yedi puan önde olduklarından kasılıyorlardı. Ancak Walt, Glen'i devirince böbürlenmenin bir kısmı homurtuya dönüştü. Walt devirmenin mi, yoksa devrilmenin mi daha çok can yaktığından emin değildi.

Trent omzunu ovalayarak, "Sonraki puanı alan kazanır," dedi.

"Bana uyar." Glen elini kalçasında gezdirdi.

"Alkolün bu tarz tatillerde favori bir gıda grubu olmasının bir sebebi var," dedi Jason.

Trent ve Walt topu ele geçirmişti ve gol atmaya koşuyorlardı.

Jason onu yakalamaya çalışınca Trent yere düştü ve top görünmez çizgiyi geçti. İki İrlanda av köpeği yüzlerini yalarken sırıtarak ayağa kalktılar.

Glen kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ederek, "Aslında berabere kaldık," dedi.

"Tamam, berabere olsun. İstediğini diyebilirsin. Yere bir kez daha serilirsem Walt'un hizmetlerinden faydalanmam gerekecek."

Sırt sıvazlama olayının ardından hemen *bira içmeye* koyuldular.

"Peki, Walt?" diye sordu Trent. "Ne bekliyorsun?"

Walt yutkundu. "Ne demek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dakota konusunda. Görünüşe göre evcilik oyununu gayet iyi götürüyorsunuz. Onu sevdiğin de belli."

Walt sırıttı. "Tıpkı babası gibi konuştun."

Glen kardeşinin omzuna vurdu. "Trent evlendiği için bütün arkadaşlarının yuva kurmasını istiyor."

"Hey, evliliğin çok güzel tarafları var. Hiçbirinizin bilmediği şeyler."

Hep birlikte kahkahaya boğuldular ve Walt birasını bitirdi. "Bu konuyu konuştuk. Bebek yüzünden aceleye getirmek istemiyor."

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu Glen.

"Bana kalsaydı çoktan evlenmiş olurduk."

"Anlaşılan içini dökmen gerekiyor, Doktor," dedi Jason gülümseyerek.

"Kızlar şehirde alışveriş terapisi yaparken ben de seni tanıdığım bir kuyumcuya götürebilirim."

Glen kardeşini itti. "Fazla ısrarcı olmuyor musun?"

Trent elini kaldırdı. "Sadece bir öneri."

Walt verandadan kalktı, eve doğru döndü. "Bakmanın zararı olmaz."

Glen başını salladı. "Biri daha nalları dikiyor."

Trent, Glen'in sırtına vurdu. "Ben ölmedim, abi."

❀

Manhattan'taki mağazaları yağmalamak için cumartesi gününe kadar beklediler. İlk başarılı hindilerinin ve birazcık hayal kırıklığı yaratan turta felaketinin ardından Şükran Günü yakın geçmişte yaşadıklarının en iyisiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Normal insanların alışveriş yapmak için çatı tepelerine iniş yapmadıklarını biliyorsunuz, değil mi?"

Mary haklıydı fakat Dakota şikâyetçi değildi. Şehir trafiği berbattı ve daha önce bir helikoptere hiç binmemişti.

Monica koltuğunda dönerek arkaya sıkışan üçlüye baktı. "Kocamla tanıştınız mı?" Uçuş sırasında birbirleriyle konuşabilmek için kulaklık takıyorlardı. Trent, Fairchild Charters genel merkezinin bulunduğu binaya doğru uçarken binaların çatılarının üzerinden geçiyordu. "İnanın bana," dedi Monica, "Araba kullanmayı tercih ederdim."

"Ah, buna bayılıyorsun," dedi Trent.

Monica başını salladı fakat Trent ona doğru bakınca gülümsedi. "Senin için yapıyorum, Yalınayak."

Dakota, kocası özel jet ve helikopterler konusunda en büyük kiralama şirketinin üçte bir ortağıyken Monica'nın uçmaktan korkuyor olmasını son derece eğlenceli buluyordu. Monica'ya göre, Trent açık bir alan bulabildiği sürece her yere uçarak gidebilirdi.

Trent helikopteri sarsmadan indirdi. Trent'in motoru kapatmasını ve pervanelerin dönmeyi kesmesini bekledikten sonra hep birlikte helikopterden indiler.

Soğuk New York rüzgârı yüzünden Dakota montuna iyice sarındı.

Trent onları asansöre götürüp zemin kata indirdi.

Bina tatile bağlanan hafta sonu yüzünden resmen boş sayılırdı. Geçerlerken güvenlik görevlileri onları izliyordu.

"Siz bayanları istediğiniz yere götürmek için bekleyen bir araba var."

Dakota sırıttı. "Ne yani, siz beyler bize katılmak istemiyor musunuz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt kaşını kaldırdı. "Manikür ve bitmek bilmeyen ayakkabı alışverişi için mi? Sizinle öğle yemeğinde buluşmamıza ne dersiniz?"

"Bar Mesa'da akşam yemeği. Öğle yemeğine birkaç saat kaldı ve kim bilir nerede oluruz."

"O halde, saat altıda otelde buluşuruz, olur mu?" diye sordu Trent.

Pazartesi gününe kadar şehirde kalacaklardı, o yüzden Dakota yayıncısıyla işini halledebilir ve ajansıyla editörüne sürpriz birer paket gönderebilirdi.

Dışarı, soğuk havaya çıktıklarında Walt, Dakota'yı kendine çekti. "Dikkatli ol, kaldırımlar kaygan."

"Ben yetişkin bir kızım."

Walt dudaklarına bir öpücük kondurup burnunun ucuna dokundu. "Eskisi gibi hareket edememene yol açabilecek kıymetli bir yük taşıyan, küçük bir kızsın. Dikkatli ol... benim için."

Böyle bir isteğin üzerine Dakota'nın elinden boyun eğmek dışında bir şey gelmedi. "Siz ne yapacaksınız?"

"Sanırım doğu yakasında bir striptiz barı varmış," diye takıldı Trent.

Monica hiç vakit kaybetmeden, "Keyfine bak, Yalınayak," dedi.

"Başka bir kadın olsa kıskanırdı."

"Bir direğin etrafında dönen eroin bağımlısı sıska vücutları mı? Hiç sanmıyorum."

Dakota güldü. "İştah açıcı görünüyor."

Mary, her zamanki Mary gibi davranarak, "Eminim hepsi bağımlı değildir," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota soğuktan titreyerek güldü. "Tamam, Bayan Gerçekçi. Aklımızı striptizci barından uzaklaştırıp ciddi Noel alışverişine odaklanalım. Hedeflerim var, hanımlar ve burada kıçımı dondurmak bunlardan biri değil."

Bir limuzinin arka kısmına binerek uzaklaştılar.

"Sadece bilgin olsun diye, yaşam tarzınıza cidden bayıldığımı söyleyebilir miyim?" Dakota arkaya uzanıp çizmeli ayaklarını uzattı.

"Kendimi hâlâ çimdikliyorum," dedi Monica. "Ablamla ben büyürken fakirdik. Trent'in beni paramın olmasına ve para harcamaya alıştırması birkaç yıl sürdü."

Uzun araç New York sokaklarında ilerledi, kornalar çalıyor ve yayalar arabaların arasından geçmeye çalışıyordu. Sıcaklık eksi altı civarı olmasına ve tahminlere göre kar gelmesine rağmen şehir cıvıl cıvıldı ve her köşe insanlarla doluydu.

"İhtiyacımız olan her şeye sahiptik." Dakota parayla ilgili kendi deneyimlerini anlattı. "Annem ve babam, bir ev, yemek ve disiplin fakat hiçbir şeyin aşırısı yoktu. Ailecek tatillere çıkardık, ulusal parklara giderdik, önemli etkinliklere filan. Çocuklarım için gerçekten istediğim tek şey bunun gibi şeyler."

"Ama bu çok daha iyi," dedi Mary.

"Fena değil."

Şoförün adı Nathaniel'dı ve adam şehri çok iyi biliyordu, onları alışveriş yapmak istedikleri her mağazanın önüne götürmeyi başarmıştı. New York'ta gerçekten seyretmeye değecek vitrinler vardı. En tanınmış mağazaların bazıları vitrinleri devasa Noel süsleriyle dekore etmişti. Zil çalan Noel Babalar her köşeyi kuşatmıştı.

Bulgari'nin yanından geçtikleri sırada Monica ısrar etti. "İçeri girelim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mary gözlerini devirdi. "Neden?"

"Bakmak istiyorum. Ayrıca, Trent pahalı, saçma sapan şeyler almamdan hoşlanıyor. Dahası, neyden hoşlandığıma karar verip onu doğru istikamete yönlendirebilirim."

Sıcak mücevher mağazasına girdiler ve Monica kızlara sokuldu. "Bir fikrim var."

"Ah?" Dakota eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını ovalayarak ısıttı. İnce Kaliforniya kanı kendini belli ediyordu.

"Mükemmel yüzük arayışınla dikkatlerini dağıtabiliriz, bu sayede ben de huzur içinde alışveriş yapabilirim."

"Mükemmel nikâh yüzüğü mü?"

"Kesinlikle. Junior yoldayken abartı sayılmaz." Monica, Dakota'nın hamile kıyafetleri aldığı günden beri her gün büyüyormuş gibi görünen karnına bakarak.

"Mükemmel bir fikir," dedi Mary.

Dakota gözlerini devirdi. "Tamam."

Monica liseli bir kız gibi kıkırdayarak görev başındaki bir kadın edasıyla nikâh yüzüklerine yöneldi. "Size söylüyorum, burası Trent'in alışveriş yaptığı tek mağazadır."

Aşırı uzun boylu, göğüsleri aşırı şişirilmiş ve aşırı çekici esmer bir kadın kilometrelerce uzağa yayılan bir tebessümle yanlarına geldi. "Yardımcı olabilir miyim, hanımlar?"

Monica söz aldı. "Gill burada mı?"

Kadının tebessümü silindi. "Elbette."

Bayan Plastik gitmek için arkasını döndüğünde Dakota, "Burada çalışan birini mi tanıyorsun?" diye fısıldadı.

Monica başını salladı. "Hayır ama Trent tanıyor. Sürekli bu adamdan bahseder."

"Neden şaşırmadım acaba?" diye sordu Mary.

"Bakın şöyle yapıyoruz. Dakota sen bakacaksın, rol yapacaksın ve oyalanacaksın. Sen mağazadaki birkaç şeye bakarken Mary ve ben sırayla yanında duracağız. Sizce iyi mi?"

"Nasıl oyalanacağım?"

"Sen bir yazarsın... başarabilirsin."

Mary kıkırdarken uzun boylu, aşırı çekici bir adam mağazanın arka kısmından çıkageldi.

"Hanımlar?" Önlerinde durduğunda toplu halde iç çekmelerinin arasında Dakota, Mary'nin oracıkta yumurtladığının duyulduğuna emindi. "Sanırım beni arıyormuşsunuz."

"Öyle mi?" diye sordu Mary.

"Öyle."

Dakota, Mary'ye doğru eğildi. "Sen Glen'den hoşlanıyorsun."

Mary toparlandı ve erkeksi güzelliğin yarattığı geçici delilikten kurtuldu.

Monica elini mücevher satıcısının eline koyarak, "Ben Monica Fairchild," dedi. "Kocam buradan alışveriş yapıyor... en azından bana öyle söyledi."

"Trent, evet, doğru. Okula birlikte gitmiştik."

Monica gülümsedi. "Sahiden mi? Bana bundan bahsetmemişti."

"Bazı sırların saklanması gerekir, sizce de öyle değil mi?"

Monica'nın gözleri büyüdü ve Monica, Dakota'ya doğru baktı. "Şey, arkadaşıma yardım için buradayız."

Gill, Dakota'ya odaklandı ve Monica'yı resmen bir kenara attı.

"Onu tanıyor olabilirsiniz. Dakota Laurens."

Gill boş boş baktı, Dakota da farklı bir şey beklemiyordu zaten. Özellikle erkekler okur kitlesi sayılmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gill'i çağırmaya giden esmer kadın heyecanlanarak araya girdi. "Yazar olan mı?"

Monica gülümserken Dakota yere baktı.

"Evet, yazar olan. Yüzüklere bakıyor."

Bu fikrin tamamı Dakota'nın tüylerini diken diken etmeye başlamıştı. "Emin değilim, Monica."

"Hadi ama. Gill bu işteki en iyisidir. Trent sadece en iyilerle çalışır. Burada hoşlandığın bir şey bulamazsan, yaptırabilirler... değil mi, Gill?"

Gill'in ağzı kulaklarındaydı. "Her zaman özel siparişler alırız." Gill tezgâhın arkasından çıkıp Dakota'nın elini sıktı. "Daha önce bir yazarla tanışmamıştım."

Dakota gülümsedi, adamın elini sıktı ve boynundaki eşarbı gevşetti. "Umarım vaktinizi çalmıyoruzdur."

"Bir Fairchild'ın arkadaşı benim de arkadaşım sayılır."

Bir mücevher satıcısının multi-milyarder bir adamın kadın arkadaşlarıyla dost olmak istemesi komikti. "Ne aradığımı gerçekten bilmiyorum."

Gill, Dakota'yı bir tezgâha götürüp onu oturttu. "Monica bir yüzük istediğinizi söylemişti."

"Aşk romanları yazıyor. Daima büyük pırlantalarla ve çok sayıda parıltıyla biten seksi kitaplar," dedi Monica.

Gill gülerek camlı dolaptan bir yüzük seti çıkardı. "Sizin gibi bir hanımefendinin kendi parmağında ne görmek istediğine dair bir fikri olmalı."

Dakota önünde duran yüzüklere bakıp gülümsedi. "Aslında, en ufak fikrim yok. Her karakterin mükemmel yüzükle ilgili kendi fikirleri vardır. Şahsen, bu konuyu pek düşünmedim."

"O halde işe koyulalım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gill, Dakota'ya çeşitli yüzükler gösterirken Monica ile Mary yanında durdu. Tek taş pırlantaların ve çift bantlı yüzüklerin çoğu zevkine hitap etmiyordu. Dakota arkadaşlarını kışkışladıktan sonra Gill, Dakota'nın beğendiğini söylemekte sakınca görmediği daha parlak yüzükler getirdi.

Gill, iki şerit halindeki minik pırlantaların iç içe geçtiği ve ortada büyük, yuvarlak bir pırlantanın bulunduğu bir yüzüğü Dakota'nın parmağına geçirdi. "Taşın şeklini ve kalitesini değiştirebiliriz," dedi Gill.

"Bu çok güzel."

"Kaliteden anlıyoruz," dedi Gill.

Dakota ne demek istediğini anlamıştı.

"Kalite para demek. Bunun fiyatını sormak ister miyim acaba?"

Gill gülümsedi. "Muhtemelen hayır."

Dakota montunu çıkarıp saçını arkasına attı. Omzunun üzerinden baktığında Mary ile Monica'nın küpelere baktığını gördü.

"Bütçe hakkında konuşalım mı?" diye sordu Gill.

Dakota, "Muhtemelen hayır," diyerek adamın sözlerini taklit etti. "Ama bir kız hayal kurabilir... değil mi?"

Dakota yüzüğe son bir kez baktı, parmağından çıkardı ve tezgâha bıraktı. "Elinizde başka ne var?"

❀

Trent, Walt'un sırtına bir şaplak indirdi. "Gill ile arkadaşlığımız çok eskiye dayanır."

Walt, Dakota'yı videoda izliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gill videoyu durdurdu. "Bu yüzük gerçekten parmağında bir süre tuttuğu ve çıkardığında iç çektiği tek yüzük."

Walt yakından baktı. "Pırlantalar hakkında bir şey bilmem."

Gill cebinden bir kutu çıkardı ve kutuyu Walt'un önüne koydu.

"Üç buçuk karattır ve Amerika Gemoloji Enstitüsü sertifikasına sahiptir... " Gill sayılar ve harfler söylemeye devam etti. Walt'a göre hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. "Bütçeden bahsetmeye başladığım anda yüzüğü çıkardı ve başka yüzüklere bakmak istedi."

Gill yüzüğün fiyatını söylediğinde Walt, Dakota'nın neden tereddüt ettiğini hemen anladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir alarm... bir zil. Hayır, bir deprem.

Dakota zorlukla uyandı ve telefonun çaldığını fark etti. Kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı.

Manhattan Morrison, ortak bir çatı katı süiti... ve gecenin köründe çalan sinir bozucu bir telefon.

Walt'un uykulu sesiyle telefona cevap verdiğini duydu. "Alo? ... Benim."

İnsanın bir saniye içinde yarı baygın halden çıkıp tamamen uyanabilmesi akıl almaz bir durum. Walt'un telefonda konuşma şekli yüzünden Dakota alarma geçti. Doğrularak başucundaki lambayı açtı.

Walt oturuyordu, cep telefonunu kulağına dayamıştı, gözlerini kocaman açmıştı. "Troponin seviyesi neydi?"

Dakota, Walt'un eline uzandı ve Walt elini sıkınca Dakota da ona sıkıca tutundu.

"New York'tayım. Oraya varmam birkaç saat sürer. Tamam. Hoşça kal."

"Ne oldu?"

Walt'un yüzü Dakota'nın asla görmek istemediği bir beyaza bürünmüştü. "Babam kalp krizi geçirmiş."

Dakota gözlerini kırpıştırdı, yüreği ağzına gelmişti. "Yoksa o...?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayatta, yoğun bakımda."

"Ah, Walt." Dakota kollarını Walt'a doladı, Walt'un üzerine kara bir bulut gibi çöken yükün birazını olsun alabilmeyi diledi.

"Gitmeliyim."

Dakota arkasına yaslandı. "Biz. Biz gitmeliyiz. Diğerlerini uyandırayım, sen de eşyaları topla."

Uçak bileti ayarlamak, havaalanına gitmek derken Denver'a varmak neredeyse yedi saat sürdü. Dakota'nın elini tutup hastane kapılarından geçerken Walt sessizdi.

Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına götürüldüler ve orada Brenda'yı başını Larry'nin kucağına koyup kıvrılmış halde buldular.

Onları önce Larry fark etti. "Merhaba."

Brenda yavaşça uyandı. Gözleri şişmişti, kıyafetleri kırışmıştı. "Ah, Walt." Kanepeden kalkıp ağabeyine sarılmak için ilerledi.

"O nasıl?"

"Uyuyor. Annem yanında. Çok korkunç, Walt."

Walt kardeşini başından öptü, yoğun bakımın kilitli kapılarına döndü. "Beni burada bekler misin?" diye sordu Dakota'ya.

"Elbette."

Walt kendini çalışanlara tanıttığında kapılar açıldı ve içeri alındı.

Dakota çantasını bir koltuğa bıraktı. "Siz nasılsınız? Bir şeyler yediniz mi?"

Brenda başını salladı, bakışları Dakota'nın bebeğinin üstünde duran eline kaydı.

"Demek annem doğru söylüyormuş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O anda gülümsemek çok zordu. "Walt'la benim bir bebeğimiz olacak."

Brenda aniden Dakota'yı kucakladı. "Bu harika bir haber. Sizin için çok mutluyum."

Daha sonra Larry de onu kucakladı ve karnını sıvazladı. "Yaşanan her kötü şeyin karşılığında, yerini alacak iyi bir şey de olur."

❀

Walt içeride yürürken yoğun bakım ünitesini aygıtların tanıdık sesleri doldurmuştu. Olması gerekenden çok daha yoğun gelen antiseptik kokuları burun deliklerine hücum etti.

Hazırlıklı olduğunu sanıyordu. Kalp krizi geçirmiş bir adamın hastane yatağındaki görüntüsünü bilmiyor değildi. Yine de kapıda duraksadı, kalleş biri karnına bir yumruk indirmiş gibi hissediyordu.

Walter Eddy II bir gecede on yaş birden yaşlanmıştı. Yüzü süzülmüş, rengi çarşaflar kadar beyazdı. Walt'un annesi babasının yatağının yanındaki bir koltukta uyuyordu, başı yana düşmüştü.

Walt'un ayağı yere sürtünce annesi başını kaldırdı. "Walter," diye fısıldadı.

Koltuktan kalkıp Walt'a sarıldı. Babasını uyandırmamak için odadan çıktılar.

"O nasıl?"

"Stanley durumunun stabil olduğunu söyledi. Doktor Altman'ı hatırlıyor musun?"

Stanley Altman uzun zamandır babasının sağlık danışmanıydı. İkisinin de saygı duyduğu ve güvendiği biriydi. Babası-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın onunla ilgilenmesi için Stanley'yi istemesi mantıklıydı, aksi durumda Stanley de onu isterdi.

"Elbette. Bu sabah geldi mi?"

Annesi başıyla onayladı. "Poliklinik saatleri başlamadan önce. Gelmeni bekliyordu ve geldiğinde onu aramanı istedi."

Walt odaya baktı, kalp monitörüne, babasının nabzına ve temel hayati belirtilerine göz attı. İnsan babası kadar çok ilaç kullanıyorken *stabil* göreceli bir kavramdı. Muhtemelen uyuyor olması daha iyiydi, mızmızlanacak enerjisi olduğunda nasıl tepki vereceğini ancak Tanrı bilirdi.

Walt hemşire masasına gidip babasıyla ilgilenen hemşireyle konuşmak istedi. Millie biraz aksanlı konuşan, Filipinli, ufak tefek bir kadındı. Walt kendini tanıttıktan sonra babasının çizelgesini görmeyi talep etti ve kadından Stanley'yi arayıp geldiğini haber vermesini rica etti.

Şansa bakın ki Stanley, Walt'un babasının çizelgesine bakması için onay bırakmıştı.

Walt acil servis raporuyla başlayarak yapılanları sırasıyla gözden geçirdi. Ambulans 911 arandıktan yirmi dakika sonra gelmişti. Dağdaki karlar ve ailesinin evinin uzak bir konumda bulunması acil durumlara karşılık verme süresi bakımından sorun yaratacağı bilinen bir gerçekti. Kayıtlarına göre babası yere yığılmıştı, göğüs ağrısı sol kolundan başlayarak yayılmıştı. Klasik bir kalp krizinin bütün bulguları mevcuttu. Walt'u şaşırtan şey ise triyaj raporuna göre babasının almakta olduğu ilaçların kayıtlarıydı. Anladığı kadarıyla babası kalp krizine yatkınlığı olduğunu biliyordu.

"Doktor Eddy?"

Walt başını kaldırdığında Millie'nin tepesinde dikildiğini gördü. "Doktor Altman hatta."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkür ederim, Millie." Walt telefonu aldı ve çizelgedeki sayfayı çevirdi. "Merhaba Stanley."

"Merhaba Walt. Nasıl olduğunu sorardım... ama... "

"Kibarlığa gerek yok. Babamla ilgilendiğin için sağ ol."

"Onun için her şeyi yaparım. Biliyorsun."

Nezaket bir tarafa bırakıldığından Walt doğrudan konuya girdi. "Kateter laboratuvarına mı girdi?"

Stanley babasının damarlarındaki tıkanıklıklardan, kardiyak kateterizasyon laboratuvarında açmak zorunda kaldıkları... ve daha müdahalede bulunmaları gereken tıkanıklıklardan bahsetti. "Baypas gerekiyor, Walt. Bir yıldan uzun süredir onu ikna etmeye çalışıyorum. Belki artık dinler."

"Tanrım, Stanley, bana bu konuda tek kelime etmedi."

"Bizler cerrahız, Walt. Kendi bedenlerimizde bir sorun olduğunda kabullenmemiz çok zor."

"İtiraf etmemiz zor oluyor demek istiyorsun."

"Çok zor. Belki sen onu ikna edebilirsin. Riskleri ve kazançları herkesten iyi biliyor. Baban inatçı keçinin teki."

"Söylemene gerek yok. Elimden geleni yapacağım. Sence ameliyata ne zaman girebilir?"

"Stabil duruma geldiğini, birkaç gece dinlendiğini görmek istiyorum. Elbette durumu değişirse hemen ameliyata almamız gerekecek."

Acil servis cerrahisi asla en uygun seçenek olmazdı. "Onunla konuşacağım."

"Beni nerede bulabileceğini biliyorsun. Ayrıca annenin eve dönmesini sağla. Onu kovamam ama burada oturarak kendine veya babana yardımı dokunmuyor."

"Anladım. Teşekkürler."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt elini çenesindeki kirli sakalında gezdirdi ve babasının hasta çizelgesini kapattı.

Annesini odanın dışında ona eşlik etmeye çağırdı.

"Görünüşe göre babam birkaç gün burada kalacak."

"Stanley'nin söylediğine göre öyle."

"Kalbiyle ilgili sorunu biliyor muydun?"

Annesinin çenesi dikleşti ve her zaman takındığı maskesi kısmen de olsa geri döndü. "Böyle şeyler hakkında pek konuşmazdık. İlaç aldığından bahsetti ama ayrıntıya girmedi. Ciddi bir durum olsaydı söylerdi diye düşünmüştüm."

Mantıklıydı. JoAnne mükemmel dünyasının mükemmel kalmasından hoşlanırdı babası ise onu korumak için bazı gerçekleri çoğunlukla ona söylemezdi.

"Ameliyat olması gerek."

JoAnne ifadesiz bir yüzle bakıp birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Açık kalp ameliyatı mı?"

"Evet."

Sessizlik oldu. "Ya olmazsa?"

Walt babasının odasına baktı. "Daha fazla kriz demek. Acil tıp teknisyenlerinin zamanında gelmeye devam etmesini umarak."

"O halde neyi bekliyoruz?"

Annesi doğru kararlar ışığında ilerlemeye hazır görünüyordu. "Önce biraz daha iyileşmesi gerek. Bekleyebilirsek birkaç gün gerek."

Annesi alnını ovaladı.

"Yorgunsun."

"Daha önce de yorulduğum olmuştu. Başa çıkarım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt kolunu annesinin omzuna koydu. "Biraz uyumaya, iyi bir yemeğe ihtiyacın var."

"Burada olmalıyım."

"Bitap halde kimseye faydan dokunmaz. Ayrıca babamın uyuması gerek. Ameliyat olduğunda yakınında olmak isteyeceksin. Çizelgesine baktım ve Stanley de durumunun stabil olduğunu onaylıyor. Bırak bir süre ben devralayım."

Annesinin omuzları çöktü. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum."

Çantasını odadan aldı ve yoğun bakım ünitesinden çıkarken Walt'la yan yana yürüdü.

Annesi bir anda Walt'un yanında kaskatı kesildi. "*Onu* da getirdiğini bilmiyordum."

Walt annesinin mütevazı olmak dışında diğer bütün duygulara kapılabilmesini asla anlamayacaktı. Annesinin sözlerini kabullenmek yerine lobiye bakındı. "Brenda ile Larry nereye gitti?"

"Eve. Larry birkaç saat içinde döneceğini söyledi. Dinlenmeleri gerekiyordu."

Walt annesine döndü. "Araban burada mı?"

"Burada. Ama şu anda eve gidemem. Araba kullanamayacak denli üzgünüm." JoAnne yoğun bakıma doğru dönünce Walt annesinin önüne geçti.

"Taksi çağırabilirim."

"Hiç sanmıyorum, Walter."

"Onu ben götürebilirim," diye önerdi Dakota.

Hastane lobilerinden uzak durması Dakota için en iyisi olmasa Walt bu teklifi reddederdi. Dakota'nın ihtiyacı olan son şey hastanede bir hastalığa yakalanmaktı. Her ne kadar onu yanında istese de Dakota'yı hastanede bulaşabilecek şeylerden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Hamile olması ve basit bakterilerle veya virüslerle mücadele edememesi sağlığını tehlikeye atabilirdi. Walt'un uğraşması gereken yeterince şey vardı... Dakota'nın hastalanması onu mahvederdi.

"İkiniz de eve gidip biraz uyumalısınız."

JoAnne karşı çıkmaya yeltenince Walt sesini yükseltti. "Anne. Lütfen. Seninle tartışmaya değil, babama odaklanmalıyım."

JoAnne cefa dolu bir nefes verdikten sonra lobiden çıktı.

Walt, Dakota'nın yanına gitti. "Onu eve götürdüğün için sağ ol."

"Önemli değil. Baban nasıl?"

Walt başını salladı. "Hasta. Ameliyat olması gerekiyor. Uzun bir hafta olacak."

"Yardım için ne yapabileceğimi bildir."

Walt dudaklarını Dakota'nın dudaklarına götürdü. "Burada olman yetiyor."

"Bir telefon uzaktayım."

"Eve gidince bana mesaj at."

"Tamam."

Dakota'yı tekrar öptü ve uzaklaşmasını izledi.

Walt, yoğun bakıma geri dönerek annesinin bıraktığı görevi devraldı.

Millie, Walt'un babasının damar yolu solisyonunu değiştirmeye ve hayati bulgularını kontrol etmeye odaya girdiğinde babası nihayet gözlerini açtı. "Beni yalnız bırak, Millie," dedi hemşireye.

Walt güldü.

"Bunu yapamam, Doktor Eddy. Yarım saat fazladan uyumanıza izin veriyorum ama hepsi bu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu unutmayacağım," diye tehdit etti babası.

Walt hemşirenin gözlerine bakıp sırıttı. "Sadece kuru gürültü yapıyor, Millie."

Walt'un babası başını çevirdi. "Bakın kimler gelmiş. Şükran Günü birkaç gün önceydi." Sustu, kendini çekerek ve Millie'nin yardımını reddederek yatakta doğruldu. "Geç kaldın."

"Senin için bu kadar önemliyse söylemen yeterliydi, baba. Beni gecenin bir yarısı buraya getirtmek için kalp krizi geçirmiş gibi yapman biraz abartılı oldu." Walt gülümsüyordu, babasının yüzündeki buruk tebessüm hoşuna gitmişti.

"Yüce Tanrım," diye iç çekti Walter. "Bir kalp cerrahı kalp krizi geçiriyor. Bunun olma olasılığı nedir ki?"

"Doktoruna bakılırsa epey fazla. Kahretsin, baba. Bunun olacağını fark etmen gerekirdi."

Millie babasının ateşini ölçtü ve damar yolundan aldığı ilacın miktarını ayarladı. Walter, Millie'ye, "Laboratuvar testlerimi görmek istiyorum," dedi. "Stanley'nin bana aşırı dozda Heparin vermediğinden emin ol."

"Hastalarında, sizin hastalarınızda kullandığınız aynı ölçüyü kullanıyor, Doktor Eddy."

"Yine de test sonuçlarımı görmek istiyorum."

"Elbette, Doktor."

Zavallı Millie. Walt babasıyla ilgilenme *ayrıcalığına* erişen her hemşire için bir şişe kaliteli şarap almayı aklının bir köşesine not etti.

Millie işini bitirip odadan çıktı.

Millie odadan çıkınca babası, "Birimdeki en iyi hemşirelerden biridir," dedi.

"Yine de ona bir pislikmiş gibi davrandın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Babası somurttu. "Noel'de şeker göndermiştim."

Babasına hastane politikalarını anlatmak Walt'un işi değildi. "Sen nasıl uygun görüyorsan öyle yap, baba. İhtisas dönemimde hemşirelere saygı göstermeyi öğrendim, bu sayede hastanın ateşi aniden otuz yedi buçuğa fırladı diye sabahın ikisinde asla dürtülerek uyandırılmazsın."

"O şeyleri öğrenmeliyim."

"Hayır, hemşirenin kültürleri düzenleyip sabah sana sunmasına ihtiyacın vardır. İyi bir hemşire ne zaman arayacağını bilir, doğru şeyi yaptığı için azarlanacağından endişe duyan bir hemşire arayacaktır ve yaptığı her işi sorgulayacaktır. Asla iyi bir gece uykusu çekmediğine iddiaya varım."

Walter yorum yapmak yerine damar yolunun üstüne yapıştırılmış olan bandı çekiştirdi. "Annen nerede?"

"Eve gönderdim. Ona kalbinden bahsetmemişsin."

"Endişelendirmek istemedim."

"Çok geç."

Babası başını yastığa bıraktı. "Çizelgenin bu tarafında olmayı sevmiyorum, Walt."

"Hiçbirimiz sevmiyoruz. İnsan olmak berbat."

Babası buruk bir tebessümle karşılık verdi. "Ameliyat olmam gerekecek."

Walt sözcüklerini dikkatlice seçti. "Bana hep baypasın ne kadar rutin bir uygulama haline geldiğinden bahsedersin."

"Öyle... öyle..."

"... Ama?"

"Çizelgenin yanlış tarafı. Ameliyatta yatan kişi benken hiçbir şeyi kontrol edemem."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt öne doğru eğilerek babasının elini sıvazladı. "Tam bir kontrol manyağısın."

"Çok faydasını gördüm."

"Dakota ile çok ortak noktanız var."

Babası başını kaldırdı. "O nasıl?"

"İyi. Annemi eve götürüyor."

"Tek başına mı?"

Walt başıyla onayladı. "Evet, neden?"

"Benden daha cesursun. Annen ondan hoşlanmıyor."

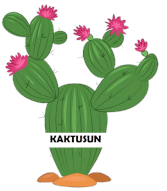
"Bu hafta gelmememizin sebebi de bu zaten."

Walt babasının nabzı hızlanınca monitörün ötmeye başladığını fark etti. Konuyu değiştirme vakti gelmişti. "Brenda ile Larry dinlenmek için az önce çıkmış. Gelirken getirmelerini istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Ama söyle de annen geri gelirken pijamalarımı getirsin. Bu insanlarının bir tanesinin bile kıçımı görmesine izin vermeyeceğim."

Babasının huysuz tavırları iyileşmeye başladığının kesin kanıtıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Arabada JoAnne'in oturduğu taraftaki sessizlik Dakota'yı huzursuz ediyordu.

Eddy mülküne yolculuk yavaştı, kaygandı ve sakindi. JoAnne karda araba kullanan Kaliforniyalı bir kız hakkında sadece iki yorum yaptıktan sonra başını cama dayayıp uykuya daldı.

Aslında iyi olmuştu. Dakota direksiyonda, kendini inandırmak istediği kadar güvenli hissetmiyordu. Arabanın ve yolun üzerinde kontrol sahibi olduğunu hissetmeye başlaması uzun sürmedi. Yine de tepeyi yavaşça tırmandı ve daha önce araba kullanmamış on altı yaşında bir kızmış gibi etrafından vızıldayarak geçen yerlilere kulak asmadı.

Evin kapısından geçti ve evin önüne park edip motoru kapattı. JoAnne ancak o zaman biraz kıpırdandı.

"Geldik," dedi Dakota.

JoAnne gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra tek kelime etmeden arabadan indi.

Eve girdiklerinde JoAnne mutfağa geçti ve bir bardak su doldurdu.

Dakota onu izledi, ne yapacağından emin değildi. Karşılaşabileceği sözlere kendini hazırlayarak, "Senin için yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye sordu.

JoAnne'le son konuşmaları pek iyi geçmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Uyumalıyım." Bunun üzerine JoAnne Eddy arkasını dönüp gitti ve Dakota'yı mutfağın ortasında... tek başına bıraktı.

Dakota, Walt'un annesinin gidişini izleyerek yavaşça iç çekti.

En azından her şeyin üstüne tuz biber olacak çirkin bir yüzleşmeyle daha uğraşması gerekmemişti. Bir gecelik eşyalarının bulunduğu küçük çantayı küçük salondaki kanepeye koydu ve pencerelerin ötesindeki manzarayı seyretti.

Daha birkaç ay önce Walt'u attığı göl buz tutmuştu... kenarları karla kaplanmıştı ve manzara bir filmden fırlamış gibiydi.

Başka bir gün olsaydı bu görüntü ona yazması için ilham verebilirdi.

Bugünse içini donduruyordu.

Belki Walt yanında olsaydı manzaranın tadını çıkarabilirdi. Ancak Walt'un hastanede kalıp babasıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Çantasını kucağına koyup telefonunu çıkardı. Walt'a, sağ salim geldiklerini bildiren bir mesaj yazdı.

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını kaldırdığı anda Junior tepinmeye karar verdi. Dakota, doğmamış çocuğuna, "Sen yok musun," dedi. "Saatlerce tek kıpırtı yoktu, şimdiyse oynamak istiyorsun."

Yatak odası arayıp JoAnne'i rahatsız etme riskine girmek yerine bir bardak süt koydu, bir parça ekmek kopardı ve kanepelerden birinde bir battaniyeyle yastık buldu. Junior rahat bırakmasa da dakikalar içinde uykuya daldı ve saatlerce uyanmadı.

Başı ağrıyordu, sırtı iyi değildi fakat kanepede yarı baygın halde uyuyakaldığından biraz daha iyi hissediyordu. Güneş henüz batmamıştı, demek ki yeteri kadar uyumamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cep telefonunu buldu, bazı insanların ilk iş olarak sabah gazetesine baktığı gibi mesajlarına baktı.

Walt mesajını aldığını saatler önce bildirmişti ve sonra uyandığında mesaj atmasını söyleyen başka bir mesaj atmıştı.

Mary'den herkesin nasıl olduğunu soran bir mesaj gelmişti.

Ayrıca ajansı Desi, yayıncısıyla öğlen randevularından önce görüşmek istiyordu.

Dakota kendini darlanmış hissederek önce Walt'u aradı.

Walt telefonu açınca Dakota, "Selam," dedi.

"Yeterince uyumamışsın." Elbette, Dakota telefon etmeden önce telefonundaki saate bakmıştı ve sadece birkaç saat uyuduğunun farkındaydı.

"Asla geceleri çalışıp gündüzleri uyuyamam. Sen nasılsın? Sesin yorgun geliyor."

"Bunu bir daha yapmamamı hatırlat."

Dakota zorlukla güldü. "Sanki seçeneğin varmış gibi. Baban nasıl?"

"Hırçın, aksi ve tam bir huysuz. Yani sandığımdan çok daha iyi."

Bir erkeğin baş belası gibi davranarak onu mutlu etmesi komikti. "Bunu duyduğuma sevindim. Sen nasılsın? Uyuyabildin mi?"

"Bu gece uyuyacağım."

Bunun anlamı... hayır, uyumamıştı. "Walt."

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Walt iç çekti. "Annem nasıl?"

"Uyuyor."

"Sana zorluk çıkardı mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota rüzgârın ağaç tepelerindeki karları uçurmasını izledi. "Öyle bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Geldiğimizden beri odasında."

"Muhtemelen iyi bir şey."

Walt, Dakota'ya babasının eli kulağındaki ameliyatını ve hemşirelerin Noel primlerini ona katlanarak kazandıklarını anlattı. Walt personelin ıstırabını biraz olsun azaltmak için Dakota'dan onlar için akşam ve öğle yemeği sipariş etmesini istedi.

Dakota mutfağa geçip personele bir şeyler ısmarlamak için kendine bir hatırlatma notu yazdı. "İlgileneceğim," dedi.

"Burada olmanı ne kadar takdir ettiğimi söylemiş miydim?"

"Söylemiştin ve buna gerek yok. Ziyaret için evden çıkarken haber veririm."

"Tamam. Dikkatli sür."

"Anlaşıldı."

Dakota telefonu kapatıp mutfakta dolandı. Mutfağı biraz karıştırdıktan sonra kahve bulup demledi. Daha sonra biraz çorba ısıttı ve giderken Walt'a da biraz götürmek için bir fincan buldu.

Dakota ses olsun diye televizyonu açtı ve akşam haberlerini buldu.

Hava durumuna göre gece don olacaktı ve sonraki yirmi dört saat içinde bir alçak basınç alanı geçecekti. Arkasından bir kez daha don yaşanacaktı.

"Harika," diye mırıldandı Dakota. "İşimiz yeterince zor değilmiş gibi bir de kötü hava çıktı."

Ancak Dakota bunu düşününce Eddy kilerinde neler olduğunu merak etti. Kilere girdi, konserveleri ve stoklanmış suları gördü. Merkezi ısıtma evi sıcak tutuyordu fakat yakacak odunları var mıydı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçindeki kıyamet istifçisi ortaya çıkmıştı; Dakota ceketini giyip girişe ve evin dışındaki verandaya baktı.

Evin yanına yığılmış odunları görünce biraz olsun rahatladı.

Dağa çıkıp geri ineceklerdi... yani asıl soru, Eddy ailesinin arabasında neler olduğuydu.

Dakota, JoAnne'in araba kullanırken yanına ne kadar az şey aldığını fark edince ürperdi.

Dakota doğrusunu biliyordu ve gelecek hafta kullanacağı her arabanın donanımlı olmasını temin etmeye koyuldu.

❀

Dağdan iniş en az dağa tırmanmak kadar eğlenceliydi. JoAnne uyumuyordu fakat sohbetleri yol tarifinden ibaretti. Dakota onu hastanenin ön kapısında bırakıp tek başına park alanı aramaktan memnun olmuştu.

Arabayı park edince Desi'yi aramak için biraz oyalandı. "Benim adıma özür dilemek zorunda kalacaksın," dedi ajansına. Beş dakikalık konuşmaları Dakota'nın nerede olduğunu ve yayıncısıyla sabah neden görüşemediğini açıklamaya yetmişti. "İyi haber şu ki sıradaki kitabım bitti."

"Ne?" Desi'nin şaşkınlığı tiz bağrışından belli oluyordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Şahsen teslim edecektim ama sana bir dosya gönderiyorum."

"Programın iki ay önündesin."

"Biliyorum. İlham geldi, diyebilirsin, belki de huzursuz geceler yüzündendir. Junior doğunca aynı hızı yakalayamayacağıma eminim. Fırsatım varken uzun uzun çalışsam iyi olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sesin gergin geliyor. Nasılsın?"

"Aslında iyiyim. Walt'la ritmimizi bulduk, sanırım... umarım babasının sağlığının verdiği alarm bu kadarla kalır."

"Ya düğün çanları? Yakında çalacak mı?"

Dakota boş arabada başını salladı. "Birlikte yaşayan, aile kuran ve yıllarca evlenmeyen bir sürü Hollywood yıldızı var."

"Sen o tür bir kadın değilsin."

"Evet, öyleyim."

Desi kısa bir kahkaha attı. "Hayır! Değilsin."

Temsilcisiyle tartışmak zaman kaybından başka bir şey değildi. "Kapatmalıyım. Loretta'ya üzgün olduğumu ve metni yarın göndereceğimi söyle."

"Söylerim. Kendine iyi bak. Şu senin doktorun da sana iyi baktığından emin ol."

Dakota soğuk hava karşısında büzüşerek hastaneye girdi. Yoğun bakım servisinden çıkmakta olan Walt'la karşılaştı.

Walt yorgun görünüyordu, yüzünde kirli sakalı belirmişti, saçları parmaklarıyla saatlerce taranmış gibiydi. "Ah, Doktor."

Walt onu kollarına çekti ve az kalsın düşürüyordu.

Dakota bir şey demeden ona bir süre öylece sarıldı. "O kadar kötü mü?"

Walt başını sallayarak Dakota'nın boynuna doğru konuştu. "Çok asabi ve odaya giren herkese bağırmaya hazır."

"Demek ki daha iyi hissediyor."

Walt başıyla onayladı, geri çekildi, Dakota'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi görünüyorsun, çok da güzel kokuyorsun."

"İddiaya varım, bunu bebeğini taşıyan bütün kadınlara söylüyorsundur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt onu nazikçe öptü. Dakota kendini ona bıraktı, için için gülümsüyordu. Evet, bir hastaneydiler ve berbat durumdaydılar ama birbirlerine sahiptiler.

Birilerinin çıkması için yoğun bakım ünitesinin kapısı açılınca Dakota öpüşmelerini sona erdirdi.

"Babam seni görmek istedi," dedi Walt. "Sonrasında buradan çıkmak istiyorum."

"Anneni bırakacak mıyız?"

Walt başıyla onayladı. "Larry ziyaret saati bitince onu eve bırakacağını söyledi. Stanley ameliyatına kadar ziyaret saatlerine uyulmasını zorunlu kıldı."

"Yani baban kabul etti mi?"

"Evet. Çarşamba sabahı için programa alındı."

Dakota elini Walt'un yüzüne koydu. "O halde fırsatımız varken biraz uyumaya çalışmalıyız."

Birlikte yoğun bakım ünitesine girdiler.

Dakota geçmişte hastanelerde pek çok kez bulunmuştu ama hasta insanların yaşamla ölüm arasında gidip geldiği bir yoğun bakım ünitesine ilk kez giriyordu. Cam kapılı odaların yanından geçerken hastaların durumuna göz atmamak çok zordu. Hastanelere has koku burada daha yoğundu. Bu kokunun ne olduğunu Walt'a daha sonra sormak zorunda kalacaktı. Şu anda bilmek istemiyordu. Midesi, kötü kokan bölümden pek hoşnut değildi.

Walt onu babasının odasına götürdü.

Yanından geçtiği diğer odaların aksine bu odada birkaç kişi vardı. Walter Eddy I, JoAnne'in yanında oturuyordu. Hasta, yatağında oturuyordu ve odaya girdikleri anda babasının bakışı onlara kaydı. "İşte buradasın," dedi Walt'un babası.

"Merhaba, Doktor Eddy."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt'un babası Dakota'yı annesinden çok daha hoş karşılamıştı. "Buraya gel ve yaşlı adama sarıl."

Dakota boyun eğdi, Walt'un babasına takılı olan tüm o tüplere ve borulara zarar vermemeye özen gösterdi. "Yaşlı değilsiniz," dedi Dakota.

"Bugün kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum."

Dakota gülümseyerek sadece doksan gösterdiğine dair yorumunu kendine sakladı.

"Peki torunum nerdeymiş bakalım?" diye sordu Walter.

Dakota, Walt'un yanında durup karnını sıvazladı. "Tam da seksi aygırın onu koyduğu yerde," dedi göz kırparak.

JoAnne dudak bükerken Walt'un büyükbabası kahkahayla güldü.

"Oğlumun aklını başına getirecek kadar iyileşir iyileşmez evlilik planlarını soracağım."

Dakota iyimserliğini göstererek, "O halde hafta sonu uygun mu?" diye sordu.

Walt'un babası göz kırptı. "Size gelecek haftaya kadar zaman veriyorum. Uyarıldığınızı farz edin."

Walt'un büyükbabası araya girdi. "Benim beklememe gerek yok."

JoAnne kayınpederine döndü. "Şimdi sırası değil, baba."

Büyükbaba homurdandı.

"Bak oğlum. Dakota'yı neden buradan çıkarman gerektiğini sana söylememe gerek yok. Hastalanmasını istemeyiz."

Walt elini Dakota'nın beline koydu. "Gidiyoruz." Annesine döndü. "Seni eve Larry getirecek."

"Eve gitmeme gerek yok."

"Hayır, var. Babam dinlenmeli, sen de."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

JoAnne dudaklarını iyice büzüştürdü. Kadının nefes almaya devam edebilmesi inanılmazdı.

"Sabah görüşürüz baba."

Dakota yatağa yaklaşıp battaniyenin üstünden bacağına elini koydu. "Hemşirelerin poposunu çimdiklemeyin. Profesyonel olun."

Walter güldüğünde sesi baharın ilk çiçeği gibi yükseldi.

Çıkmak için arkalarını döndüler.

"Walt?"

"Efendim, baba?"

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Odadan ayrılırlarken Walt gülümsüyordu.

Walt iki gün boyunca babasının bakımı, annesinin burnu havada tavırları, Stanley ve birimdeki hemşire ekibi arasında mekik dokudu.

Yemek işini Dakota üstlenmişti, aslında pek yemek pişirmiyordu, paketlenmiş hazır öğle ve akşam yemeği sunan bir yemek şirketi buldu, bu sayede yapmaları gereken tek şey eve döndüklerinde yemekleri ısıtmaktı. İki vardiya boyunca yoğun bakım ünitesi çalışanlarına yalnızca pizza değil, yemek de gönderdi. Walt'un babasıyla kimlerin ilgilendiğini not etti ve bu kişilerin her birine kutulu şarap şişeleri göndermeye başladı. Doktor Altman'ın bürosundaki çalışanlarını da ihmal etmedi.

Dakota sürekli dinledi. Walt'un her ricasını duyar duymaz, her şeyi daha iyi bir hale getirmek için elinden geleni yaptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt onu elinden geldiğince hastaneye sokmadı. Enerjisi olduğunda onunla sevişti, güçsüz hissettiğinde ise ona sarılmakla yetindi.

Babasının ameliyatından önceki gece beşi birlikte hastaneden çıkıp yerel bir İtalyan restoranında bir masanın etrafında toplandılar.

Hepsi oturduğunda ve içkiler servis edildiğinde Brenda, "Babam hazır görünüyordu," dedi.

"Öyle." Larry karısına gülümseyip omzuna yaslandı.

"Yarın herkesin hastanede olmak isteyeceğini biliyorum fakat ameliyat sonrası ziyaret, kovulmadan önce onu sadece bir saniye kadar görebilmemiz anlamına geliyor," diye açıkladı Walt.

JoAnne gevrek ekmeği kemiriyordu. "Evde kalırsam daha fazla endişelenirim."

Walt'un buna karşı söyleyecek lafı yoktu.

"Ameliyatı atlattığını öğrenecek kadar kalmanın bir zararı olmaz." Walt, Dakota'nın masada duran eline uzandı. "Hastanede geçirdiğin zamandan şu haliyle bile hiç hoşlanmıyorum."

Dakota başını salladı. "Hamile doktorların ve hemşirelerin dokuz ay izin aldıklarından şüpheliyim."

"Onlarla sen bir değilsin."

"Bu çok tatlı, Doktor ama yine de yarın gidiyorum."

Sessizlik oldu ve Brenda konuyu değiştirdi.

"Peki, Dakota... ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Brenda.

"Bir konferans sırasında benim salonuma daldı."

Dakota'nın o gün omuzlarını dikleştirip bakışını hatırlamak Walt'u güldürdü. "Bir ders veriyordun... konusu neydi?" diye sordu Walt.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tatmin edici bir sevişme sahnesi yaratma."

Larry içmeye çalıştığı suyu püskürterek tükürdü ve Walt'un annesi dudak büktü.

"Sesini alçalt."

Walt etrafına bakındı, yakınlarında kimse olmadığını fark etti. "Boş ver, anne."

"Aşk romanlarıyla dalga geçti, ben de yanıldığını kanıtlamak için elimden geleni yaptım."

"Kanıtladın," dedi Walt. Sohbetleri hastanelerden ve ameliyattan uzaklaştığı için minnettardı. "Ama seni ilk o zaman fark etmemiştim."

"Ah?" Brenda dinlemek için dirseklerinin üzerine yaslandı.

"Bir Lakers kepiyle bara girdi, bar tezgâhına oturdu ve insanların konuşmalarını gizlice dinlemeye başladı."

Annesi gözlerini tekrar devirdiğinde Walt onu görmezden geldi.

"Ben buna araştırma diyorum."

"İlginç bir şey duydun mu?"

Dakota sırıttı. "Bardaki tavlama numaralarını dinliyordum. İnsanların ağızlarından çıkanlar inanılmaz."

"Bahse girerim öyledir."

"Yani özel konuşmaları dinleyip sonra da bunlardan çıkarın için faydalanıyor musun?" diye sordu Walt'un annesi.

"Hayır. İnsanları inceliyorum. Onları nelerin harekete geçirdiğini anlamaya çalışıyorum. Kitaplarımda kurgusal karakterler yaratırken faydası oluyor."

"*Seninkiler* gibi kitapları yazarken buna neden gerek olduğunu anlayamadım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Önce Brenda düşüncesini dile getirdi. "Vay canına, anne. Bu kadar çok nefret etmemeye çalış. Ayrıca, eğer bir tanesini bile okumadıysan eleştiride bulunmamalısın."

Walt, Dakota'nın gülümsemesinden anlamıştı. Dakota göstermese de annesinin sözlerinin onu üzdüğünü biliyordu.

"Annemle çok iyi anlaşırdınız," dedi Dakota. "Açık saçık şeyler yazdığımı söyler."

"Eserlerinde müstehcen bir şey yok," dedi Brenda. "Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?"

Walt annesine bakmaya devam etti, ne demeye çalıştığını anlamasını umuyordu.

Brenda, Dakota'yı yeni kitabı hakkında sorguya çekerken garson yemeklerini getirdi.

❀

Saatler sonra Walt, yatakta sarmaş dolaş yatarlarken Dakota'yı kollarının arasına aldı. "Annem adına özür dilerim."

"Dileme. Muhtemelen çok gergindir."

"Hepimiz öyleyiz ama seni hedef almasını haklı kılmaz."

Dakota kara gözlerini Walt'a çevirdi. Walt bir saç tutamını Dakota'nın kulağının arkasına itti. "Annenle aramızdaki sorunu halledeceğiz. Düşünecek yeterince derdin var ve ilişkimiz bunlardan biri olmak zorunda değil."

Yanağını Walt'un avucuna koyup gülümsedi. Walt'un içini büyük bir duygu seli kapladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Dakota duraksadı ve iç çekti. "Walt, ben—"

"Aynını senden de duymak için söylemiyorum. Sadece artık içimde tutamıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın bakışları yumuşadı ve eğer bunu sırf gözlerden anlamak mümkünse, Walt yalnız olmadığını anlamıştı.

Dakota bir şey söylemek yerine Walt'a uzandı ve Walt'un ruhunu alıp kendikiyle birleştiren bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi.

"Seviş benimle," dedi Walt'un dudaklarına karşı.

Walt gülümseyerek onu altına çekti ve onunla gücünün son damlasına kadar sevişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Dakota oturdu, ayağa kalktı, gezindi, hastane koridorlarında yürüdü, Walt'un babasının ameliyattan çıkmasını bekledikleri saatler boyunca, dinlenmek dışında her şeyi yaptı.

Saatler geçtikçe hepsi daha fazla sessizliğe bürünmüş, hayatın bu kadar kırılgan olması karşısında biraz daha savunmasız hissetmişti.

Artık bir haber almaları gereken saat gelip geçtiğinde, belirsizlik Dakota'nın içini kemirmeye başladı. Ameliyathanelere giden kapı her açıldığında Doktor Altman'ı görme umuduyla başlarını kapıya çeviriyorlardı.

"Walt, lütfen birilerine nasıl gittiğini sorar mısın?"

Walt elini annesinin elinin üstüne koydu. "Stanley hepimizin beklediğini biliyor. İşi biter bitmez çıkacaktır."

Dakota, Walt'un söylediklerine rağmen gözlerinin babasının bir masanın üzerinde yattığı yere açılan kapının yanındaki gönüllü masasına kaydığını gördü.

Dakota, Walt'un elini sıktı, sessizce yanında olduğunu dile getirdi. Parmak uçlarını öptü ve kapı açılınca ayağa fırladı.

"Stanley!"

Hepsi ayağa kalkmıştı fakat Doktor Altman oturmalarını işaret etti. Tepeden tırnağa ameliyat kıyafetleri içindeki Stanley Altman da en az onlar kadar gergin görünüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gülümseyerek JoAnne'e döndü. "Dinleniyor, JoAnne."

"O nasıl?"

"Çetin ceviz. Hemen hemen hiç sorun çıkarmadı ve çok iyi geçti."

Hep birlikte rahat bir nefes aldıklarında Dakota gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti.

JoAnne, Stanley'nin ellerini tuttu. "Teşekkür ederim."

"Şu anda istirahat ediyor, bir süre daha solunum cihazına bağlı kalacak." Doktor Altman, Walt'un babasının katlanmak zorunda kalacağı bir dizi rutin prosedür aşamaları olduğunu düşündüğü işlemlerin bazılarını açıkladı.

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordu JoAnne.

"Önce onu solunum cihazından çıkarayım. Daha sonra görebilirsin. Sonrasında da eve gitmeni istiyorum. Eminim oğlun yapabileceğin bir şey olmadığını zaten açıklamıştır. Yarın ziyaretçiler için uygun olacak, bir iki gün içinde çok daha iyi olacaktır."

Walt, Doktor Altman'ın elini sıkıp baş başa konuşmak için doktoru bir kenara çekti.

Brenda da büyükbabasını ve geniş ailelerini bilgilendirme görevini üstlenmiş olan başka bir aile dostlarını aradı.

Dakota, Mary'ye mesaj atmayı denedi fakat telefonunun şarjının bitmiş olduğunu fark etti. Telefonunu çantasına koydu ve telefonunu kullanmak için Walt'un dönmesini bekledi.

Doktor Altman yanından ayrılınca Walt, "Onu görene kadar en az bir saat bekleyeceğiz," dedi. "Biraz temiz hava alsam iyi olur."

Diğerlerini lobide bırakarak zemin kata inen asansöre bindiler. Walt'un sessiz kalması endişesinin kanıtıydı. "Sorun ne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt hastaneden çıkıp hastane sahasının soğuk kaldırımında yürümeye başlayana kadar bekledi. "Babam iyiymiş ama mükemmel değilmiş. Stanley annemi endişelendirmek istemedi. Arzu ettiğinden biraz daha fazla kanama olmuş ve baypas makinesinde daha uzun süre kalmış."

"Tüm bunların anlamı ne?"

"Yani sonraki gece hassas geçecek. Normalden daha fazla."

İyi değil. Kulağa hiç iyi gelmiyordu.

"O halde burada kalmalısın. Anneni eve ben götürürüm."

"Kalırsam bir sorun olduğunu anlayacaktır."

"Sen bir doktorsun. Bizim yapabileceğimiz tek şey öylece durup endişelenmekken sen gerçekten bir şeyler yapabilirsin. Aslında, annen de kalmanı isteyebilir."

"Haklısın. Babamın sorun yaşayıp yaşamayacağını gece yarısına kadar öğrenmiş oluruz."

Dakota omuz silkti. "O halde biraz daha kalman için bir mazeret uydururuz ve buna göre devam edersin. JoAnne'le sessiz bir yolculuğa daha katlanabilirim."

Walt başını salladı. "Sana borçlandım."

"Hem de çok, ahbap." Dakota göz kırptı. Hastaneye geri döndüklerinde elini açarak kaldırdı. "Mary'ye mesaj atmak için telefonunu kullanmalıyım. Benimkinin şarjı bitti."

Walt telefonunu uzatarak sırıttı. "Bana ihtiyacın var."

"Evet, var."

❀

Yola çıktıktan on dakika sonra JoAnne, "Benden bir şeyler sakladığınızı biliyorum," dedi. Şehirden çıkmayı başarmış ve dağın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

eteğine varmışlardı. Saat sekizi geçmişti, yolda gizli buzlanma vardı ve saat dokuzdan önce Eddy konutuna varamazlarsa kar önemli bir etmen olacaktı. Sokaklar bomboştu, Noel ışıklarının parıltısı evleri aydınlatıyordu ve kış manzarasını katlanılabilir kılıyordu.

"Sizden neden bir şey saklayayım?" Dakota radyonun sesini kısıp ısıyı artırdı. Silecekler, düşen karları cama değdikten saniyeler sonra yok ediyordu.

"Walt neden hastanede kaldı?"

Dakota direksiyonu sıkıca tuttu. "Söyledi ya. Kar yüzünden sabah erkenden gitmek zor olabilir. Birinin kalmasını istedi ve Walt bir doktor olduğuna göre en uygun aday o. Ayrıca, hastanelerde gerektiğinde doktorların uyuması için her zaman yatak bulunur."

Dakota bir trafik ışığında durduğunda frene dokundu, arabanın kaydığını hissetti ve ayağını hafifçe kaldırıp geri koydu. Karda araba sürmek konusunda çok iyi olduğu söylenemezdi fakat Colorado'ya geldiğinden beri epey alışmıştı. Yamaç yukarı çıktıkları bu yolculuğun bütün reflekslerini test edeceğini düşünmeden edemedi.

Işık değişti ve arazi aracının lastikleri yol yüzeyine tutunarak Dakota'yı biraz olsun cesaretlendirdi.

"Sana inanmıyorum."

"Ah? Neden inanmıyorsunuz? Oğlunuzun doktor olduğu kısmına mı? Bunu bildiğinizi sanıyordum." Dakota'nın JoAnne'i gülümsetme girişimi başarısız olmuştu.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Hayır, komik olduğumu biliyorum.

On beş dakika sonra, dağ yolundan Eddy konutuna dönüşe sadece birkaç kilometre kalmıştı. Yol nispeten iyi du-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rumdaydı fakat diğer araçların bıraktığı izlerde kar birikmeye başlamıştı.

"Zincirleri taksak mı?"

JoAnne gözlerini devirdi. "Kar henüz o kadar kalın değil."

Dakota daha önce hiç zincir takmadığından JoAnne'in sözüne itimat etmeyi seçti ve yola devam etti. Şansa bakın ki kar yağdıkça araba yola daha iyi tutunuyordu. Dakota, acele edip gaza basmadığı sürece arabanın sorunsuz gideceğini hissediyordu.

Dakota yol işaretlerini görmek için arabada öne doğru eğilmek zorunda kalıyordu, bunu yaptığında bile levhalar karla kaplanmış oluyordu.

Dakota yavaşladığında JoAnne, "Bu dönüş değil," dedi.

Dakota biraz daha ilerledi, JoAnne'in kol dayama yerine parmaklarını vurmasını dinledi. "Biraz daha hızlı gidemez miyiz? Cidden, gece yarısından önce yatağa girmiş olmak istiyorum."

"Siz kullanmak ister misiniz?"

"Kocam daha yeni açık kalp ameliyatı oldu. Hayır, kullanmak istemiyorum."

Dakota, JoAnne'e ters bir bakış atmak için gözünü yoldan sadece bir saniyeliğine ayırdı. "O halde, sessiz olun ve bırakın bizi güven içinde eve götüreyim."

"Evim senin de evin değil."

Dakota alınmamaya çalıştı. "Bunu gayet net belirtmiştiniz, Bayan Eddy."

"O halde, lütfen *evim* demekten kaçın."

Dakota dişlerini sıktı. "Elbette, hanımefendi. Elimden geleni yapacağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, şimdi de iğneleme yapıyorsun. Bana laf sokmaya çalıştığında aksanın ortaya çıkıyor."

Dakota sola baktı, bir sonraki sokağı işaret eden devasa kayayı arıyordu. "Sürekli o şekilde konuşmamam bir mucize, sizce de öyle değil mi?"

"Senden hoşlanmıyorum."

Dakota, JoAnne'e duygularının karşılıklı olduğunu söylemek üzereyken farklı bir şey denemeye karar verdi. "Ah, sizin için çok kötü. Aslında ben sizi çok sevmeye başladım."

JoAnne camdan dışarı bakmak için başını çevirdi. "Ah, lütfen."

"Hayır, gerçekten. Sadık bir eşsiniz, beklemediğim bir şekilde kendinizi kocanıza adamışsınız."

JoAnne pufladı ama bir şey söylemedi.

"İki harika çocuk yetiştirmişsiniz. Brenda çok güzel bir kız."

Dakota kayayı aramaya devam etti ama göremedi. Muhtemelen daha ilerideydi. Çok yavaş ilerlemesine rağmen bunca kilometre kat etmiş olmaları tuhaftı.

"Brenda ile ilk çıktıklarında Larry'den hoşlanmış mıydınız?"

"Larry oldum olası bir beyefendiydi." Evet ama Dakota, JoAnne'in ilk başlarda ona sorun çıkardığını biliyordu.

"Çok yaşasın. Bir beyefendi bir kadının sevgisini kazanmayı daima becerir."

JoAnne dudak büktü, arabanın ön panosunun üstünden baktı. "Sanırım sapağı kaçırdın."

Dakota zaten yavaş giden arabayı iyice yavaşlattı. "Öyle mi?"

Önlerinde veya arkalarında ışık yoktu. "Buralardan bir yerden geri mi döneyim yoksa ileride daha geniş bir yer var mıdır?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

JoAnne arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Bir kilometre kadar ileride bir yol var, arka yoldan gidebiliriz. Bu durumda tepe aşağı gitmek tırmanmak kadar kolay değildir."

Dakota karşı çıkmak istedi. Omuzları taşıdıkları onca gerginlikten dolayı onu öldürüyordu. İçindeyse, bebeği tekmeliyordu. *Bizi eve götüreceğim.*

Bir kilometre daha gelip geçti fakat görünürde sapak yoktu. "Daha da mı yukarıda?"

"Öyle olmalı."

Yola devam ettiler. Üç kilometre sonra Dakota virajı yavaşça döndü. Vites düşürdü ve yavaşça ilerledi.

JoAnne işaret etti. "Burası... sanırım."

"Sanıyor musun?"

"Burası. Burada yaşıyorum."

Dakota arabayı durdurdu, kar kaplı yola baktı, uzun çam ağaçları karla kaplanmıştı ve kar o kadar hızlı yağıyordu ki silecekler en hızlı konumda çalışmasına rağmen yetişemiyordu. "Şu an gösteriş yapma zamanı değil, JoAnne. Burada kaybolmak yapmayı istediğim şeyler arasında yer almıyor."

"İmkânı yok."

Her şey beyaz bir örtüden ibaretti, yön işaretlerinin hiçbiri görünmüyordu ve karanlık yüzünden görüş daha da kötüleşmişti.

Dakota yola girdi ve arkasında bıraktığı izlerin yeni yağan karlarla dolmasını izledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt on beş dakika içinde saatine üçüncü kez baktı. Kahve fincanının üzerine kapanıp telefonunu kontrol etti.

Eve üçüncü kez mesaj bırakmasına rağmen Dakota'dan henüz haber alamamıştı. Kar yağışı devam ediyor ve Walt'un göğsünde çöreklenen endişeyi arttırıyordu.

Sonunda Brenda'yı aradı. "Merhaba, ufaklık."

"Ah, hayır. Her şey yolunda mı?"

"Babam iyi. Stanley haklıymış. Gerçekten çetin cevizmiş."

Kardeşi iç çekti. "Ah, iyi. Sen nasılsın? Senin için bir yatak buldular mı? Açılan koltuklar berbat."

"Hayır, henüz ayarlamadılar. Dinle, annemle veya Dakota'yla konuştun mu?"

"Hayır. Bizimle beraber çıkmışlardı."

"Biliyorum. Sadece, aramadılar ve bir buçuk saat oldu."

"Karda araba sürmenin nasıl olduğunu bilirsin. Yavaştır. Eminim yakında ararlar."

Walt'un bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Yolları küremeye devam ediyorlar mı?"

"Elbette. Yeni konutlar yapıldı, o yüzden yetiştirmeleri biraz uzun sürüyor ama durmaksızın devam ediyorlar."

"Güzel. Annemden haber alırsan beni ara."

"Neden Dakota'yı cebinden aramıyorsun? Oralarda şebeke sorunu pek olmaz."

"Şarjı bitti."

"O halde annemi ara."

İyi bir nokta.

Walt telefonu kapatıp annesinin numarasını çevirdi. Doğrudan sesli mesaja düşünce yeniden paniklemeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Saat on buçuğu gösterdiğinde Walt, Larry'yi uyandırdı. "Kimse cevap vermiyor. O tepeyi çıkmanın iki buçuk saat sürmesi imkânsız."

"Kaybolduk."

"*Kesinlikle* kaybolmadık. Otuz beş yıldır burada yaşıyorum."

"Altmış yıl da yaşamış olsanız umurumda değil. Kaybolduk." Dakota arabayı durdurdu ve park etti. "Daireler çizmeye devam ettikçe birilerinin bizi bulması daha zor olacaktır."

JoAnne camdan dışarı baktı. "Bizi bulmaları mı? Burada öylece oturmamızı önermiyorsundur."

"Tam da bunu öneriyorum."

"Ana yola çıkışın hemen önümüzde olduğundan eminim."

Dakota ısıyı biraz daha artırdı. "Yarım saat önce de öyle demiştiniz. Az kalsın yolda kalıyorduk, büyük bir daire çizdiğimizi de bu şekilde anladım." Dakota camın dışını işaret etti. "İzlerimiz duruyor."

JoAnne öfkeyle camdan dışarı baktı. "Larry'yi ararız. Gelip bizi alır."

Dakota elini uzatıp avucunu açtı.

"Ne?"

"Telefonunuz?"

"Benimki evde."

Dakota ürperdi.

"Ne var?" JoAnne'nin sesi Dakota'nın sırtını ürpertti.

"Telefonumun şarjı saatler önce bitti." Uzanarak torpido gözünü açtı. İçerideki şarj Dakota'nın telefonuna uymuyordu. *Ne güzel.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Göstergeye göre kuzey arkalarında kalmıştı ama bu bilgi hemen hemen hiç işlerine yaramıyordu. Ana yolun doğuda olduğunu biliyorlardı fakat doğu tarafı ormanla, ağaçlarla kaplıydı, yol yoktu.

Dakota tekme atan bebeğini sakinleştirmeye çalıştı, dolu mesanesine aldırış etmemek için daha da uğraştı.

Motor boşta çalışırken radyoyu açtı ve bir haber istasyonu buldu.

Birlikte hava durumunu dinlerken JoAnne saatlerdir ilk kez onu sorgulamadı. Daha önceki hava durumu bu fırtınanın sabahın ikisine kadar başlamayacağını söylemişti fakat fırtına erken başlamıştı ve dağın tepesinde konuşlanıyordu.

"Gece yarısı olmak üzere. Yarım depodan az benzinimiz var. Etrafta dolandıkça gece boyunca bizi sıcak tutacak benzinimiz azalır."

"Burada kalırsak araba kara saplanır."

"Yola devam edersek de biz *saplanıp kalabiliriz*. Şu anda zincir takmak için dışarı çıkmak akıllıca değil."

JoAnne eliyle camdaki buharı sildi. "Yolu bulmayı denemeliyiz."

Dakota tartışmak yerine bir uzlaşma yolu buldu. "Birkaç kilometre daha gidelim. Yolu bulamazsak dururuz. Anlaştık mı?"

JoAnne ilk kez karşı çıkmadı.

Sekiz kilometre sonra durdular.

Motor ve ısıtıcı çalışmaya devam ederken Dakota el frenini çekti ve arka koltuğa geçmeyi başardı. İki battaniye açarak su şişelerini JoAnne'e uzattı.

"Tüm bunların burada ne işi var?"

"Buraya geldikten sonraki gün arabaya stok yapmıştım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunun olabileceğini düşünmüş müydün?"

"Olmamasını umuyordum."

JoAnne saatler önce yorgun olduğunu iddia eden bir kadına göre fal taşı gibi açılmış gözlerle ve yüzünde korkuyla dimdik oturuyordu.

"Arkada yiyecek de var. Çok fazla değil ama birkaç gün yeter."

"Burada o kadar uzun süre hayatta kalamayız. Donarız."

Dakota olumlu şeylere odaklanarak paniklemekten kaçındı. "Donmayacağız. Sabah olmadan birileri bizi aramaya gelecektir."

"Yüce Tanrım."

Dakota koltuğun üzerinden geçip motoru kapattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Benzin tasarrufu. Mantonu giy, eldivenlerini tak ve battaniyeye sarın. Arka koltuğa geç. Biraz uyumaya çalış."

Dakota kayak şapkasını ve eldivenlerini taktı, montunu sıkıca kapattı. Daha sonra kapıya uzandı.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşemeliyim, JoAnne. Torunun iki saattir mesanemi tekmeliyor."

Dakota dışarı çıkarken arabanın farlarını açık bıraktı. Kar sessizce yağıyordu; havanın temiz kokusu Eddy konutunun verandasında olsalardı çok güzel gelebilirdi. Nefesinin her soluyuşunda havada buhar oluşturmasını izledi. Arabadan fazla uzaklaşmadan mesanesini boşaltırken kızı donmuştu.

Fermuarını doğru dürüst kapatmadan arabaya geri koştu ve içeri girdi. Kapıyı arkasından çarparak kapatır kapatmaz, "Kahretsin, çok soğuk," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

JoAnne ikinci battaniyeyi ona uzattı.

Birkaç dakika geçti ve Dakota arabanın farlarını kapattı. Arabadaki sıcaklık düşerken sessizlik artıyordu.

"İyi olacağız," dedi Walt'un annesine.

"Tabii ki iyi olacağız."

Güzel, bu mücadele ruhu saatler ilerledikçe işlerine yarayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Kar küreme araçları Eddy konutuna kadar tüm yolu aradı.

Hiçbir iz yoktu.

Kimse yoktu.

Sabahın ikisinde polisler arama yapmaya başlamıştı fakat sabaha kadar resmi bir araştırma olmayacaktı. Fırtınaya yakalanan tek kayıp insanlar Dakota ile JoAnne değildi.

Walt'un çocukluğunun geçtiği evin ilerisindeki yollara kar küreme araçlarının yardımı olmadan girmek imkânsızdı, yine de karda ilerlemek için gün ışığını ve kar yağışının bir süre durmasını beklemek zorundaydılar.

Walt oturamıyordu, uyuyamıyordu, Dakota'yı yolun kenarında, daha da kötüsü dağ yamacının dibinde görmeden gözlerini kapatamazdı. Ya bir kaza geçirmişlerse? Yaralı mıydılar?

Larry, Brenda'yı olası aramalara bakması için evde bırakıp hastaneye gitti.

En azından, babası her şeyden habersiz huzur içinde dinleniyordu.

Walt kafeinle ayakta durmayı başararak gökyüzünün aydınlanmasını izledi fakat kar yağışı devam ediyordu.

Larry dört çekerli kamyonetine zincirleri takarak onu polis merkezine götürdü. Onları kasaba sakinleriyle dolu bir lobi ve

her birini sakinleştirmeye ve her biriyle konuşmaya çalışan birkaç şerif karşıladı.

Walt memurenin gözlerinin beyazını görünceye kadar baktı ve kadını, tüm dikkatini ona vermeye zorladı.

"Şu anda memurlarımızın hepsi dışarıda, Doktor Eddy. Annenizin arabasının tarifi elimizde. Arıyoruz."

"Nereye bakıyorsunuz?"

Telefon çalarak kadının dikkatini dağıttı.

Walt arkasını döndü.

Larry kapıyı işaret etti. "Gel hadi. Aramaya gidelim."

Kar araçları ailesinin evine dönüş yolunu temizlemişti fakat eve giden yol yarım metre kar kaplıydı. Onlara bir memurun kapıyı çaldığı fakat oradan geçen bir arabaya dair bir iz olmadığı söylenmişti.

Bu durum Walt'u daha da korkutmuştu.

Larry kamyoneti eve doğru yavaşça ilerletti.

Evin içi çok sessizdi, telesekreterin üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Walt kendi aramalarını dinledi ve her biriyle paniği daha da arttı.

Walt kanepelerin üstündeki örtüleri topladı, su ve hazır yemek dolu bir poşet hazırladı ve bunları Larry'nin kamyonetine koydu.

"Gece vakti sapağı kaçırmış olabilirler."

"Annemin sapağı kaçıracağına inanmak zor."

"Annem uyuyakaldıysa Dakota kaçırmış olabilir."

Walt, Larry ile aynı fikirdeydi, o yüzden dağa tırmandılar. Kar daha da kalınlaşmıştı ve yağışa bakılırsa kar kalınlığı öğlen olmadan on beş santim daha artacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kar küreme araçlarının bir süredir girmediği belli olan kapalı bir alana geldiler.

Geçen her saat Walt'un ruhunu yavaş yavaş öldürüyordu. Brenda'yı her yarım saatte bir arıyordu fakat öğrendiği tek şey onun da haber alamadığıydı.

Öğleden sonra merkeze döndüklerinde karakoldaki karmaşa biraz olsun yatışmıştı.

Paniğin yerini öfke aldı ve Walt elinden geldiğince çok memurun dikkatini çektiğinde emin oldu.

Danışma görevlisi *arıyoruz* martavalını okumaya başlayınca Walt kendini kaybetti.

Elini tezgâha sertçe indirdi. "Hamile nişanlım ve annem dışarıda. Babam kalp ameliyatından çıktı. *Arıyoruz* demeniz yeterli değil."

Nihayet, bir komiser yardımcısı yanına geldi. "Ben Çavuş Mills. Araştırmamızı ne tarafa doğru ilerlettiğimizi size göstereyim."

Arka odadaki bir haritanın üzeri renkli pano iğneleriyle kaplanmıştı. "Ana yolu tarıyoruz, ailenizin evine giden yolu araştırdık. Dağın batı yakasındaki her yerde elektrikler kesik ve orada yaşayanların girip çıkmasına yardım etmek için bölgenin her yerine baktık."

Walt haritayı inceledi, sapağın üstünü işaret etti. "Burada yol kapalı, bu ne zaman oldu?"

"Gece yarısından sonra."

"O zamandan beri o tarafa çıkan oldu mu? Biz geçemedik."

"Küreme araçları bir saat içinde gidecek. Eğer aileniz sapağı kaçırdıysa yarım kilometre kadar ileride bir sapak daha var. Oradan dönmüş olabilirler mi?"

"Her şey mümkün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt elini saçlarında gezdirdi.

"Kızgın olduğunuzu biliyorum. Şu anda elimizdeki kaynakların hepsini kullanıyoruz. Acil durum araçlarının her biri fırtınada çalışıyor. Her yerde güç kesintisi var, insanlar gece boyunca arabalarında kaldı. Kar yağışının gün batmadan hız kesmesini umuyoruz. Aksi takdirde, sabah ilk iş olarak tekrar başlayacağız, bir helikopter havalandıracağız ve onları yukarıdan görüp göremeyeceğimize bakacağız."

Walt, Trent'i ve kaynaklarını düşündü. "Kaç helikopteriniz var?"

"İki."

"Daha fazlasını getirebilirim."

"İhtiyacımız olmayabilir."

Olasılık tatmin edici bir cevap değildi.

Walt arkadaşını aradı.

❀

Arabayı ısıtmak için motoru çalıştırdıklarında Dakota da JoAnne de arabanın ön tarafına sokuldu. Güneş tepede olabilirdi fakat yine de aşırı soğuktu. Dakota gece boyunca ancak bir saat kadar uyuyabilmişti. JoAnne birazcık daha fazla uyumuştu.

Motor sıcak hava üfleyecek kadar ısınınca Dakota kornayı birkaç kez çaldı. Üç kısa, üç uzun, üç kısa. Eğer işkilli istifçilerin bildiği bir kod varsa o da SOS çağrısıydı. Bunu yalnızca motor çalışırken yapıyordu çünkü aküyü mahvetmekten korkuyordu, o zaman arabanın içini ısıtamazlardı.

Dakota, JoAnne'le tanıştığından beri kadın yaşını ilk kez gösteriyordu. Makyajı çoktan silinmişti, rahatlamak için arabanın dışına birkaç kez çıktığından saçları dümdüz olmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dişleri nihayet tıkırdamayı kesince, JoAnne boş bir bakış atarak titredi. "Umarım Walt babasına kayıp olduğumuzu söylemez."

"Oğlunuz öyle bir şey yapmayacak kadar akıllıdır."

JoAnne suyunu yudumlayıp camdan dışarı bakmaya devam etti. "Büyürken çok başarılı bir çocuktu. Walter ve ben onun harika bir hekim olacağını biliyorduk."

"Öyle zaten. Monica bana bir sürü hikâye anlattı. Onun kadar ödün vermek ancak çok özel insanların yapacağı bir şeydir."

JoAnne'in yüzünde gerçekten hafif bir tebessüm belirdi ama kadın düşüncelerini kendine sakladı.

"Sizi ve kocanızı hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor."

JoAnne hülyalı halinden çıktı. "Ne?"

Dakota bunları anlatmalı mı emin değildi fakat ne zararı olabilirdi ki? "Kocanızın izinden gidip kardiyolojiyi seçmediği için."

JoAnne dudaklarını büzüp iç çekti. "Şey. İlk başlarda hayal kırıklığı yaşamış olabiliriz. Ancak Walter ve ben onun seyahat ve heyecan arzusuna bakarak, mesleği devralmasının mümkün olmadığını biliyorduk. Hayal kırıklığına uğramadık. Ama neden böyle düşünmüş olabileceğini anlıyorum. Dünyayı kurtarma arayışının onu tehlikeye sokmasından endişeleniyoruz."

Dakota karnına dokunarak bebeğini okşadı. "Bu konuda ben de biraz endişeliyim. Doktorculuk oynarken doğru seçimler yapacağına inanmak zorundayım."

JoAnne birazcık da olsa gerçekten güldü.

"Brenda ve o küçükken Walt doktorculuk oynardı. Brenda'nın her hapşırığına, derisindeki her kızarıklığa bir teşhis koyardı. Okuldayken öğretmenlerine kız kardeşiyle doktorculuk oynadığını söylemiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülme sırası Dakota'daydı. "Ah, olamaz."

"Ah, evet. Telefonlar geldi. Herkes yanlış çıkarımlarda bulunmuştu. Walter ve ben çok utanmıştık. Ah, daha sonra çok güldük ama o sırada utançtan ölecektik."

"Walt bana bu hikâyeyi anlatmamıştı."

JoAnne gülümsedi, paylaşmadığı bir düşünceye dalmıştı. "Hikâyelerini dinlemek için önünüzde yıllarınız var."

Dakota, JoAnne Eddy'den bu sözleri duyacağını sanmazdı.

Dakota ikisinin de dişlerinin yeniden takırdamaya başladığını fark edince anahtara uzandı. Güneşin batmasına topu topu birkaç saat kalmıştı. O zaman ısıtıcıya daha fazla ihtiyaç duyacaklardı. Motor kapalıyken sessizliği susturan yegâne şey kendi sesleriydi.

"İlk randevumuzda Walt beni bowlinge götürdü."

"Bu çok hoş. Bowling oynamayı her zaman sevmiştir."

"Bowling oynayan kaldığını sanmıyordum. Kiralık ayakkabılarla çok rahat görünüyordu."

JoAnne omuz silkti. "Öyle olmalı. Pek çok ligde oynadı."

"Olamaz. Gerçekten mi?"

"Sana söylemedi mi?"

"Sanırım beni utandırmak istemedi. Oluklara kaçan toplarım yüzünden çekinmiş olmalı."

JoAnne başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. "Ben de bowling oynayamam. Walt ona katılabilecek yaşa gelene kadar Walter beni sürekli bowling salonuna sürüklerdi."

"Brenda oynuyor mu?"

"Aslında evet." JoAnne gözlerini açtı, duraksadı. "Şu anda birkaç topu oluğa kaçırmak için neredeyse her şeyi yapardım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Aynı fikirdeyim." Dakota sustu, camdan dışarı baktı. "Walt üniversiteye gittiğinizi söyledi."

"Doğru."

"Ne okudunuz?"

JoAnne gerçekten gülümsüyordu. "İç tasarım."

Mantıklıydı... Eddy konutu dekorasyonu bakımından profesyonel bir elden çıkmıştı. "Çalışmak istediniz mi?"

"Sanırım istiyordum. Sonra Walter'la tanıştım. Bir eş, anne ve iç tasarımcı olmak arasında koşuşturmak saçma geldi. Bir süre sonra bu konuyu düşünmeyi bıraktım."

"Eviniz gerçekten çok güzel."

JoAnne bu iltifatı bir tebessümle kabul etti.

Dakota belini ovaladı.

JoAnne onu izliyordu. "İyi misin?"

"Sadece belim tutuldu." Karnı guruldadı. "Biraz da açım."

Kahvaltıda protein barı ve ardından birkaç kraker yemişlerdi.

"Arkada ne kadar yiyeceğimiz kaldı?" diye sordu JoAnne.

"İhtiyatlı olursak birkaç gün yetecek kadar."

"O halde bir şeyler yemelisin," dedi JoAnne.

"Ben iyiyim."

Beş dakika geçmeden Dakota'nın midesi tekrar guruldadı.

"Dakota, lütfen bir şeyler ye. Bebeğini düşün."

Dakota pes ederek aracın arkasına geçmek için koltuğu yatırdı. Arka tarafa sıkışarak geçerken uzuvları isyan ediyordu. Kendine biraz daha yer açmak için arka koltuğu tamamen katladı ve arkasına yaslanarak çantayı karıştırdı. İki kutu çıkardı. "Erken bir akşam yemeği için konserve tavuk veya ton balığına ne dersin?" diye sordu JoAnne'e.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şaşırt beni."

Tavuk kutusu daha büyüktü, paylaştırması daha kolaydı. Dakota ton balığını çantaya geri attı, fakat kutu yuvarlanıp koltuğun altına kaçtı.

Kutuyu el yordamıyla bulmak için uzandı. Yuvarlak kutu yerine küçük, kare bir şeye dokundu.

Doğruldu ve bir mücevher kutusu olduğu belli olan kutuya baktı.

"Orada ne buldun?"

"Mücevher kutusuna benziyor. Kayıp bir şeyin var mı?"

JoAnne koltuğunda arkaya döndü. "Mücevherlerimi olmayacak yerlere koymam."

"Muhtemelen boştur." Dakota kutuyu açarken JoAnne'e bakıyordu.

Dakota nefesini tuttu, içindeki gördüğünde az kalsın kutuyu elinden düşürüyordu.

Mary ve Monica ile alışveriş yaparken hayran kaldığı yüzük siyah kadife yatağında duruyordu. "Aman Tanrım."

Walt! Valizinden, cebinden filan düşmüş olmalıydı.

"O ne?"

Dakota yaşlı gözlerle kutuyu JoAnne'e doğru çevirdi.

"Vay canına."

Dakota parmak uçlarını yüzüğün üstünde gezdirdi, yüzüğün ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı. "Oğlunuzu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

Dakota elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalıştı. Walt ona aşkını fısıldadığında neden ona duygularından bahsetmemişti?

Korku yüzünden.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onu kalbine alma korkusu. Aslında aptalcaydı, çünkü Walt zaten göğsüne yerleşmişti ve kalbine sahipti.

Eğer bu arabadan sağ salim çıkarsa bir uçak buldukları anda Walt'u Vegas'a sürükleyecekti.

"Bir bakayım." JoAnne eldivenle örtülü parmaklarını oynattı.

Dakota kutuyu bıraktı fakat elinden çıkar çıkmaz yüzüğü geri almak istedi.

JoAnne ıslık çaldı. "Oğlumun zevki harika." Yüzüğü kutudan çıkarıp ışığa doğru eğdi. "Çok güzel." Yüzüğü bir süre daha hayranlıkla seyrettikten sonra Dakota'ya uzattı. "Bunu takmalısın. Walt'un onu ikinci kez kaybetmesini istemeyiz. Oğlumu seviyorum fakat bazen faturaları ve nişan yüzükleri gibi konularda dalgın olabiliyor."

Dakota kaşlarını çattı, Walt yüzüğü ona henüz vermediğinden dolayı takmalı mı emin değildi. "Bilmiyorum."

JoAnne gözlerini devirdi, kapıyı açtı ve boş kutuyu arabadan dışarı attı. Yüzüğü tekrar Dakota'ya uzattı.

Yapacak bir şey kalmadığından Dakota sol elindeki eldiveni çıkardı ve yüzüğü müstakbel kayınvalidesinden aldı. Parmağına taktı ve yeniden ağlamak üzere olduğunu hissetti.

Seni seviyorum Üçüncü Walter Eddy. Artık beni bul da bunu sana şahsen söyleyebileyim.

Sessiz dileklerini evrene gönderdi ve birilerinin dinlediğini umdu.

❀

Mary'nin sesindeki hafif titremeye rağmen, söyledikleri Walt'u rahatlatmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dakota bir kıyamet istifçisidir. Yemeği, suyu, fazladan battaniyeleri vardır. Eğer kayboldularsa arabayı park edece ve bulunmayı bekleyecektir."

Karanlık yeniden çökmüştü, güneş batmadan hemen önce kar yağışı kesilmişti. Evin civarındaki yollara bakmış fakat bir şey bulamamışlardı. Bir sürü sapak, eski kamp alanı ve birkaç terk edilmiş ev vardı.

Güneşin yokluğu Walt'un arayışını elbette durdurmayacaktı. Larry ile sıkıca giyinip bir kez daha dağa gitmeye hazırlanmışlardı. Polisler evi ana üs olarak kullanıyordu, dağ tepesine doğru yola devam ederken kar küreyicileri içlerinden birini alacaktı.

Walt, Mary'yi, "Onu bulacağım," diye temin etti.

"Elbette bulacaksın. Hava koşulları izin verirse Trent ile Glen bu gece gelecek. Yarın öğlen sıcak çikolata içerek gülüşüyor olacaksınız." Mary hıçkırmaya başladı.

"Ailesini aradın mı?"

"Aradım. Uçak bileti ayırtıyorlar. Kız kardeşine ne zaman geleceğimizi bildiririm. Biz seni buluruz, bizi düşünme."

"Aklımda yer kalmadı zaten."

"Doktor Eddy?" Memurlardan biri Walt'a el ediyordu.

"Kapatmalıyım."

"Git ve onu bul."

"Bulacağım."

Walt başka bir kar küreyiciye bindi ve farların karları aydınlatmasını izledi. Ana yoldan gitmek yerine arka yolda ilerliyorlardı.

Kar küreyici karı ve buzu bir ergenin pizza kemirmesi gibi parçalayıp geçse de yavaş hareket ediyorlardı ve ilerlerken yan yollara ışık tutuyorlardı. "Hadi, Dakota. Neredesin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bulutsuz gökyüzü yüzünden sıcaklık sıfırın altına inmişti, en azından içeriyi ısıtmak için motoru çalıştırdıklarında, arabadaki dış sıcaklık ölçer öyle göstermişti.

Arabanın benzin göstergesi tankın dörtte birinin hâlâ dolu olduğunu gösteriyordu. Dakota fırsat buldukça farları yakıyordu ve kornayı birkaç kez çalıyordu. O sırada benzinden ve ısınmadan yoksun kalma korkusu yiyecekten daha önde gelen bir endişe kaynağıydı. Arka koltuğa geçip ısınmak için birbirine sokulmayı öneren JoAnne oldu.

Dakota arabanın içine ışık tutmak için bir el feneri kullanarak feneri ön koltuğa dayayıp JoAnne'in arkaya geçmesine yardım etti. Birbirlerine sokulup ellerinde geldiğince fazla ısı muhafaza etmek için battaniyeleri kullandılar.

"Eve dönünce yapacağım ilk iş küveti kaynar suyla doldurmak olacak."

Dakota da aynı fikirdeydi. "Kokulu köpüklerle. Gül veya leylak."

JoAnne neşesiz bir kahkaha attı. "Kesinlikle kokuyoruz."

"Bir dahaki sefere acil durum paketine oda spreyi de koyacağım."

"Dilini ısır, genç bayan. Bunu bir daha kesinlikle yapmayacağız."

Dakota gülümseyerek gözlerini kapattı. "Peki hanımefendi."

İkisi de bir süre sessiz kaldı ancak uyumuyorlardı.

"Korkuyorum, Dakota."

Dakota uzanıp JoAnne'in elini sıktı. "Susuz kalmayacağız, yemek olmadan günlerce hayatta kalabiliriz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya donarak—"

"Sakın! Üşüyoruz, donmuyoruz. İyiyiz."

"Ama—"

"JoAnne tam da senden hoşlanmaya başlamıştım. 'Ama'larla ve ölümden bahsederek bunu mahvetme."

Dakota, JoAnne'in elini sıktığını hissetti. "Israrcı birisin."

"Kesinlikle doğru. Sevmeyi öğreneceğin bir özellik."

JoAnne başını Dakota'nın başına yasladı ve nefes alışı sakinleşti.

Dakota bir süre sonra uyandı, camın dışında buzlanma olduğunu fark etti. JoAnne'in uykudaki başının altından yavaşça kalkıp sıcak battaniyelerin altından çıktı ve ön tarafa geçti. Motoru açtı, motor hemen çalışmayınca panikledi.

"Çok soğuk." JoAnne'in arka tarafta mırıldandığını duydu.

"Şimdi ısınacak." Dakota kornayı çaldı, SOS işareti verdi ve saate baktı. Saat üçü geçiyordu. Göstergeye göre dışarısı eksi beşti.

Güney Kaliforniya'ya rüzgârlı, sıcak havası yüzünden bir daha asla lanet okumayacaktı.

Kornayı tekrar çalıp farları yaktı. İçerisi biraz ısınınca motoru kapattı.

Tankın sadece sekizde biri kalmıştı.

Yarın motoru kullanmadan sıcak kalmalarını sağlamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

❀

Walt'un kar küreyicisi Larry'ninkiyle buluştu. Larry kabinden, "Bir şey var mı?" diye seslendi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yok. Sende?"

"Daha kuzeye giden izler gördük gibi geldi. Yola tek başına çıkma tehlikesini göze almak istemedik."

Sürücüsü Chance, "Gidelim," dedi.

İzleri, daha doğrusu Larry'nin izlere benzettiği yeri buldular. Daha ziyade büyük çemberlere benziyordu. Sanki çocuklar oraya çıkmış ve kar iyice bastırmadan önce kartopu hazırlamış gibiydi. Yol buradan üç yöne uzanıyordu, biri geldikleri taraftı ve iki yol daha vardı.

Walt sürücüsüne, "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Adam camdan dışarı baktı. "Sanırım eski bir yaz kampı alanındayız."

Bu durum açık yolu ve sapakları açıklıyordu. "Nereye çıktığına dair fikrin var mı?"

"Ana yol sekiz kilometre ileride. Fakat yolu bulamadıklarını biliyoruz."

Walt motor sesleri arasında Larry'ye seslenmeye çalıştı. "Eski bir kamp alanı."

"Bu çok şeyi açıklıyor. Buradan dönüş yapmış olabileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir."

Walt'un arkasından tuhaf bir ses geldi. Walt sese doğru döndü. "Şunu duydun mu?"

Larry başını salladı. "Neyi?"

"Chance, motoru kapat."

Walt diğer sürücüye eliyle kes işareti yaptı.

Motorların içinde fokurdayan sıvı hariç ses kalmayınca Walt başını yana eğdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sessizlik dışında bir şey duymayınca birkaç saniye önce içini dolduran umut yok oldu.

"Artık gaipten sesler duymaya başladım."

Larry küfretti. "Onları bulacağız."

Walt sersemlemişti, yorgundu ve öylesine korkuyordu ki doğru dürüst düşünemiyordu. "Doğuya dönün, biz de batıya bakalım, tekrar burada buluşuruz."

"İyi fikir."

Chance motoru tekrar çalıştırırken Walt sesi duydu. "Kapat şunu," diye bağırdı.

Kolundaki tüylerin hepsi diken diken olmuştu. Bir kornaydı. Cılızdı ama barizdi. Walt üç kısa, üç uzun, üç kısa ses duydu.

"Vay canına," diye bağırdı Larry.

"Nereden geliyor?" Ses ağaçlardan seğiyordu, bu yüzden arkalarından, sonra da önlerinden geliyormuş gibi yankılanıyordu.

Walt bir far ışığı gördüğünü sandı, ancak omzunun üzerinden baktığında kar küreyicinin yanan farlarını fark etti.

Arka tarafı işaret etti. "Ben o tarafa gideceğim, arka taraftan dolaşacağım. Orada birileri var."

Larry iki gündür ilk kez gülümsedi.

❀

Dakota, JoAnne'e tekrar sokulup gözlerini kapanmaya zorladı. Büyük ölçüde ısınmışken uyumak soğuktan donarken uyumaktan daha güvenliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gözkapakları ağırlaşmıştı. Okyanustan gelen ılık esintiyi, narin dalgaları hayal etti. Monica, Trent ile Jamaika'da bir yazlıklarının olduğunu söylememiş miydi? Tanrım, düşüncesi bile çok güzeldi.

Kafasındaki uğultu saatlerdir geçmiyordu. Baş ağrısını veya tansiyonunun yükseliyor olabileceği ihtimalini kabullenmek istemiyordu.

Uğultuyu duymazdan gelerek battaniyelerin altına iyice sokuldu.

Uğultu artınca Dakota irkildi.

Arabanın dışına göz attı ve uzakta zayıf bir ışık görünce çığlık attı.

"Aman Tanrım." Koltuktan fırladı ve az kalsın JoAnne'i düşürüyordu.

Kornayı çaldı, uzun uzun öttürdü. Farları açtığında farlar kısa süre yanıp söndü.

"Ne var?"

"Yardım et." Dakota camın dışını işaret etti. "Bizi duyamazlar. El fenerini al."

JoAnne örtülerin altından çıktı, el fenerini aldı ve pencerenin dışında salladı.

Dakota kapıyı açtı, dondurucu soğuğa aldırış etmeden arabanın arkasına koştu.

Uğultunun beraberindeki ışıklar uzaklaştı.

Dakota çantasını karıştırdı, işaret fişeğini buldu ve fişek alev alınca irkildi.

Fişeği sallarken kızıl parıltı bir metre derinliğindeki karın içine saçılıyordu. "Buradayız! Hey!"

JoAnne avucunu kornaya bastırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, Tanrım, olamaz."

Araç onlardan uzaklaşmıştı.

Dakota çığlık attı.

Koşmaya çalıştı, yüzüstü düştü ve işaret fişeğini söndürmesine ramak kaldı.

Korna sustu fakat bu durum JoAnne'i durdurmadı. Camdan başını uzatıp bağırmaya devam etti.

Dakota arabaya bakmak için döndü, ikinci bir ışık olduğunu gördü.

Odağını değiştirerek fişeği onlara doğru gelen ikinci ışığa doğru salladı. "Bak," diye bağırdı eliyle göstererek.

JoAnne de döndü ve feneri o tarafa doğru tuttu.

Kar küreyicinin üzerindeki ışıklar yanıp söndü.

Bizi görüyorlar.

Dakota, JoAnne'in yanına gitti. Kucaklaştılar. "Bizi buldular."

"Buldular."

Kar aracı arabanın birkaç metre uzağında durdu ve yolcu koltuğundaki biri kabinden çıktı.

"Dakota? Anne?"

"Walt!"

"Walter."

Karda sürünerek ilerlediler ve ortada bir yerde buluştular. Walt ikisini de kollarına alıp kucakladı. Birbirlerine sokulmuşlardı ve kardan zar zor fark ediliyorlardı.

"Tanrıya şükür."

Mutluluk sıcaklık şeklinde Dakota'nın bütün uzuvlarına yayıldı. Gözyaşları, bu kez mutluluktan yanaklarından süzüldü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

JoAnne isterik bir kahkaha attı. "Bizi bulma vaktiniz gelmişti."

Walt da güldü ve bir süre sonra Dakota da onlara katıldı.

Walt geri çekilerek Dakota'nın gözlerine baktı. "İyi misin?"

"Artık iyiyim."

Walt onu hayata bağlayan tek şeymiş ve son nefesini veriyormuş gibi öptü. İkisine de sarılacak kadar durdu ve onları sıcak kar küreyiciye bindirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Onlar daha eve dönmeden herkes aranmıştı. Walt tepeden inen yol boyunca Dakota'nın eldivenli elini bırakmamıştı.

Annesinin hikâyesi sayesinde herhangi bir şey sormasına gerek kalmamıştı.

"Benim hatam, gerçekten. Dakota'nın dikkatini dağıtmamalıydım. Geriye döndük. Bizi arka yoldan eve getirebileceğimi düşünmüştüm."

"Oraya baktık."

"Belli olduğu üzere oraya ulaşamadık. Dakota frene basıp durana kadar daireler çizip durduk."

Walt, Dakota'nın alnını öptü.

"Arabayı suyla ve yiyecekle doldurmuş. Ne kadar da zeki bir kıza sahipsin, Walter."

Dakota, Walt'un omzunun üzerinden annesine baktı. "Bağ kurduk."

"Öyle görünüyor."

Annesi güldü. "Daha fazla bağ kurmaya ihtiyacımız varsa kaplıcada bir hafta sonu geçirmeyi öneriyorum. Babanla Arizona'da ikinci bir ev bulma vaktimizin geldiğini düşünüyorum. Öyle kişilere göçmen kuş mu deniyordu? Hani yazın bir yerde yaşayan ve kış gelince sıcak bir yere giden?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walt annesinin daha önce böyle havadan sudan konuştuğunu görmemişti.

"Evet. Öyle deniyor."

"Dahası, Arizona ikinize daha yakın. Bebek doğunca babanın ve benim tatiller dışında da onu görmek isteyeceğimizden eminim."

Walt elini annesinin başına koyup daha yakından baktı. "Başını bir yere mi çarptın?"

JoAnne oğlunun elini itti. "Bana doktorluk taslama. Gayet iyiyim."

Walt'un yanındaki Dakota gülmeye başladı ve annesi de ona katıldı.

Annesi parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş!"

Dakota göz kırparak dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

"Sırlar mı? İkinizin sırları mı var?"

"Karda mahsur kalan arabalarda olanlar, karda mahsur kalan arabalarda kalır."

Annesi derin bir nefes alıp verdi. "Baban nasıl?"

"Huzursuz. Kar yüzünden evden çıkamadığınızı ve tepeden inmeyi beklediğinizi söyledik. Telefonların kesik olduğu yalanını yuttuğunu sanmıyorum fakat tartışamayacak denli yorgundu."

Vardıklarında evde koşuşturmaca başladı. Brenda annesine sıkıca sarıldı ve öylece kaldı.

Polisler ifadelerini alıp sonunda evden ayrıldı.

Walt acil servis ekibinin gitmesine müsaade etmeden önce Dakota'yı basit bir tansiyon ve kan şekeri testine girmeye zorladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şöminedeki devasa ateşin önünde montlarını ve ayakkabılarını çıkarıp iç çektiler.

Walt montlarını alıp kurutmalığa astı.

Brenda çorba ısıtıyordu, Larry ise aile üyelerini arıyordu.

Walt döndüğünde Dakota'yla annesinin el ele tutuştuklarını gördü. "Bunu bir daha yapmayın, olur mu?"

Annesi, Dakota'nın ellerini tuttu. "Aklımı yitirmeme izin vermediğin için teşekkürler."

Dakota gülümsedi ve ikisi de ellerine baktılar.

Annesi, Dakota'nın elini sıvazlayınca Walt, Dakota'nın yüzük parmağındaki parıltıyı fark etti.

"Sanırım yemek yemeden önce köpüklü bir banyo yapacağım."

JoAnne, Walt'un yanına gitti, kolunu sıvazladı ve gülümseyerek uzaklaştı. "Brenda, tatlım, çorbayı odama getirebilir misin? Üstümdekilerden kurtulmalıyım."

Walt diğerlerinin de büyük salondan çıktıklarını duydu. Dakota'nın yanına gidip elini tuttu.

Yüzük mükemmeldi ve yüzüğün Dakota'nın parmağında olması Walt'u on altıncı yaş gününü kutlayan, araba anahtarını elinde tutan bir çocuk gibi gülümsetti.

"Kaybettiğimi sanıyordum."

Dakota elini uzatıp yüzüğe hayranlıkla baktı. "Ah, bu senin mi? Ton balığı konservesini ararken arka koltuğun altında buldum."

Walt gözlerine bakmak için Dakota'nın çenesini kaldırdı.

"Seni kaybettiğimi sandım."

Dakota başını yavaşça salladı. "Benden kurtulman için küçük bir kar fırtınasından fazlası gerek. Ayrıca, bu hayatta halletmem gereken yarım kalmış çok önemli bir işim var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt gülümsedi, Dakota'nın yürek parçalayıcı bir sonla bitebilecek bir olay karşısında gülebilmesini seviyordu. "Neymiş o?"

Dakota bakışlarıyla Walt'un gözlerini araştırdı. "Bu yüzüğü alan adama onu sevdiğimi söylemeliyim."

Sözleri müzik gibiydi, bir zamanlar hiçbir şeyin olmadığı bir yerde nefes alan bir çocuk, bir kalp atışı gibiydi. Sözleri Walt'u ele geçirdi, Dakota onu yakıp kül etmişti.

"Seni seviyorum, Walt. Umarım bu yüzük bir sonraki adımımızdır."

Walt ona yaklaştı, bedenini bedeninde hissetti. "Sonraki adıma hazır mısın?"

Dakota'nın ağzı kulaklarındaydı. "Biraz uyumam, uzun bir duş almam ve bir şeyler yemem gerek ama sonrasında hazır olacağım."

"O halde evleniyoruz."

"Ah, evleniyoruz, Doktor. *Kesinlikle* evleniyoruz."

Walt dudaklarını Dakota'nın dudaklarında gezdirdi. Dakota iç çekerek kendini Walt'un dokunuşuna bıraktı.

Dünyaya merhaba demeye henüz hazır olmayan çocukları Walt'u tekmeledi.

Dakota gülerek geri çekildi. "Babanın takım elbise giyecek kadar iyileşmesini sağlayacağız, anne babamın ve kız kardeşimin gelmesini sağlayacağız. Mary'yi getirteceğiz, Trent ile Monica da gelecek... hatta ajansım bile gelebilir."

"Listen sonsuza dek uzayacak herhalde."

"Tam olarak sonsuza dek sayılmaz. Bence bu hafta sonu uygundur. Annen benden hâlâ hoşlanıyorken seni kafeslemeliyim."

Walt onu kucağına alıp döndürdü. "Seni seviyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'yı tekrar öptü, kalbinin mutluluktan uçtuğunu hissediyordu.

"Yemeğe, banyoya ve yatağa ihtiyacım var," dedi Dakota.

"Halledildi bil."

Üst kata yönelmeden önce Dakota onu durdurdu. "Beni sabah öperek uyandır."

"Seni hayatımızın her sabahı öperek uyandıracağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

SON

Dakota onu, yanındaki boş yere oturup dudaklarını kulağına yaklaştırmadan çok önce hissetti. "Lütfen yüzüğün evli olduğun anlamına geldiğini söyleme."

Dakota nefesinin sıcaklığını boynunda hissetmek için saçlarını kenara çekti. "Ah, evliyim." Dakota elini karnına koydu, Junior'ın akciğerlerinden birinin yerini değiştirecek kadar uzağa gerindiğini hissetti. "Ama beni bir kaçamağa ikna edebilirsin."

Barda Dakota'nın yanında oturan kadın Dakota'yı baştan ayağa süzüp ardından, onu tavlamaya çalışan adama baktı.

Nefesi Dakota'nın kulak memesini gıdıklıyordu, Dakota'nın ona doğru eğilmesine yol açıyordu.

"Çatı katı süitinde kalıyorum," diye mırıldandı adam.

"Baştan çıkarıcı." Dakota alt dudağını emdi, hafifçe çiğnedi.

Kulak misafiri olan kadın diliyle cık cık sesi çıkararak içkisini aldı ve öfkeyle bardan uzaklaştı.

İkisi de gülerek kadının arkasından bakarken Walt boşalan yere oturdu.

"Her şey ayarlandı mı?" diye sordu Dakota.

"İnsanlar salonu dolduruyor, kitaplar yığıldı, annelerimiz bile etkinliğe kendi zevklerini kattılar."

Dakota homurdandı. "Endişelenmeli miyim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt, Dakota'nın ellerini tuttu ve öptü. "Hayır. Mary'nin bu fikri dâhice sayılır. Ailelerimize ne kadar saygın biri olduğunu göstermenin onları buraya getirmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?

Bayram tatilleri ve Batı Karayipler'de geçirdikleri kısa balayı geride kalmıştı.

New York Morrison, Dakota'nın kitabının yayınlaması şerefine düzenlenen partiye ve Mathew ile Cassidy'nin hikâyesinin son bölümü *Bana Boyun Eğ'in* imza etkinliğine ev sahipliği yapıyordu.

"Lütfen annelerimizin iyi anlaştığını söyle."

Walt ellerini havada savurdu. "Anlaşmıyorlarsa bile, bu konuda bana dırdır etmiyorlar."

"Baban nasıl?"

"İlgiden hoşlanıyor. Dennis ile salonun arka tarafında oturmuş, gösteriyi izliyor."

Dakota gösterinin ne olduğundan bile emin değildi. Son kitabı hakkında konuşma yapacağı ve güz sonu çıkacak olan yeni kitabını duyuracağı balo salonundan uzak durması söylenmişti. Otel ve imza etkinliği sonrası partiye gelecek konukların listesi dışında en ufak fikri yoktu. "Ne gösterisi?"

Walt, Dakota'ya herhangi bir ipucu vermeyerek göz kırpmakla yetindi. Saatine baktı ve ayağa kalktı. "Gösteri zamanı, annecik."

Dakota, Walt'un elini tuttu, birlikte otelin içinde ilerlediler, uzun bir koridordan geçip balo salonunun yanındaki bekleme odasına geldiler.

Balo salonunda çok sayıdaki insandan coşkulu bir ses yükseldi ve içeri açılan kapılardan ara sıra kahkaha sesleri geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapı açıldı ve Mary dışarı fırladı. "Sonunda geldiniz." Gülümserken mavi gözleri parlıyordu. "Bu kısmına bayılıyorum."

"Biliyorum." Mary, Dakota'nın başarısının büyük kısmında yanı başındaydı ve bu tarz tanıtım etkinlikleri öylesine hayat ve enerji dolu olurdu ki bu etkinliklerden uzun süre uzak durmak zordu.

Dakota başını eğip Mary'nin ne giydiğine baktı. Sol omzunda Dakota'nın web sitesinin yazılı olduğu pembe bir tişörttü. "Güzel tişört."

Mary kıkırdayarak arkasını döndü. Arkasında *Anneciğin Sonsuza Dek En İyi Arkadaşı* yazılıydı.

"Bayıldım."

Mary gülmeye devam etti. "Gerisini görene dek bekle."

Dakota, Walt'a döndü.

Walt gülümseyerek ceketini çıkardı. Tişörtü maviydi ve sırtında *Doktor Babacık*, altında da... *On Üçüncü Bölüm İçin İlham Kaynağıdır*, yazılıydı.

Dakota'nın on üçüncü bölümü yazarken Walt'u tanımıyor olmasının önemi yoktu, yazıda ne denilmek istendiği belliydi. On üçüncü bölüm çok ateşliydi ve Walt'tan bahsedilmesine kesinlikle değerdi. Dakota ciyakladı ve Mary onu curcunaya doğru sürüklerken gülüyordu.

Balo salonu pembe ve mavi deryasıydı, aralarda *Bana Boyun Eğ'in* kapak renkleri olan siyah ve beyaz çizgiler görülüyordu. Glen kapıda, Trent'in yanında duruyordu, ikisi de mavi tişörtler giymişti. Kendilerine has yazılarını göstermek için arkalarını döndüler: *Babacık* ve *Anneciğin Özel Pilotu.*

Mary onu Glen'in yanından çekerek uzaklaştırdı ve Glen'e bakmaktan kaçındı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota salona girmeden önce Glen'in yüzündeki sırıtışı fark etti.

Balonlar, çiçekler ve Dakota'nın salona girdiğini yavaşça fark etmeye başlayan bir sürü kadın vardı.

Pembe ve mavi temaya ailedeki herkes katılmıştı. *Doktor Babacığın Annesi, Anneciğin Kız kardeşi, Anneciğin Ajansı.* Eğer salondaki kişiler Dakota'yı veya Walt'u şahsen tanıyorsa ilişkilerini açıklayan bir tişört giyiyorlardı.

Komikti, özeldi ve öylesine düşünceli bir davranıştı ki Dakota ağzı acıyacak derecede sırıtıyordu.

"Tişörtler kimin fikriydi?" diye sordu Dakota.

"Walt'un," dedi Dakota'nın annesi. "Saçma olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre hayranların çok sevdi."

Dakota annesine hafifçe sarılarak, "Tişörtü giymen çok hoş."

Elaine gülümserken JoAnne geldi.

"Dinlenmen gerekirse bize bildirmen yeterli," dedi JoAnne.

"Sorun olacağını sanmıyorum."

Dakota çiçeği burnunda kayınvalidesine ve kayınpederine gülümseyip Walter II'ye göz kırptı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Walter son birkaç ayı işinden uzakta geçirmişti ve işine tam zamanlı olarak dönmeyi düşünmüyordu. Çok iyi görünüyordu ve Dakota ilk torununu beklemenin onun hızlı iyileşmesini kamçıladığını umuyordu.

Dakota Walt'un elini tutarak pembe ve mavi deryasına döndü. "Hepinizin burada bulunmanızdan ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Carol Ann, Brenda'nın yanında duruyordu, ikisi düğün gününden beri çok iyi anlaşmıştı. "Anneme yıllardır ne kadar çok şeyi kaçırdığını söyler dururum. Artık biliyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota'nın annesi bakışını yakaladı ve öylece kaldı.

Bir an için gruplarında sessizlik oldu.

"Hiç yardımcı olmadım. Bu durumu değiştirmek istiyorum."

Dakota'nın gözlerinde yaşlar birikti.

Walt, güven kaynağı, desteği olan elini beline doladı.

Dakota düşen gözyaşını silerek, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Mary iç çekti, Dakota'nın sırtını sıvazladı. "Hazır mısın?"

"Evet."

Mary, Dakota'yı takdim etmek için sahneye çıktı. En yakın arkadaşı Dakota'nın aldığı ödülleri ve başarıları tekrarlayarak her zamanki performansını sergiledi.

Dakota karnının ona yol göstermesine izin verirken seyircilerin coşkulu alkışlarını kabul etti.

Herkes sakinleşince Dakota kalabalığa baktı; tepede, duvar kenarında gülümseyen ailesini ve kocasını buldu.

Daha tek kelime edemeden Junior sıkı bir tekme attı ve Dakota karnını kavradı. "Ah," dedi. "Bu bebek olayı... birdenbire helaya doğru koşarsam bazılarınızın anlayacağından eminim." Banyo yerine hela demek seyircileri her zaman şaşırtırdı.

Kahkahalar yükseldi ve birkaç kişi alkışladı.

Dakota, "Ya tişörtlere ne demeli?" diye sorunca daha fazla alkış yükseldi. "Junior'ın kız mı yoksa erkek mi olduğunu görmek için bilerek bekledik fakat kocam bir doktordur." Salona bakıp göz kırptı. "Çocuğumuzun cinsiyetini bilmediğini söyleyen birine göre ultrasonlara gereğinden fazla baktı."

Dakota parmağını Walt'un bulunduğu yere doğru sallayarak kafaların ona doğru dönmesini sağladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Walt omuz silkti, tavana baktı ama tek kelime etmedi.

"Bugünün bir sonraki bölümü... sıradaki kitabı kutlamak için düzenlendiğini biliyorum. Oysa bana hiçbir şey burada ailemle birlikte olmaktan daha doğru gelmemiştir."

Dakota alkışların susmasını bekledi. "Bir yazar hayal edin... geçimini mutlu sonlar yazarak kazanan ama ebedi aşkını asla bulamamış bir yazar. Sonra bir gün hayatının aşkı yaşantısına girer ve her şeyi sil baştan tanımlar."

Walt başını eğdi, Dakota'nın söylediklerini dinliyordu.

"O yazarın bir sonraki kitabına, yeni bölüme neler katabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Dakota derin bir nefes aldı ve nefesini iç geçirerek verdi.

"Mathew ile Cassidy'nin mutlu sonunu hepinizin seveceğine inanıyorum. Tanrı biliyor ya ben seviyorum. Hayatımın aşkıyla karşılaşmamı sağladılar." Elini Walt'a doğru kaldırdı, seyircilerin yarısından fazlasının Walt'a dönmesini bekledi. "O bana ait, hanımlar. Her on üçüncü bölümümün ilham kaynağı... veya on beşinci bölümün, on sekizinci bölümün... hatta ikinci bölümün bile olabilir."

Seyirciler gülerken Dakota kendini tuttu.

"On üçüncü bölümlerimin ve tüm mutlu sonlarımın ilham kaynağı Doktor Babacık için bir alkış rica ediyorum."

Hayran topluluğuna son hitabında kendini mükemmel hissetmiş olsa da daha öncekilerin hiçbiri buna benzemiyordu.

Dakota, Walt'un bakışını yakalayıp dudaklarını oynatarak, *seni seviyorum*, dedi.

Walt ona öpücük attı, onu sevdiğini söyledi ve Dakota hayatının bir sonraki bölümüne başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Teşekkürler

Bu kitabı yazarken hayatımdaki birçok insan aklıma geldi. Tanı-
lığım her yazar, okur, editör, yayıncı ve ajans bu kitabın sayfa-
larında yer aldı. Yazmak tek başına icra edilen bir sanat olsa da
okurlarla ve diğer yazarlarla etkileşime girmek tek başına yapıl-
maz. Toplantılara katıldığımızda otelleri istila ederiz, restoranla-
rı ele geçiririz, barları doldururuz... ve hayat boyu sürecek hatı-
ralar yaratırız. Yazar ve okuyucu arkadaşlarımın hepsi... isimleri
sıralamayacağım, çünkü liste fazlasıyla uzun olacaktır, ayrıca
bazılarını şüphesiz unutabilirim veya bir ismi yanlış yazabilirim.
Sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz. Hayatımın bir parçası ol-
duğunuz için teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi, Jane Dystel sana ve Dystel and Go-
derich Literary Management'ta çalışan herkese teşekkürler.
Günün birinde New York'taki çatı katı süitine terfi edersem iç-
kiler benden.

Editörüm Kelli Martin ve Montlake'teki herkese yazdığım
her kitaba inandıkları için teşekkürler. Bir sonraki toplantıda
şampanya sipariş edelim... olur mu?

Suç ortağım TJ MacKay, sen olmasan yer bulmakta epey
zorlanırdım. Seni seviyorum, bebeğim.

Eleştiri ortağım Sandra/Angel... tam zamanlı yazmaya baş-
ladığın için çok mutluyum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doktor Eddy karakterime ilham veren tanıdığım bütün doktorlara teşekkürler.

Ve son olarak... Angelique'e dönerek bitiriyorum. Evlilik yoluyla sahip olduğum fakat daha da önemlisi, kalbimde yer etmiş bir kız kardeş. Daha ilk zamanlarda beni savunarak ve destekleyerek genellikle kan bağıyla akraba olanlara has olan bir bağı güçlendirdin. Kaliforniya'daki o ilk ayları asla unutmayacağım. Hiçbir zaman.

Didinerek sıfırdan bir kariyer yarattın ve güzel çocuklarını kendi tercihlerine göre yetiştiriyorsun. Anlayabileceğinden emin olduğum sebeplerden ötürü... bu kitap sana ithaf edilmiştir.

Seni seviyorum,

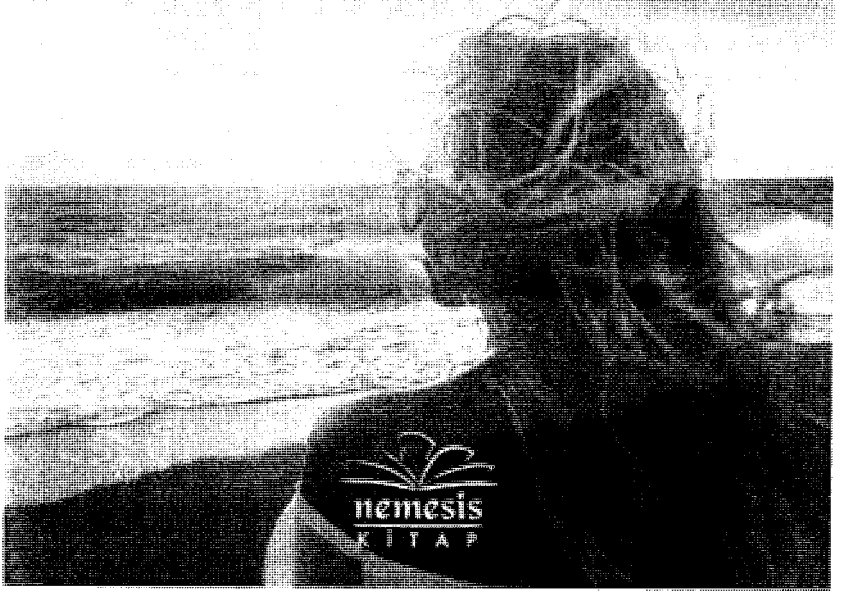
Catherine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

CATHERINE BYBEE

İhtimaller çok uzak görünse de...

Mutluluk Sınır Tanımaz

nemesis KİTAP

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM